

Giới thiệu Sống Kiếp Nữ Phụ

Hãy lựa chọn đáp án "chuẩn" nhất:

- A. Cao chạy xa bay, biến mất khỏi thế gian, sống một cuộc sống thanh nhàn.
- B. Không đụng chạm đến nhân vật chính.
- C. Vẫn theo mạch truyện, tiếp tục giữ tính cách "đặc sắc" của nữ phụ: lẳng lơ, háo sắc, đại tiểu thư... Biết rút lui hợp lý đúng lúc, giảm thiểu tổn thất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không vào tiểu thuyết

Cốc...cốc...cốc... Tiếng gõ cửa có quy luật, vừa đủ để người trong phòng nghe kèm theo giọng nói cung kính của cô hầu gái:

- Thưa tiểu thư. Bữa sáng đã chuẩn bị xong. Lão gia đang đợi ngài ạ.
- Tôi biết rồi. Cô làm việc của mình đi. - Giọng nói biếng nhác vang lên.
- Vâng.

Tư Tuyết gấp tài liệu đang đọc lại, hai tay xoa thái dương, ngả người vào ghế dựa thở dài. Vậy là đã 18 năm cô đến nơi này.

Cứ tưởng mình đã chết trong lần đó nhưng khi mở mắt ra, cô lại là một đứa trẻ sơ sinh mới lọt lòng. Vậy mình đã đầu thai mà chưa uống canh của Mạnh bà nên vẫn còn nhớ về kiếp trước. Nhưng không, ngày tháng trôi qua, cô phát hiện ra một điều tệ hại, mình không phải đầu thai mà đã xuyên không vào một cuốn tiểu thuyết nọ đã từng đọc và đáng lòng hơn khi cô là Diệp Tư Tuyết - nữ phụ có kết cục thảm đến không thể thảm hơn trong truyện. Thật bi ai.

Nhiều khi cô muốn ngửa mặt lên trời hét to: "Tại sao?". Tại sao trong bao nhiêu cuốn tiểu thuyết đã đọc không xuyên lại đi xuyên vào cuốn tiểu thuyết nọ cầu huyết đó. Tại sao lại cầu huyết ư? Cũng như bao cuốn nọ khác thôi. Nữ chính "Bạch Liên Hoa" ngây thơ, trong sáng, thánh thiện; đàn hậu cung nam chủ nhan sắc yêu nghiệt, gia thế hiển hách, thiên kiều chi tử, là những người đàn ông hoàng kim mà phụ nữ ao ước; nữ phụ thì một rõ, đủ các thể loại, nảo tàn ngu ngốc có, âm hiểm xảo trá có, yếu đuối nhu nhược có, thẳng thắn cương trực có, vv... nhưng tất cả đều có một điểm chung là yêu say đắm nam chủ.

Và nổi bật hơn hết trong đám nữ phụ phải kể đến Diệp Tư Tuyết cô đây, muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, muốn gia thế có gia thế, chỉ tiếc tính cách lẳng lơ, háo sắc, kiêu ngạo đến chán ghét. Là nữ phụ dai dẳng nhất truyện, trong khi người khác hoặc đã từ bỏ, hoặc đã chết thì cô nữ phụ này vẫn sống dần sống mòn. Vâng, là sống dần sống mòn, vì hãm hại nữ chính mà bị các nam chủ dần lên dần xuống, phá sản tập đoàn, gia tộc bị tiêu diệt, bỏ đầu tìm mà chết, bị hủy dung, cường bức bởi những tên còn xấu hơn Thị Nở, tìm được chứng chắc đám nam nhân kia phải tổn không ít công sức, khu... quay lại vấn đề cô nàng bị tra tấn hành hạ đến chết không còn xác. Đủ thảm! Kết cục như vậy đến người như cô còn không khỏi cảm thán. Đồng thời cũng chứng minh tình yêu sâu đậm đến biến thái của đám nam chủ.

Dĩ nhiên cô sẽ không ngu ngốc mà chờ kết cục như vậy đến với mình. Bạn có tin vào định mệnh? Với cô, bàn tay bà tác giả kia còn hơn cả định mệnh, nếu không thay đổi thì chết là điều không thể nghi ngờ. Vì vậy, khi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô đã đặt cho mình một câu hỏi trắc nghiệm như sau:

Hãy lựa chọn phương án tối ưu nhất:

- A. Cao chạy xa bay, bốc hơi khỏi thế giới này, sống ẩn cư bình an qua ngày.
- B. Tránh xa không đắc tội nữ chính, không trêu chọc nam chính.
- C. Vẫn làm theo tình tiết trong truyện, giữ tính cách lẳng lơ, háo sắc, kiêu ngạo, đại tiểu thư và rút lui hợp lý đúng thời điểm, hạn chế tổn thất đến mức thấp nhất.

Cao chạy xa bay ư? Điều đó có thể sao? Chưa nói đến cô có thể chạy trốn dưới mí mắt của gia tộc hay không, chỉ nói riêng về mặt tình cảm đã là không thể. Cô là con gái độc nhất của Diệp Thạc - gia chủ hiện tại của Diệp gia, một trong Tứ đại gia tộc đứng đầu thế giới này. Là người kế thừa chiếc ghế gia chủ đời tiếp theo, từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm ngặt trong niềm trông mong của cả gia tộc. Không như nhiều gia tộc khác, con cháu Diệp gia không có tham vọng mưu cầu danh lợi, không phân chia bè phái, đoàn kết đến không thể đoàn kết hơn, đặc biệt bao che khuyết điểm và sẵn sàng làm bất cứ việc

gi để bảo vệ gia tộc, con cháu mình. Chính vì điều này mà Diệp gia có thể tồn tại hàng trăm năm và trở thành một trong những gia tộc đứng đầu. Cô có một người cha mặt than chung tình, sau khi mẹ cô qua đời do khó sinh, ông đã đặt hết tình yêu của vợ và con gái lên cô, đằng sau cái vẻ lạnh lùng kia là một trái tim ấm áp tình thương, là một người trong nóng ngoài lạnh. Các trưởng lão là những lão ngoan đồng chính hiệu, đằng sau bộ râu tóc bạc trắng kia là tính cách trẻ con đến không thể trẻ con hơn, yêu thương cô như cháu gái ruột, ai mà ngờ được họ đã từng là những con cáo già tung hoành thương trường. Có lẽ càng về già, con người ta càng trở nên trẻ con đi. Cứ như vậy, cô đã yêu người cha ấy, yêu gia tộc này, cô không thể để lại gia tộc rồi chạy trốn như một kẻ hèn được. => Phương án A loại.

Là người thừa kế gia tộc, việc có tiếp xúc với nam nữ chính là điều không thể tránh khỏi. Mà theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết nữ phụ văn của cô, những đàn chị xuyên không đi trước đều làm theo cách này nhưng kết quả thì thế nào? Đó là "truy tình tình chạy, chạy tình tình truy", đối với những người đứng trên đỉnh cao thế giới như bọn hắn, việc nhận được nhiều si mê của nữ nhân là điều hiển nhiên, trốn tránh, không qua tâm chỉ làm tăng thêm hứng thú của bọn hắn mà thôi. Và kết cục của những quyền tiểu thuyết đó á, đương nhiên là nữ phụ trở thành nữ chính mới, được mỹ nam theo đuổi, còn nữ chính sẽ bị hắc hóa chịu kết cục bi thảm của nữ phụ rồi. Như vậy sẽ xảy ra cái gọi là hiệu ứng cánh bướm, tình tiết sẽ không còn cũ, câu chuyện sẽ trượt khỏi đường ray của nó và cô sẽ không biết trước điều gì sẽ đến để tránh khỏi tai họa. Vậy nên, phương án B loại.

Thế là, sau khi sử dụng phương pháp loại trừ mỗ nữ phụ của chúng ta đã chọn phương án cuối cùng mà không hề biết rằng trong tương lai các nam chủ biết được lắng lơ, háo sắc chỉ là lớp vỏ bọc nguy trang khéo léo, điều đó càng làm tăng sự hứng thú, tò mò của bọn hắn hơn so với việc lạnh nhạt, không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hộ vệ mới

- Chào ba.

Cô bước xuống lầu, đi đến bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn, ngồi vào chỗ của mình như thường lệ.

- Ủ.

Người đàn ông ngồi ở ghế chủ vị gấp tờ báo đang đọc dở lại, lạnh nhạt đáp, đáy mắt xuất hiện tia yêu thương khó nhận ra. Người đàn ông đã bước qua tuổi 50 nhưng vẫn còn vẻ anh tuấn tiêu sái thời trai trẻ, thêm khí chất thành thực trọng ổn mang nét cuốn hút riêng.

- Công việc dạo này thế nào.

Vẫn giọng nói lạnh nhạt ấy.

- Vẫn ổn, thưa ba. Sắp tới có một dự án lớn hợp tác với tập đoàn Âu thị của Âu Dương gia nhưng con sẽ không để điều đáng tiếc nào xảy ra đâu, ba yên tâm.

Nói đến đây, vẻ mặt bình thản nhưng trong lòng cô đang dậy sóng. Cô sắp hợp tác với chủ tịch của Âu thị cũng là thiếu chủ Âu Dương gia, Âu Dương Thụy. Tên này trầm tĩnh, cẩn trọng nhưng cũng không thiếu quyết đoán và tàn nhẫn. Đến cô cũng không thể không phục hắn, một thiên tài kinh doanh xuất sắc mọi thời đại, trong vòng ba năm ngắn ngủi đã đưa Âu thị lên một tầm cao mới, vươn tay ra khắp thế giới, bá chủ trong lĩnh vực thời trang, trang sức, chủ của nhiều viện bảo tàng và triển lãm nổi tiếng,... nằm trong top những tập đoàn có ảnh hưởng đến kinh tế toàn cầu cùng với Diệp Lạc của Diệp gia cô, Lãnh thị của Lãnh gia, Ngôn Y của Ngôn gia và Thừa Hy. Quan trọng nhất hắn là nam chính, xem ra cuộc sống của cô không an nhàn nữa rồi.

- Ta đã tìm bốn hộ vệ để bảo đảm an toàn cho con. Ra đi.

Cha Diệp vừa dứt lời, bốn mỹ nam, à không phải gọi là đại đại mỹ nam mới đứng xuất hiện. Họ cả ngoại hình và khí chất đều không tầm thường, mỗi người một vẻ không ai lẫn ác được ai, khí phách hiên ngang này ai tin là hộ vệ đây.

- Đây là...

Ngước nhìn bốn mỹ nam cô cất tiếng.

- Lăng Triệt, Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên.

Ông đưa mắt giới thiệu từng người họ, rồi nghiêm túc nói thêm:

- Họ là những người có thân thủ giỏi nhất, không phải có tiền là có thể thuê được đâu.

- Không dùng tiền thuê cha thuê họ bằng gì.

Cô đương nhiên biết họ không phải dùng tiền là có thể mua được, ai có thể mua được bọn hắn chứ, chỉ có bọn hắn mua người khác thôi, nếu không

phải... Cô chỉ tìm cơ hội gỡ cái mặt than của cha cô thôi.

- Khụ...khụ...Đó...đó là may mắn thôi. Con nên trân trọng, họ sẽ theo con như hình với bóng, đó là lệnh.

Quả nhiên như cô nghĩ, cha Diệp xấu hổ phản bác, rồi bỏ về phòng với tốc độ nhanh nhất. Ôi, cha cô thật dễ thương mà.

Bây giờ chỉ còn lại năm người bọn họ, không khí im lặng đến quỷ dị. Hơi ngả người ra sau, cô đưa mắt đánh giá bốn cây đèn trước mặt:

Lăng Triệt, mái tóc đỏ hung,khuôn mặt góc cạnh hoàn hảo, mày kiếm đen nhánh, mắt lục hút hồn, mũi sọc dừa, môi mỏng bạc tình. Quả là một khuôn mặt hại nước hại dân, tuyệt thế mỹ nam. Giờ đây là điệu bộ ngả ngón, đôi mắt lấp lánh ý cười đúng chất hoa hoa công tử, đây là hộ vệ sao, đi với hần chắt người khác còn tưởng cô đem theo trai bao. Hần là siêu trộm lừng lẫy "Đệ nhất đạo chích" mà bao người tìm kiếm, dĩ nhiên hần chỉ trộm cho vui, đâu có mấy thứ được hần để vào mắt. Hần là Các chủ của Âm Các, nơi buôn bán các tin tức, không có bí mật gì mà Âm Các không moi ra được chỉ cần bạn có tiền. Hần thậm chí còn bán tin tình báo quân sự cho các nước, hợp đồng đối thủ cho các tập đoàn...

Tử Trạch, mái tóc đen ánh tím, mày đen, môi đỏ, da trắng, là con cưng của tạo hóa khiến người ta không khỏi ghen tỵ, cực phẩm soái ca là đây. Đôi mắt xám khói hồ hững, dường như thế gian không có gì có thể lọt vào mắt hần. Tên này là tay đua xe số một của thế giới ngầm, được biết đến là Huyền Thoại tốc độ "Xạ Tốc", ít người biết được hần là ông chủ giấu mặt của hàng loạt nhãn hiệu siêu xe nổi tiếng thế giới. Ai mà ngờ được chứ, đến cô mà còn cảm thấy đầu óc của tên này có vấn đề, lại đi cho các công ty của chính mình tự cạnh tranh. Thật rảnh rồi.

Hàn Phong, mái tóc bạch kim che khuất một bên mắt, con ngươi màu tím ma mị, cũng là một đại yêu nghiệt, khuôn mặt như được điêu khắc tỉ mỉ từ bàn tay người nghệ sĩ tài hoa nhất, đủ điên đảo chúng sinh, cả người tỏa ra hàn khí người sống chết lại. Hần là trùm buôn bán vũ khí tân tiến nhất thế giới, nhà cung cấp hàng cho Chính phủ các nước lẫn các tổ chức hắc đạo, là kẻ đừng bao giờ đắc tội.

Cuối cùng là Xích Thiên, mái hạt dẻ bông bênh, đôi con ngươi đỏ ruby yêu dã, không thua kém ba tên kia, người như bước ra từ tranh, xứng với câu "lam nhan họa thủy". Hần là người vô cảm, không giống những kẻ kia, hạn chế thấp nhất sự tồn tại của mình, trong bốn người, hần đúng chất là một cái bóng. Là Đệ nhất sát thủ, cũng là chủ của tổ chức sát thủ nguy hiểm nhất người người nghe tên sợ mất mật. Tên này rất có đạo đức nghề nghiệp nha, trong khoảng thời gian hần làm hộ vệ cho Diệp Tư Tuyết, hần không nhận giết cô dù giá cao đến đâu.

Bốn tên này thu tóm cả hắc đạo trong lòng bàn tay. Nếu thắc mắc tại sao bọn hần lại chịu đi làm hộ vệ cho một cô đại tiểu thư tiếng xấu đầy mình như cô thì nói ra nguyên nhân cũng thật buồn cười. Bọn họ cùng bốn tên khác Âu Dương Thụy (tự biết rồi khỏi giới thiệu nha), Lãnh Ngao – chủ tịch Lãnh thị, Ngôn Thần Duật – Chủ tịch Ngôn Y và Dụ Thiên Minh – chủ tịch Thừa Hy là bạn thân chí cốt. Trong một lần họp mặt, Lăng Triệt đưa ra một trò chơi chia làm 2 phe, bốn người Lăng Triệt và bốn người còn lại, người thua sẽ phải tiếp cận, xem mặt cô tiểu thư đồn đại đánh đá, chua ngoa, lẳng lơ, háo sắc nhưng chưa bao giờ xuất hiện Diệp Tư Tuyết cô đây và kết quả là những người thua đang đứng trước mặt cô đây. Nghĩ đến đây cô không khỏi tiếc hận cho Tử Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên. Chịu khổ rồi.

May thay cho cô, nam chính không phải bốn người Lăng Triệt mà là bốn tên kia. Có họ cô cũng đỡ vất vả hơn, nói thật từ một tháng nay kể từ khi cô tiếp nhận chức chủ tịch của Diệp Lạc, việc ám sát cô xảy ra như cơm bữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Diệp Tư Tuyết PK Lăng Triệt

Cùng lúc đó, bốn nam nhân cũng đồng thời đánh giá Diệp Tư Tuyết. Trải đời từ sớm, đứng trên đỉnh cao họ gặp qua không ít mỹ nhân nhưng khi gặp cô đây mắt họ không khỏi xẹt qua tia kinh diễm. Cô gái có mái tóc đỏ cam nổi bật dài xõa dài đến thắt lưng, ngọn tóc uốn xoăn nhuộm màu xanh tím. Mày lá liễu đen tuyền xinh đẹp, mũi cao thẳng, môi chúm chím đỏ như máu làm người ta có loại xúc động muốn cắn một ngụm, khuôn mặt nhỏ nhắn thon gọn, nước da trắng như sứ không tỳ vết. Đặc biệt nhất là đôi mắt xanh dương tuyệt đẹp, trong vắt, sáng như ngàn sao, sâu thẳm không thấy đáy khiến người ta sẵn sàng trăm luân vạn kiếp.

Khuôn mặt baby thiên sứ còn mang nét non nớt của trẻ con cùng với đôi mắt và thân hình quyến rũ, câu nhân của phụ nữ, hai thứ tương chừng đối lập nhưng lại hài hòa đến kì lạ tạo nên khí chất thanh thần, tươi mát mà không kém phần mị hoặc. Từ người cô không có mùi son phấn và nước hoa nồng nặc khiến họ chán ghét như những nữ nhân khác mà là mùi oải hương nhẹ nhàng tự nhiên. Đây thực sự là cô gái lẳng lơ, háo sắc, chua ngoa, kiêu ngạo hay sao. Với khuôn mặt này, cần gì đi quyến rũ đàn ông họ cũng tự sa vào lưới tình.

Sau màn chào hỏi bằng ánh mắt đánh giá của cả hai bên, Lăng Triệt đi đến kéo ghế ngồi bên cạnh cô, nở nụ cười sát gái, điệu bộ phong lưu tùy hứng,một tay đặt vòng qua ghế cô, đưa khuôn mặt lại sát mặt cô, cất chất giọng âm áp cuốn hút bên tai:

- Ngài là tiểu thư Diệp Tư Tuyết sao?

Câu hỏi của hần ý là 'Cô là cô tiểu thư chua ngoa, lẳng lơ, háo sắc sao?'. Hay lắm, Lăng Triệt phải không?,hần muốn chơi cô sẽ bồi hần. Nghĩ rồi cô vòng hai tay ôm lấy cổ hần, nở nụ cười 'trăm hoa thất sắc', đưa mặt lại gần hơn, nhìn thẳng vào mắt hần, ở khoảng cách này hai người có thể nhận thấy hơi thở nóng phả vào mặt nhau, cất giọng trong trẻo, du dương như tiếng đàn đầy dụ hoặc:

- Phải a~ Tôi chính là cô tiểu thư nổi tiếng khắp nơi, lẳng lơ, háo sắc, hám trai cũng chưa ngoa, kiều ngạo Diệp tiểu thư Diệp Tư Tuyết đây.

Từ một cô gái thanh thuần thoát tục biến thành một con hồ ly lẳng lơ quyến rũ khiến cho bọn hắn có chút theo không kịp. Lăng Triệt dùng vài giây rồi, nhưng hắn là ai chứ rất nhanh lấy lại phong thái, đưa cánh tay lúc này còn đặt trên ghế vòng qua ôm lấy eo cô, nghiêng đầu qua bên tai cô:

- Không ai tự thừa nhận tiếng xấu của mình cả.

Nói rồi, ở bên tai cô thổi hơi, sau đó dùng răng nanh vừa cắn vừa day vành tai tinh xảo của cô. Hắn đang trắng trợn ăn đậu hũ của cô đây mà, Diệp Tư Tuyết kìm nén cảm xúc muốn đá bay tên này đi. Nhẫn, cô nhẫn, 'xúc động là ma quỷ'. Tự đếm thầm trong lòng từ 1 đến 10, miễn cưỡng bình ổn lại tâm trạng, cô đáp trả:

- Phải không? Tôi là một người thẳng thắn a~

Lăng Triệt nhướng mày, bình thường phụ nữ chỉ cần thấy hắn cười đã đổ rạp dưới chân, cô gái này hắn đã làm tới mức này mà vẫn thông dong bình thản, hơi thờ không rồi, mặt không đỏ, tim không loạn. Rõ ràng là hắn đi quyến rũ cô, sao lại có cảm giác cô quyến rũ hắn thế này. Thật thất bại. Nhưng hắn vẫn không có ý định buông tha:

- Vậy kẻ hèn này không biết có vinh dự phục vụ tiểu thư không?

Sau đó phóng mị nhãn về phía cô, Diệp Tư Tuyết đè nén cảm giác sôi trào trong dạ dày. Thực ra, hành động của Lăng Triệt đầy cuốn hút, khiến bất cứ nữ nhân nào cũng phải si mê, thẹn thùng nhưng đối với kẻ vô tâm vô phách như Diệp Tư Tuyết thì lại phản tác dụng.

- Chẳng phải anh đang có vinh hạnh bảo đảm sự an toàn cho bốn tiểu thư sao? – Cô vẫn giả ngu.

- Không ý tôi là về thân thể kia. – Hắn vẫn tiếp tục, ánh mắt đầy ái muội, không bỏ qua.

- Hừm...A...Anh muốn làm tình nhân của tôi. – Cô như ngộ ra chân lí, ngây thơ nói ra, còn gật gù bộ dáng giống như vừa hiểu được.

Lăng Triệt chờ người.'Tình nhân',Lăng Triệt hắn thật sự giận rồi. Hắn là ai chứ, là Các chủ Âm Các, đàn bà quỳ xuống xin làm tình nhân của hắn còn không có cửa thể mà lại bảo muốn làm tình nhân cho cô. Bọn thuộc hạ hắn mà biết chắc rớt quai hàm mất, còn mấy tên bạn hắn... Khoan đã, nghĩ đến đây, Lăng Triệt ngược nhìn ba tên này giờ bị coi như không khí.

Đúng như hắn nghĩ, Lăng Triệt khóc không ra nước mắt, Từ Trạch không còn hờ hững nữa mà đầy hứng thú xem trò vui, hai tên còn lại có vẻ như không để ý nhưng lại rất chú ý diễn biến câu chuyện theo một cách nào đó, khuôn mặt vô cảm nhưng đôi mắt lấp lánh ý cười đã bán đứng bọn hắn.Không được nhất định bịt miệng ba tên kia, nếu để bốn người Âu Dương Thụy biết được hắn làm sao có cơ hội ngửa mặt nhìn trời. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, hắn xin thề chưa bao giờ hắn bị mất mặt như thế, còn người cho hắn mất mặt lại là một cô tiểu thư 18 tuổi, xem ra cuộc sống hắn ngày càng thật lụi mờ.

Giống như chưa biết được nỗi lòng của người bên cạnh, Diệp Tư Tuyết bồi thêm một câu với khuôn mặt nghiêm túc:

- Thật đáng tiếc, nhưng biết phải làm sao đây, Diệp Tư Tuyết tôi là một người chủ rất có đạo đức nga~ Tôi không đói đến mức đến hộ vệ của mình cũng ăn đâu.

Sau đó đặt tay lên vai bức tượng hóa đá với khuôn mặt chân thành:

- Tin tôi đi, tiền bao nuôi tình nhân của tôi không nhiều bằng tiền ba tôi trả cho anh làm vệ sĩ đâu. Để dành nhan sắc đó, khi nào thất nghiệp rồi làm tình nhân cũng không muộn. Ngày nay phụ nữ yêu cầu cao lắm đó, tình nhân phải là xử nam nga~

Cuối cùng còn xoa xoa tóc hắn theo kiểu 'trẻ nhỏ dễ dạy', ừm xúc cảm rất tốt, tóc tên này khiến cô cũng phải ganh tỵ, giống như bộ lông của con Lucky trước kia cô nuôi vậy. Nghĩ đến đây cô không khỏi buồn lòng, cô chết đi không biết nó sẽ ra sao nữa? Sau này nếu nhớ Lucky thì xoa đầu tên này vậy. Mồ nữ nào đó quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lợi tức từ lăng triệt

Sau hàng loạt lời nói và hành động khiêu khích giới hạn của Lăng Triệt, mỗ nữ thông thả lên phòng.

Ai đó sau khi thoát khỏi trạng thái hóa đá nghiêng răng nghiêng lợi, ôm một bụng tức giận không có chỗ xả, một tia lý trí cuối cùng nhắc nhở hắn đang là hộ vệ của Diệp gia, vì vậy mà những đồ vật ở đây may mắn thoát khỏi kiếp nạn làm phế liệu.

Lúc này chỉ còn lại bốn người họ, ba người Từ Trạch kéo ghế ngồi đối diện Lăng Triệt, không khách khí cười sằng sặc. Họ là vậy, với người khác thì hờ

hững, lạnh lùng, vô cảm nhưng trước mặt bạn thân đây mới chính là con người thật của họ sau lớp mặt nạ hoàn hảo.

Từ Trạch đưa cốc nước tới trước mặt Lăng Triệt, về mặt thông cảm nhưng ánh mắt lại cười trên nỗi đau của người khác:

- Uống miếng nước, hạ hỏa đi. Đừng chấp nhặt, đó chỉ là một con nhóc 18 tuổi thôi.

Lời nói của Từ Trạch nghe thì giống như an ủi nhưng thực chất đang đánh vào nỗi đau của Lăng Triệt, ý nói 'Trải đời bao năm, đến một con nhóc 18 tuổi cũng không nói lại. Cậu thật thất bại'. Từ Trạch là thế, bề ngoài thì hồ hững, không quan tâm thế sự, 'sống chết mặc bay' nhưng bên trong là một tên phúc hắc hai mặt, nói lời bông bọc dao găm.

- Vốn tớ còn định xử cậu vụ cá cược ngu ngốc lần trước. Nhưng xem ra cô tiểu thư này cũng thật thú vị, cuộc sống sắp tới không tệ nhạt nữa rồi.

Xích Thiên vừa rót cho mình cốc nước vừa nói, bao năm qua nắm mọi thứ trong tay, không có mấy chuyện làm hắn hứng thú. Nhìn tên bạn chỉ chơi đùa người khác bị cô tiểu thư đó đùa cợt lại, hắn không khỏi cảm thán 'Cuộc sống thật bất ngờ' và biết thế nào là 'Quả quyết dày có móng tay nhọn'.

Nếu Diệp Từ Tuyết nghe được câu nói này của hắn sẽ không khách khí mà chỉ vào mặt hét to 'Nhìn cái mặt vô cảm của anh tôi mới thấy tệ nhạt. Cuộc sống theo đây cũng bị anh làm cho tệ nhạt đấy'.

- Hai cậu nói xem nếu chúng ta nói chuyện này cho bốn người Âu Dương Thụy biết và bán tin tức cho Ám Các về Các chủ của bọn họ thì như thế nào nhỉ?

Hàn Phong lên tiếng, điệu bộ bông đùa đáng đánh đòn, mắt tím hàm chứa tia tính toán nghiền ngẫm, đầu còn là băng sơn ngàn năm nữa.

Từ Trạch và Xích Thiên gật gù, đôi mắt lóe sáng, nhếch môi.

- Không được.

Lăng Triệt hét lên, đứng bật dậy xô ngã ghế, hai tay đập bàn. Hắn nhìn ba tên trước mắt chỉ thiếu cái đuôi nữa là trở thành hồ ly, nuốt ngụm nước bọt, xem ra lần này làm không công cho người ta rồi. Đây là bạn hắn sao, chỉ biết lợi dụng triết để mọi cơ hội, giàu thế mà còn tiếc chút tiền mua tin tức.

- Muốn gì? – Cát giọng bất đắc dĩ.

- Bán thiết kế siêu xe năm sau của BMW, Mercedes-Benz, Lexus, Ford. – Từ Trạch.

- Thông tin vũ khí vừa chế tạo của Cao gia và tuyến đường vận chuyển kho vũ khí hạng nặng mới nhất của Tư Đồ gia đến Châu Á. – Hàn Phong.

- Tớ không cần tin tức của cậu. – 'Vì tớ chẳng cần biết gì', cậu kia Xích Thiên tự thêm trong lòng.

- Xích Thiên, cậu đúng là ...- Lăng Triệt cảm kích đến rơi nước mắt, từ 'người tốt' chưa kịp nói ra đã bị dội một gáo nước lạnh.

- Lấy cho tớ JN – vũ khí giết người mới nhất được nghiên cứu bởi tổ chức S. – Xích Thiên bổ sung thêm.

Lăng Triệt nghe xong thật muốn cắn lưỡi. Đang là mơ đi, bạn hắn biến thành sói đói mà con mồi đáng thương là hắn.

Tin tức hai tên Từ Trạch, Hàn Phong cần thuộc dạng tin cấp S, độ bảo mật cực cao. Đây là hút khô máu hắn có biết không?, những tin này không phải là không lấy được mà là để lấy được cần rất nhiều công sức, giá cả cao ngất làm gì có chuyện miễn phí.

Còn Xích Thiên, bọn hắn một người so với một người lại càng vô sỉ hơn. Bắt hắn đi trộm đồ của tổ chức chế tạo vũ khí bậc nhất S, chưa kể đó là hàng mới, được làm từ bạch kim đồ quý hiếm, chế tác tinh xảo, giết người không để lại dấu vết, chỉ làm ra được một cái duy nhất không bán. Đủ biết khó trộm như thế nào.

- Thành giao.

Lời nói rít qua kẽ răng, sắc mặt Lăng Triệt khó coi hơn khóc. Hắn thật hối hận vì đã đề ra cái trò chơi ngu ngốc kia, càng hối hận hơn khi trêu chọc cô tiểu thư Diệp Từ Tuyết. Đây là báo ứng trong truyền thuyết đi.

Ba người sau khi nghe được đáp án híp mắt hài lòng, đầu dễ gì mới có cơ hội ăn không của tên Triệt này. Nói đến đây cũng phải cảm ơn cô gái kia, làm bọn hắn đỡ tốn một khoảng chi phí, làm hộ vệ cho Diệp tiểu thư cũng không quá tệ a~

Sau cuộc nói chuyện giữa Lăng Triệt và Diệp Từ Tuyết, bốn người thay đổi 180 độ. Ba người Lăng Triệt chuyển từ tiêu cực sang tích cực, còn 'ai đó mà ai cũng biết' thì đương nhiên là nguỵ lại.

'Diệp Từ Tuyết, hãy đợi đấy, nupakachi, mỗ sẽ báo thù' – Lăng Triệt âm thầm thề.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Âu dương thụ

Tập đoàn Diệp Lạc nằm giữa trung tâm thành phố, một tòa cao ốc chọc trời 189 tầng đứng hiên ngang, sừng sững, mang một cổ uy nghiêm áp bức khó tả khiến người ta không khỏi choáng ngợp cùng ngưỡng mộ. Tòa nhà nổi bật với thiết kế hiện đại mà phá cách, hình trụ xoắn ốc quanh chính nó với hàng ngàn tầng thủy tinh chống đạn bao bọc phản chiếu sắc trời. Diệp Lạc là ông hoàng địa ốc, đồng thời cũng lấn sân sang nhiều lĩnh vực khác như tài chính chứng khoán, ngân hàng, giáo dục,... sở hữu hệ thống khách sạn năm sao nổi tiếng thế giới, trường đại học hàng đầu về đào tạo nhân tài, cùng nhiều công ty con khác.

Để trở thành nhân viên ở đây không chỉ cần một cái đầu thông minh mà phải có một tinh thần vững vàng chịu đựng áp lực cao trong công việc, lương mức lương cũng không phải cao bình thường. Có thể thấy việc là một phần tử của Diệp Lạc đáng tự hào cỡ nào.

Hôm nay trong tập đoàn không khí lại càng căng thẳng hơn, các nhân viên đến từ rất sớm bận rộn với đồng giấy tờ bởi một tiếng nữa thôi là đến cuộc họp cổ đông bàn về việc hợp tác giữa Diệp Lạc và Âu thị. Sẵn đây nói về vị chủ tịch Diệp Tư Tuyết, Diệp đại tiểu thư của bọn họ. Cô được biết đến là một cô tiểu thư chua ngoa, đánh đá lại lăng ló, háo sắc đến chán ghét nhưng đó cũng chỉ là lời đồn đại, còn thật giả thế nào họ không dám phán xét và cũng không có tư cách phán xét. Nói về năng lực, không ai không phục, là thiên tài trăm năm có một của Diệp gia. 18 tuổi đã có bằng Gs. Kinh tế học, đồng thời còn là kiến trúc sư hàng đầu quốc tế với nhiều bản thiết kế được bán với giá trên trời.

Hơn một tháng trước, cô thay thế cha mình ngồi lên vị trí tổng giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn, đã đưa ra hàng loạt thay đổi về nguyên tắc và nhân sự, gỡ bỏ những cổ hủ trong phong cách làm việc, đuổi cổ những lão già cô đọng muốn lên mặt dạy đời bằng câu nói đầy bá đạo mà mỗi nhân viên thuộc nằm lòng 'Thuận ta thì sống, chống ta thì chết. Nếu các người an phận thủ thường thì cứ ngồi đợi đến tiền, còn không thì xin lỗi mời về cho. Diệp gia không tiếc tiền mua lại chút cổ phần ấy đâu'. Và bằng chứng cho câu nói ấy là việc ba vị cổ đông nguyên lão ba đời bị bảo vệ xách cổ lôi ra khỏi công ty với bộ dáng không thể chịu nổi. Từ đó, cô kiếm được không ít hợp đồng lớn khiến Diệp Lạc lột xác hoàn toàn. Phong cách làm việc quyết đoán, thủ đoạn tàn nhẫn, tư duy độc đáo là những gì tìm thấy ở cô. Trong lòng mỗi nhân viên ở đây, cô chính là chủ của bọn họ, lăng ló háo sắc thì đã sao, kiêu căng tự phụ thì thế nào. Cô trả tiền cho họ, họ làm việc cho cô và tôn trọng là điều cô xứng đáng có được.

Một tiếng sau...

Trước cửa tập đoàn Diệp Lạc, hàng trăm nhân viên đứng nghiêm chỉnh, mà dẫn đầu là các vị cổ đông đã sống hơn nửa đời người. Từ đằng xa, hai dãy xe hơi số lượng có hạn từ hai phía trái ngược nhau dừng lại trước cổng, vệ sĩ hai bên bước xuống đầu tiên xếp hàng nghiêm chỉnh, một người đi đến mở cửa cho chiếc xe sang trọng nhất.

Bước ra là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, áo sơ mi trắng cùng váy đen công thiết kế đơn giản mà tinh xảo đến từng đường kim mũi chỉ, mang khí chất sang trọng, tao nhã mà không kém phần thành thực quyến rũ. Phía sau là bốn nam nhân mặc đồ đen với khuôn mặt yêu nghiệt, dáng người cao ráo, mỗi người một vẻ, toát ra hàn khí làm người khác run sợ.

Cùng lúc đó, từ một chiếc xe khác xuất hiện một người đàn ông anh tuấn phi phàm khiến người ta không thể bỏ qua. Mái tóc xanh rêu, đôi mắt đen trầm tĩnh, gương mặt góc cạnh nam tính hút hồn phái nữ, nước da màu đồng khỏe mạnh. Hẳn như vương giả cao cao tại thượng, mang đến sự điềm tĩnh, trọng ổn, phảng phất không có gì có thể khiến hắn dao động.

- Âu tổng. Hân hạnh gặp mặt. - Diệp Tư Tuyết đưa tay, dùng ánh mắt si mê, nở nụ cười quyến rũ, bày ra bộ dáng lăng ló hướng tới Âu Dương Thụ làm Lăng Triệt há hốc mồm, ba người Từ Trạch cũng ngạc nhiên, đây mới là Diệp Tư Tuyết trong lời đồn sao, đồng thời cho Lăng Triệt một ánh mắt thương hại, xem đi phân biệt đối xử là đây.

- Diệp tổng. - Âu Dương Thụ không mặn không nhạt đáp, vẫn giữ bộ mặt ngàn năm không đổi, ngoảnh bàn tay giữa không trung kia, ánh mắt như có như không lướt qua bốn nam nhân phía sau.

Lúc này toàn bộ nhân viên cúi người, đồng thanh hô:

- Chào Diệp tổng. Chào Âu tổng.

Diệp Tư Tuyết đưa tay về, ánh mắt tiếc nuối còn có chút ủy khuất hướng tới ai kia, giọng nói không cam lòng:

- Âu tổng, mời.

Âu Dương Thụ không để mắt đến, cả hai cùng vào, theo sau là các vị cổ đông.

Tại phòng hội nghị, Diệp Tư Tuyết và Âu Dương Thụ ngồi ở ghế chủ vị, phía lưng cô là bốn hộ vệ, phía dưới lần lượt là các cổ đông lớn của hai tập đoàn, không khí trang nghiêm thể hiện tầm quan trọng của dự án lần này.

Người chủ trì thuộc tập đoàn Diệp Lạc hít một hơi sâu, bước về phía màn hình lớn bắt đầu trình bày:

- Kính thưa các vị, dự án lần này trong hợp tác giữa Diệp Lạc và Âu thị là 'khu đô thị Hoa Kinh' với vốn đầu tư bước đầu 850 tỉ USD, trong đó Âu thị góp 50% số vốn, 50% còn lại do Diệp Lạc đóng góp. Đây được xem như một kinh đô lòng lẫy giữa lòng thành phố, nằm ở nơi giao thông thuận lợi với diện tích 5800 ha. Chúng ta sẽ xây dựng các dãy biệt thự lòng lẫy, nhà hàng hạng sang, bệnh viện tốt nhất, có khu vui chơi giải trí, công viên,... Các địa

điểm được bố trí hợp lý, công trình do kiến trúc sư hàng đầu thế giới là Diệp chủ tịch Diệp Tư Tuyết thiết kế. Khách hàng hướng đến là tầng lớp cao trong xã hội ...

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Diệp chủ tịch, cô thật

Người chủ trì trình bày xong vẫn không ai lên tiếng, không khí im lặng áp bức khiến hần không khỏi toát mồ hôi lạnh, thậm chí kêu khổ. Ngay khi anh ta sắp không chịu nổi thì nhận được cái gật đầu của Diệp Tư Tuyết, nó như lệnh đặc xá khiến anh ta thở phào nhẹ nhõm, đi về chỗ của mình.

- Âu tổng, anh thấy thế nào? - Diệp Tư Tuyết lên tiếng, không còn vẻ là loi khi nãy mà thay vào đó là vẻ thâm trầm khó đoán.

- Kế hoạch rất tốt. - Âu Dương Thụy dùng ngón trỏ gõ lên mặt bàn, bộ dạng điềm tĩnh lên tiếng. Ngừng một chút lại nói tiếp:

- Chỉ là Diệp tổng có thể giải thích tại sao chúng tôi đầu tư 50% nhưng lợi nhuận thu về lại chỉ có 40% không?

- A... Thì ra từ nãy tới giờ Âu tổng thắc mắc vấn đề này sao? Sao không nói sớm, tôi sẽ giải đáp. Rất đơn giản, dự án này là do bên công ty chúng tôi lên kế hoạch, nêu ý tưởng, tính toán thống kê mấy tháng trời tốn bao nhiêu chất xám nhân tài đó, mà người trả lương cho họ là tôi. Hơn nữa, trong khu đó chúng tôi có để cho các vị trung tâm mua sắm, nhà triển lãm và ba ngôi biệt thự dù các vị cũng phải trả tiền nhưng ít nhất không phải cạnh tranh, chen lấn đến sức đầu mề trán như những người khác. Và điều quan trọng nhất là những công trình đó là do kiến trúc sư thiên tài xuất sắc mọi thời đại Diệp Tư Tuyết tôi vẽ, các nguyên vật liệu được tỉ mỉ chọn lọc đặt hàng, giám thị công trình cũng là chúng tôi. Người làm việc mệt mỏi là chúng tôi, các ngài chỉ việc phát tay ra tiền rồi ngồi đây hưởng thụ thành quả mà lại đòi lợi nhuận công bằng sao? Chuyện đòi đầu có dễ thế.

Lời của Diệp Tư Tuyết làm các cổ đông Diệp Lạc sùng bái, tự hào hất hàm 'Nhìn đi, nhìn đi. Đó là chủ tịch của chúng tôi đó'. Trái lại, đám cổ đông Âu thị tức ngựa răng, cái gì mà trả lương cho nhân tài, họ không làm dự án này thì cũng làm dự án khác mà công ty thì buộc phải trả lương theo tháng là đương nhiên, cái gì mà tranh giành suất đầu mề trán, ai dám tranh với Âu thị bọn họ chứ, còn kiến trúc sư thiên tài thì sao, có phải tặng không đâu, chẳng phải họ cũng trả giá cao ngất ngưỡng vào tài khoản riêng của cô sao. Nhưng họ không thể phản bác được, nói theo cách nào đó đúng là bọn họ không bỏ công gì. Đối với Diệp Tư Tuyết chỉ có thể tặng một chữ 'Cao'.

Trong khi đó năm nam nhân xuất chúng ở đây trong mắt xuất hiện tia tán thưởng, đầu tiên là mánh khéo Âu Dương Thụy thắc mắc một vấn đề ấu trĩ, sau đó nói Diệp Lạc vừa bỏ công vừa bỏ tiền, trong khi Âu thị chỉ bỏ tiền thì sao chia đều được. Đây là điều không thể chối cãi được. Cuối cùng còn nhấn mạnh đây là bản vẽ của Diệp Tư Tuyết, cô nổi tiếng với những công trình đặc sắc, phá cách mới mẻ, được mệnh danh là 'kiến trúc sư vượt thời đại' nhưng số thiết kế của cô không đếm quá mười đầu ngón tay, có thể tham gia dự án là vinh hạnh của họ.

Tuy vậy, vẫn có người bên Âu thị lên tiếng:

- Chúng tôi là nhà đầu tư, là các người cần tiền của chúng tôi. Cô nói chúng tôi 'ngồi mát ăn bát vàng' sao, nếu chúng tôi rút tiền thì các người còn hồng hách nữa không?

- Nga ~ Là nhà đầu tư thì đã sao, ai nói nhà đầu tư thì được lên mặt. Trên thương trường, kẻ cao ngạo là kẻ có lợi thế. Các ngài ra đời bao năm mà cần tôi phải dạy đạo lý này sao. Hơn ai hết chính các ngài có thể thấy dự án này là cây hái ra tiền, thu đủ vốn mà còn kiếm lợi nhuận không nhỏ, hãy biết tự hài lòng với những gì mình đang có. - Diệp Tư Tuyết không khách khí nói, giọng nói vẫn từ tốn, ai không biết còn tưởng cô đang nói chuyện phiếm nhưng nội dung thì mắng chửi không thương tiếc những người xứng tuổi già già cô.

Những người bị cô nói thế thì tức đỏ mặt nhưng có thể làm gì, nói về địa vị họ không thể hơn cô, nói về lý lẽ càng không thể cãi lại miệng lưỡi sắc bén kia. Lúc này Âu Dương Thụy lên tiếng:

- Vậy quyết định vậy đi. Hi vọng hợp tác vui vẻ Diệp tổng.

- Tốt. - Diệp Tư Tuyết lên tiếng.

Ra khỏi phòng hội nghị Diệp Tư Tuyết lấy lại bộ dáng lẳng lơ, hướng đến Âu Dương Thụy nũng nịu:

- Âu tổng, mừng chúng ta hợp tác hay chúng ta đi ăn trưa đi.

- Xin lỗi tôi có hẹn rồi.

- Thế bữa tối rảnh chứ.

- Buổi tối tôi cũng bận.

- Vậy ăn khuya cũng được.

- Tôi không có thói quen ăn khuya.

- Không sao, chúng ta tâm sự đêm khuya cũng được.

- Tôi không thích nói chuyện.

- Vậy ...

- Xin lỗi Diệp tông, ngày mai, ngày mốt, ngày kia và nhiều ngày sau đó nữa tôi đều không có thời gian dành cho cô. - Âu Dương Thụy lên tiếng cắt ngang, trong mắt xẹt qua tia không kiên nhẫn, nói rồi nhanh chóng bỏ đi.

- Âu tông, anh bận rộn đến thế ư. Không sao, anh có thể nhân lúc đi vệ sinh gọi điện cho tôi cũng được. Tạm biệt, nhớ gọi điện cho tôi đây. - Diệp Tư Tuyết nói với theo, ánh mắt tiếc nuối, chẳng biết từ lúc nào trên tay có thêm một chiếc khăn tay đưa lên vẫy vẫy theo bóng dáng Âu Dương Thụy. Nếu bỏ qua chữ 'đi vệ sinh' thì bộ dáng vừa rồi của cô giống như vợ tiễn chồng đi công tác.

Câu nói của cô làm ai đó đang chuẩn bị bước vào thang máy lao đảo, bốn anh chàng hộ vệ phía sau run run bả vai, nín cười đến nội thương. Cô gái này bộ dạng lẳng lơ nhưng không cách nào khiến người ta chán ghét được.

Sau khi bóng dáng Âu Dương biến mất, Diệp Tư Tuyết quay lại, hai tay ôm ngực, hướng ánh mắt đau lòng về phía bốn nam nhân, thút thít:

- Để chữa lành trái tim tổn thương của tôi chúng ta đi ăn đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhà hàng

Trong một nhà hàng dành cho giới thượng lưu, có một bàn ăn làm người ta không khỏi chú ý. Úm nói thế nào nhỉ? Trên bàn có một cô gái xinh đẹp hút hồn và bốn anh chàng cực phẩm soái ca.

Điều đáng nói ở đây là cảnh tượng lúc này khiến người không khỏi cảm thấy quái dị. Cô gái với động tác vô cùng tao nhã nhưng với tốc độ 'sét đánh không kịp bưng tai' giải quyết bàn ăn cho năm người. Lăng Triệt há hốc mồm, Từ Trạch nhếch môi, Hàn Phong nhướng mày, Xích Thiên thích thú. Vâng, tổng hợp cảm nhận chung của các mỹ nam cùng bàn lúc này là kinh ngạc và thú vị.

Nói đến đây cũng phải kể đến một khả năng kì lạ của Diệp Tư Tuyết. Một cách dễ hiểu, cô giống như loài trăn vậy. Một lần có thể ăn rất nhiều và nhiều ngày sau đó không cần phải ăn, điều đó giúp cô tiết kiệm khá nhiều thời gian cho việc ăn uống.

Sau khi ăn xong, dùng khăn giấy ưu nhã lau miệng, lúc này ai đó mới để ý bốn hộ vệ của mình, cất giọng ngạc nhiên:

- Sao các anh không không ăn? Tôi đã nói là tôi mời mà, không cần phải ngại.

Bốn người liếc nhìn bàn ăn sạch sẽ, hướng tới cô với ánh mắt ý nói 'Chúng tôi có cơ hội đó sao?', đồng thời nhìn vào cái bụng thon gọn như lúc đầu của Diệp Tư Tuyết như muốn moi nội tạng của cô ra nghiên cứu.

- Cô là quái vật sao?

Lăng Triệt thốt lên và lần lượt ba người còn lại lần lượt đưa ra nghi vấn, được cho là ...khụ... có tính thực tế hơn.

- Dạ dày cô có bị thủng không? - Từ Trạch.

- Dạ dày cô to hơn người bình thường?- Hàn Phong.

- Bụng cô chỉ có dạ dày thôi à? - Xích Thiên.

Mấy ngày chung đụng họ đã không còn giữ thái độ xa cách như lúc đầu nữa.

Cô ném cho Lăng Triệt ánh mắt xem thường, rồi nói:

- Tôi là người. Bụng tôi có đầy đủ các cơ quan, dạ dày có kích thước bình thường và hoàn hảo không có lỗ thủng nào cả. Các anh không thấy vừa rồi tôi bị từ chối sao, để voi khoảng trống trong trái tim, tôi phải lấp đầy dạ dày thân yêu.

Diệp Tư Tuyết làm ra vẻ ảo não, chán chường. Thật ra đây là khả năng kiếp trước của cô, có thể giải thích một cách khoa học như sau: Việc này là do

tốc độ chuyển hóa đáng kinh ngạc của bộ máy tiêu hóa. Thức ăn ở trong dạ dày con người thông thường từ 3 đến 6 giờ đồng hồ mới được xử lý xong nhưng cô chỉ cần vài phút đồng hồ do đó kết quả như trên.

Đúng lúc này có một mỹ nam bước đến, lịch sự lên tiếng:

- Xin chào tiểu thư. Tôi là Ngôn Thần Duật, không biết tôi có thể ngồi đây không?

Thật ra Ngôn Thần Duật đã để mắt từ lúc cô mỹ nhân hiếm có này bước chân vào nhà hàng, theo sau là bốn tên bạn thân của hắn với tư cách đường như là hộ vệ, vậy dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết cô gái này là Diệp Tư Tuyết, nhân vật trong vụ cá cược của bọn họ. Sau đó, mắt hắn càng nồng đậm hứng thú hơn khi thấy cảnh cô càng quét bàn ăn rồi không tự chủ mà bước tới.

Diệp Tư Tuyết ngược mắt nhìn người vừa xuất hiện. Mái tóc vàng kim, mày kiếm đẹp, đôi con ngươi xám bạc đông đầy hứng thú không thèm che giấu, mũi cao, môi mông khinh bạc, khuôn mặt như tạc. Ngôn Thần Duật, chủ tịch tập đoàn Ngôn Y cũng là gia chủ Ngôn gia. Nói về hắn, người ta thường dùng 'tuổi trẻ tài cao', 'rồng trong loài người' ... Theo đánh giá của cô dựa vào nguyên tác, tên này là một kẻ nguy hiểm, điển hình của 'ngoài nóng trong lạnh', yêu cũng cười mà ghét càng cười tươi hơn. Đúng vậy, kẻ đáng sợ nhất không phải là kẻ không phải là kẻ không nhìn ra tâm tư mà là kẻ tưởng chừng yêu thích bạn nhưng lại đâm sau lưng lúc nào không hay.

Lại một yêu nghiệt nam chủ xuất hiện, cô phải đóng kịch nữa rồi, Diệp Tư Tuyết trong lòng ai oán 'Hôm nay là ngày gì thế không biết, hết một tên lại đến một tên'.

Mang chiếc mặt nạ lạnh lẽo lên, hướng tới ai kia:

- Ô... Thì ra là Ngôn tổng. Rất hân hạnh, tôi là Diệp Tư Tuyết.

- Thì ra là Diệp tổng, quả là mỹ nhân.

- Vậy mỹ nhân tôi có hợp khẩu vị của Ngôn tổng đây không? - Bày ra khuôn mặt háo sắc khiến người ta chán ghét nhưng trong lòng không ngừng nôn mửa, 'Nữ chính, cô mau xuất hiện đi, đến lúc đó tôi sẽ rút lui an toàn'.

Nhận thấy trong mắt hắn đã xuất hiện tia khó chịu, cô thừa thắng xông lên:

- Không biết Ngôn tổng đã có người yêu chưa? Mà có cũng chẳng sao, có dù ngài có vợ tôi cũng không ngại a ~

Quả nhiên, hứng thú lúc đầu đã biến mất vô tung vô ảnh, tia chán ghét xẹt qua rất nhanh nhưng Diệp Tư Tuyết đã bắt được, trong lòng nở hoa ' Nam chính, ghét ta đi, ghét nhiều vào, lần sau có gặp ta nhớ đi đường vòng a~'. Mỗi nữ nào đó chợt nhận ra, gỡ bỏ lớp mặt nạ của những tên nam chính cũng không quá tệ, bọn hắn càng khó chịu cô càng vui vẻ.

Trong lúc Diệp Tư Tuyết dùng ánh mắt si mê sảo nhàn cơ thể Ngôn Thần Duật thì hắn đánh mắt sang bốn tên kia, ý bảo 'Sao các cậu có thể chịu đựng được người phụ nữ này'.

Bốn tên kia nhún vai, chẳng biết tại sao họ không chán ghét cô mà đâu đó còn có chút thích, có lẽ đối tượng mà cô quyến rũ không phải là bọn hắn đi. Hôm nay thấy được vẻ mặt hiếm có của hai tên bạn thân, họ vô cùng vui sướng. Lúc đầu thua cuộc phải tiếp cận cô, cứ tưởng sẽ bị cô bám lấy nhưng xem ra người chịu khổ là mấy tên kia. (tị: Điều này các anh phải cảm ơn bà tác giả a~ bởi họ là nam chính). Xem như trả được thù cho vụ lần trước, không tệ.

Không nhận được đáp án hài lòng, Ngôn Thần Duật đành phải đánh thức ai đó đang ngắm ngía cơ thể mình:

- Tôi thấy bốn người bên cạnh Diệp tổng đây cũng không sai lắm. Hoa thơm bên cạnh không hưởng dụng sao phải đi kiếm đâu xa xôi.

Diệp Tư Tuyết lại nhìn vào hắn, trong lòng không ngừng khinh thường 'Anh tưởng là tôi thích anh thật sao. Đồ bệnh hoạn' (tị: Chính tỷ làm người ta nghĩ vậy còn trách ai). Nhưng vẫn phải cho hắn một đáp án từ tế chứ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Quá khứ - cố thiên lam

Diệp Tư Tuyết như có như không lướt qua Lăng Triệt, ném cho Tử Trạch một ánh mắt.

Nhận được, Tử Trạch ý vị thâm trường nhìn Lăng Triệt rồi giải đáp nghi vấn cho ai đó:

- Tiểu thư là một người chủ rất có đạo đức nga ~ Cô ấy không đối đến mức đến hộ vệ của mình cũng ăn đầu.

Từ Trạch trích nguyên văn câu nói của Diệp Tư Tuyết, chỉ đổi ngôi, rồi phúc hắc bổ sung thêm:

- Cũng có người không biết thân phận từng tìm cách quyến rũ cô ấy nhưng tiểu thư đều lịch sự từ chối.

Biểu hiện trên mặt yêu nghiệt Lăng Triệt như nuốt phải ruồi, Hàn Phong và Xích Thiên đeo khuôn mặt vô cảm muốn cười nhưng không thể càng khiến họ trông buồn cười hơn. Diệp Tư Tuyết ánh mắt hài lòng nhìn Từ Trạch ' Tháng này tăng lương'. Cô không ngờ tên này lại thú vị như vậy.

Ngôn Thần Duật thu hết biểu cảm của tất cả lại rồi cũng đoán được ra vấn đề, chắc chắn tên Lăng Triệt trêu chọc cô tiểu thư họ Diệp rồi bị cô ta làm một trận nên thân. Nhưng hắn không hiểu tại sao bốn tên bạn cực ghét phụ nữ lại có vẻ thích người phụ nữ đáng ghét này.

- Xin lỗi tôi có hẹn.

Cảm thấy ngồi ở đây thật khó chịu, Ngôn Thần Duật đứng dậy bỏ đi không thêm bộ thí một ánh mắt cho cô. Hắn cảm thấy đã quá nhân từ với cô rồi, nếu là người phụ nữ khác dám dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn thì đã sớm bị móc mắt ra rồi.

- Ngôn...

Diệp Tư Tuyết chưa kịp nói hết thì Ngôn Thần Duật đã biến mất, đành hướng ánh mắt đáng thương của cô gái thất tình về phía bốn nam nhân:

- Các anh nói xem, tôi nhan sắc thượng thừa, học vấn uyên thâm, tài năng xuất chúng, gia thế hiển hách, tại sao sao cứ hết lần này đến lần khác bị từ chối vậy?

'Đúng vậy, nếu cô không cho họ bộ dạng lăng lợ, háo sắc đó.' - Bốn mỹ nam trầm nghĩ.

- Nhìn xem, trái tim vừa miễn cưỡng chấp vạ của tôi lại vỡ ra nữa rồi. Chúng ta có nên gọi thêm một bàn nữa không nhĩ? - Diệp Tư Tuyết lại bày ra bộ đáng thương tâm như lúc nãy.

- Tiểu thư, chúng ta về thôi. - Hàn Phong.

- Cô ăn nhiều như thế cho dù chữa lành trái tim thì cũng vỡ dạ dày. - Từ Trạch.

Lăng Triệt và Xích Thiên thì trực tiếp hơn, mỗi người một bên kéo ai đó đang ôm khư khư bàn ăn ra cửa.

Diệp Tư Tuyết khóc trong lòng, 'bấy nhiêu đấy đã là gì, ời thức ăn của tôi', vẫn dán ánh mắt tiếc nuối về phía nhà hàng khi đã lên xe.

--- -----(tg phân cách) --- -----

Trong phòng làm việc của mình, Diệp Tư Tuyết mệt mỏi ngã người ra sau ghế.

Cô đứng dậy, rời khỏi bàn làm việc, đi đến tủ rượu tự rót cho mình một ly, rồi ra ban công ngắm nhìn thành phố về đêm dưới chân mình, trong khi ánh mắt lại hướng về một nơi xa xăm khác tồn tại trong trái tim cô.

Kiếp trước cô tên là Cố Thiên Lam. Cô có một gia đình hạnh phúc đáng ghen tỵ, ba mẹ đều là bác sĩ đầu ngành về thần kinh và tim mạch, họ cũng là giáo sư vật lý hạt nhân có nhiều đóng góp cho nhân loại được người người kính trọng. Ba cô là đại thiếu gia của một công ty lớn, nhưng ông không có đam mê kinh doanh mà hứng thú với khoa học hơn. Cô là công chúa vô ưu vô lo sống trong vòng tay ôm ấp của ba mẹ.

Từ nhỏ cô có một cô bạn thân cùng tuổi, Phong Nguyệt. Năm cô 9 tuổi, gia đình đột nhiên chuyển đến thành phố khác và Phong Nguyệt là cô bạn hàng xóm nhỏ của cô. Cô ấy là tiểu thư nhỏ của Phong gia, một cô gái thân thiện và tốt bụng.

Ngày hôm ấy, trên ngọn đồi nhỏ sau lưng biệt thự nhà cô...

Một bé gái xinh đẹp như thiên sứ mặc chiếc đầm màu xanh dương đang hái những bông hoa dại trên đồi, thì một bé gái tinh xảo như búp bê với chiếc đầm vàng nhạt bước đến, lên tiếng hỏi:

- Chào bạn, bạn đang làm gì vậy?

Cô bé đầm xanh quay lại, mở to đôi mắt ngạc nhiên, đáp lời:

- Tôi đang hái hoa, hôm nay là sinh nhật mẹ tôi.

- Woa... Bạn thật yêu mẹ mình.

Bé gái đầm vàng kinh ngạc thốt lên rồi lại nghi hoặc:

- Tôi chưa thấy bạn bao giờ?

- Nhà tôi vừa chuyển đến đây vào hôm qua.

- A... thì ra là ngôi biệt thự đó. Nhà chúng ta ở cạnh nhau đấy. Tớ là Phong Nguyệt, 9 tuổi. Chúng ta làm bạn nhé. - Cô bé đầm vàng cất tiếng, đưa tay ra.

- Tớ là Cố Thiên Lam, cũng 9 tuổi. Rất vui được gặp cậu. - Cô bé đầm xanh vui vẻ, bắt tay người bạn mới.

Hai bé gái xinh xắn, một như thiên sứ, một như búp bê, bắt tay nhau, mỉm cười trong nắng giữa đồng hoa dại tuyệt đẹp là một bức tranh tuyệt mỹ cỡ nào và tất cả được thu vào mắt một cậu con trai cách đó không xa.

- Nguyệt Nhi - Một giọng bé trai vang lên.

- Anh hai. Em ở đây. - Phong Nguyệt nói to vui vẻ, vẫy tay về phía bé trai vừa xuất hiện.

Cậu con trai có đôi mắt hổ phách hiếm có, đường nét trên khuôn mặt hoàn hảo, dù còn nhỏ tuổi nhưng đã lộ ra khí chất vương giả không thể xem thường. Cậu bước về phía hai cô bé nhìn về phía Cố Thiên Lam.

- Anh đây là bạn mới của em, Tiểu Lam. Còn đây là anh trai mình Phong Vũ. - Phong Nguyệt hớn hờ khoe với anh trai.

- Chào em. Anh là anh trai của Nguyệt Nhi, hơn các em 2 tuổi. - Cậu con trai nở nụ cười tỏa nắng ấm áp về phía Cố Thiên Lam.

-Ch..Chào anh. Rất vui được gặp anh. - Cố Thiên Lam ngẩn ngơ trước nụ cười của bé trai, tim đập nhanh hơn, không tự nhiên đáp.

Từ đó về sau Thiên Lam và Phong Nguyệt trở thành đôi bạn thân như hình với bóng, muốn tìm Phong Nguyệt hãy kiếm Thiên Lam và ngược lại, Thiên Lam cũng thân thiết với Phong Vũ hơn. Mọi chuyện cứ tưởng sẽ tốt đẹp cho đến một ngày mãi mãi là ác mộng đối với Cố Thiên Lam..

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bình yên trước phong ba

Trước cửa căn biệt thự Cố gia, trên chiếc xích đu một thiên sứ đang chăm chú đọc sách, bên cạnh là cô búp bê vui vẻ nói không ngừng nghỉ..

- Tiểu Lam, tớ nghĩ sau này chúng ta sẽ tổ chức đám cưới cùng nhau đi. - Nguyệt Nhi vui vẻ đề nghị.

- Hay đấy, sao cậu lại có ý này. - Cậu nói thành công làm Tiểu Lam rời mắt ra khỏi quyển sách dày cộm.

- Hôm qua tớ xem phim, thấy hai cô bạn thân cùng nhau tổ chức lễ cưới chung. Thử nghĩ xem, vào một buổi sáng đẹp trời, trên bờ biển xinh đẹp, tớ cùng người tớ yêu, cậu cùng người cậu yêu dắt tay nhau đi vào lễ đường trong sự chúc phúc của tất cả mọi người. Đó sẽ là ngày hạnh nhất của cậu và tớ. Lấy một phép toán mình họa nhé: Hạnh phúc của tớ = Hạnh phúc của cậu = x.

Nếu chúng ta tổ chức riêng lẻ thì: Tổng hạnh phúc = x + x = 2x

Nếu chúng ta tổ chức cùng nhau thì: Tổng hạnh phúc là = x.x = x^2

So sánh ta thấy: x^2 >> 2 x, khi x tới vô cùng lớn.

Tiểu Lam à, cậu có thấy tớ thật thông minh khi nghĩ ra bài toán này không? - Nguyệt Nhi hướng ánh mắt về ai kia ý nói ' Khen tớ đi, khen tớ đi'. Cũng phải cho cô bé thôi, Tiểu Lam là thiên tài có thể học vượt lớp nhưng lại vì Nguyệt Nhi mà không chuyển đi chỉ tự đọc sách thêm ở nhà. Nghĩ tới điều này Nguyệt Nhi lại cảm thấy có lỗi nhưng Tiểu Lam lại cứ bảo 'Không sao. Tớ không cần ai dạy cả'. (tg: tỷ đủ khí phách, em hâm mộ). Từ đó càng làm cho cô bé sùng bái Tiểu Lam hơn.

- Sao cậu có thể đưa toán học thú vị của tớ vào vấn đề phi logic như vậy chứ. Cậu là đồ thiếu não trái.

- Vậy là ý gì? - Nguyệt Nhi nghi hoặc, đối với lời mắng của bạn thân cũng không để ý.

(Tg: Nguyệt tỷ quen quá mà.

Nguyệt: Ý gì, ý gì hả? Chỉ Tiểu Lam mới có tư cách xói xia bà đây nghe chưa?

tg: Fan cuồng của Lam tỷ *thì thầm*).

Tiểu Lam liếc mắt cô bạn thân:

- Theo nghiên cứu, não bộ con người gồm hai phần: bán cầu trái và bán cầu phải. Trong khi bán cầu trái giải quyết các vấn đề về tư duy logic thì não phải thiên về khiếu thẩm mỹ nghệ thuật. Cho nên, nói cậu thiếu não trái nghĩa là cậu không thể tư duy logic. (tg: Không hổ danh là con bác sĩ chuyên khoa não đầu ngành *hâm mộ*).

- Hiểu rồi. Vậy Tiểu Lam thiếu não phải đúng không? Bởi vì điểm môn Mĩ thuật của cậu luôn bết lớp còn gì? - Nguyệt Nhi ngây thơ hỏi lại và thành công làm ai đó đen mặt.

- Đó là bởi vì mẹ già đó cổ hủ, ngu ngốc, lỗi thời, thiên cận không nhận ra điểm độc đáo, phá cách của một thiên tài nghệ thuật như tớ(tg: tỳ đang nói bà cô mĩ thuật). Biết Vincent van Gogh không, danh họa tài năng nổi tiếng thế giới, ông ấy có những tác phẩm xuất sắc, là người tiên phong trong chủ nghĩa nghệ thuật mới nhưng những người cùng thời không nhận ra giá trị của nó, những bức tranh của ông thường hiếm bán được và ông phải sống trong cảnh nghèo khó, chỉ sau khi ông qua đời các tác phẩm của ông mới được xem như bảo vật và bán với giá kỉ lục, được mọi người công nhận. Có thể nói ông ấy là một nghệ sĩ vượt thời đại. Cậu có thể coi trường hợp của tớ giống ông ấy.

- Thì ra vậy. - Nguyệt Nhi gật gù đã hiểu, nhìn Tiểu Lam bằng ánh mắt sùng bái, hí hửng nói.

- Tiểu Lam, giờ cậu vẽ và bán giá rẻ cho tớ sau này tớ bán chúng thì kiếm lời to rồi.

- Tớ không có ý định làm họa sĩ, tớ muốn làm bác sĩ giỏi như ba mẹ tớ.

- Thật đáng tiếc...

Cuộc nói chuyện từ đầu tới cuối của hai cô gái được thu vào ánh mắt dịu dàng, yêu thương của một chàng trai. Đôi mắt hổ phách tuyệt đẹp ấy khi nhìn đến Tiểu Lam thì có mạng theo sùng nịnh và một tia tình cảm không biết tên.

-A... Anh hai. - Nguyệt Nhi lên tiếng khi thấy Phong Vũ đứng ngoài cổng.

- Vũ ca. - Tiểu Lam chào.

Trong lòng Phong Vũ bất đắc dĩ không thôi, ngoại trừ mẹ thì hai cô gái này là người phụ nữ hắn yêu nhất, một là em gái bảo bối của hắn, một là người hắn có tình cảm đặc biệt vậy mà giờ đây một như đứa trẻ ba tuổi nói gì nghe đấy, một bộ dáng bà cụ non nghiêm túc tự cao đến ấu trĩ mà rất đáng yêu. Bước đến gần hai cô gái nhỏ, dịu dàng:

- Ủ.

- Anh đi đâu vậy, anh hai?

- Mẹ bảo anh dẫn em đi mua ít đồ cho mẹ. - Phong Vũ hướng đến Nguyệt Nhi lên tiếng.

- Vậy anh dẫn Tiểu Lam đi đi, em hơi mệt, em sẽ vào làm bánh với mẹ Cố (mẹ của Cố Thiên Lam). - Nguyệt Nhi ra bộ mệt mỏi, hướng Tiểu Lam, nháy mắt tình nghịch, nói nhỏ:

- Tớ cho cậu cơ hội đó, gắng tận dụng. Cố lên chị dâu.

Nói xong chạy biến vào phòng bếp để lại Tiểu Lam ngẩn người với từ 'chị dâu' và Phong Vũ lắc đầu, đứa em gái này sao hắn lại không biết nó nghĩ gì chứ? bảo mệt mà chạy còn nhanh hơn thỏ.

- Chúng ta đi thôi, Tiểu Lam. - Phong Vũ lên tiếng đánh thức Tiểu Lam.

- Dạ?... À vâng.

--- ----- ---(tg phân cách)--- -----

- Nguyệt nhi, bọn tớ về rồi. - Tiểu Lam vui vẻ xách một túi đồ mở cửa, Phong Vũ đi sau xách túi lớn túi nhỏ, yêu thương nhìn người con gái phía trước.

Cánh cửa mở ra, túi đồ trong tay Tiểu Lam rơi xuống, khuôn mặt cứng đờ, rung mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Tiểu..

Phong Vũ đã đi đến sau lưng Tiểu Lam, nhìn cô như vậy định lên tiếng nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì túi đồ trong tay cũng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đông bão

Đập vào mắt họ chính là cảnh tượng cực kì đẫm máu.

Cố Nhậm Kỳ (ba của Cố Thiên Lam) ngồi gục mặt trên bàn, bên cạnh là vài tập bệnh án được đem về nhà từ bệnh viện đã nhuộm đầy máu của ông. Ba Cố là một người vô cùng yêu thương gia đình, việc gì có thể đều đem về nhà làm, để có thời gian ở cùng vợ con nhiều hơn. Trước đây mẹ Cố thường trách móc như vậy rất rắc rối, bà không muốn ông mệt nhưng Cố Nhậm Kỳ đều lắc đầu cười. Bàn làm việc được đặt một góc ở phòng khách để ông có thể thấy vợ và con gái nhiều hơn. Là một bác sĩ, vừa là một nhà khoa học, ông luôn bận rộn nên rất trân trọng những giây phút ngắn ngủi bên vợ và con gái yêu. Cuộc sống của ông ngoại trừ khám bệnh, nghiên cứu thì cũng chỉ có gia đình. Không nhiều những lời đường mật, không có những hành động lãng mạn, người đàn ông đáng kính ấy luôn nhìn về họ với ánh mắt yêu thương, với những quan tâm vụn vặt. Người cha vĩ đại của cô giờ vẫn ngồi đó nhưng không còn chịu rời khỏi tập bệnh án để ngược nhìn cô như mọi khi nữa rồi.

Từ Bạch Lan (mẹ của Cố Thiên Lam) nằm trong một vũng máu, trên tay vẫn còn dính bột làm bánh và mang tạp dề. Có lẽ bà nghe tiếng động lạ nên hốt hoảng chạy ra xem. Người mẹ dịu dàng khi cô đi đâu về đều nở nụ cười rạng rỡ, dành cho cô cái ôm ấm áp với câu nói không biết nghe bao nhiêu lần 'Con gái bảo bối của mẹ. Lại đây cho mẹ ôm cái nào, hôm nay mẹ thấy con xinh đẹp hơn nha'. Vậy mà giờ đây bà vẫn nằm đó khi cô đã đứng đây một lúc lâu, không có nụ cười nào cả, không có cái ôm chặt khít như mọi khi, cũng chẳng có câu nói ấy.

Phong Nguyệt cũng nằm cách đó không xa, đôi mắt trừng lớn như không thể tin được. Búp bê xinh xắn ngày nào cũng lải nhải bên tai cô tràn đầy sức sống giờ nằm đó như một con búp bê đáng thương bị vứt bỏ. Mới một tiếng trước đây thôi, ai đó nói sẽ cùng tổ chức đám cưới chung, muốn mua tranh của cô sau này bán, muốn cô làm chị dâu vậy mà...

Tất cả họ đều chết do một nhát dao đâm ở tim.

- Nguyệt Nhi. - Phong Vũ hét lên tuyệt vọng, như con thú bị thương ôm lấy em gái mình, đôi mắt hằn tia máu, không ngừng lải nhải ' Dậy đi em gái, đừng ngủ nữa có được không?'

Còn Cố Thiên Lam vẫn đứng đó, nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt thiên sứ, hai tay không ngừng dầm thính thạch vào ngực mình lắc đầu nguây nguây, môi mấp máy 'Không phải như vậy. Không phải như vậy...' cho đến khi kiệt sức và ngất đi...

Bị kịch ấy đã đưa hai con người theo hai hướng khác nhau mà họ không ngờ tới để rồi tất cả chỉ có tổn thương và hối hận thật sâu...

Năm ấy Cố Thiên Lam 12 tuổi, Phong Vũ 14 tuổi.

Sáu năm sau...

Trên bãi biển về đêm, người con trai có mái tóc xanh đen, từng đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt thể hiện sự phiêu vị của đáng tạo hóa khiến nữ nhân si mê. Hắn đứng đó như nắm hết thủy trong tay, lạnh lùng, thị huyết và tàn nhẫn, đôi mắt không độ ẩm, nhuộm đầy thù hận về phía người con gái xinh đẹp như tiên tử, khuôn mặt vô cảm nhưng đôi mắt tuyệt đẹp không giấu được tia đau lòng.

- Cố Thiên Lam, cô đi đi, từ nay tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.

- Vũ ca, xin anh hãy để em ở bên cạnh anh, đánh đập cũng được, mắng chửi cũng chẳng sao, chỉ cần cho em ở lại. Em không có nơi nào để đi cả.

Người con gái quỳ xuống dưới chân người con trai, ánh mắt nài nỉ, trong đó chỉ có hình bóng hắc.

- Xin anh hãy để em trả nợ cho Nguyệt Nhi.

- Nguyệt Nhi, cô có tư cách để gọi cái tên đó sao, con bé chết là do cô, nó đã chết thay cô đấy. Nhìn thấy cô là mỗi lần tôi thấy cảnh tượng ngày đó, nếu không có cô thì bây giờ con bé vẫn còn sống vui vẻ bên gia đình tôi.

- Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi anh, xin lỗi Nguyệt Nhi. Xin cho em cơ hội.

-Được. Tôi cho cô cơ hội, để xem lòng thành của cô đến mức nào hay nó chỉ như miếng giẻ rách không đáng một xu.

Phong Vũ nhìn người con gái kiên trì quỳ đó, cười lạnh, giật lấy sợi dây chuyền có mặt hình đôi cánh thiên sứ được đính những viên đá quý xinh đẹp, chế tác tinh xảo đã được hắc mang theo bên người nhiều năm xuống, ném ra biển, cất giọng hờ hững rồi quay đi để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng:

- Xuống đó, lấy nó lên cho tôi. Khi đó tôi sẽ cho cô ở lại.

Cố Thiên Lam ngồi đó, lạc lõng như thiên sứ bỏ rơi khiến người ta không khỏi đau lòng. Sáu năm qua, không đêm nào cô không mơ thấy cảnh tượng ngày ấy, cái chết của họ khắc sâu vào tâm trí cô. Lẽ ra Nguyệt Nhi đã không phải chết, lẽ ra người nằm đó phải là cô, bọn họ tưởng Nguyệt Nhi là Cố Thiên Lam. Sống trong dằn vặt và khổ sở khiến cô phải sử dụng thuốc an thần vào buổi tối và mắc chứng rối loạn tâm lý. Đã không ít lần cô định tìm đến cái chết khi người thân không còn, bạn thân ra đi, người cô yêu hận thù cô nhưng rồi nghĩ đến mình còn nợ Nguyệt Nhi cô vẫn gắng gượng tới giờ.

Từ ngày ấy, cô xin vào được huấn luyện trong ngục tối Phong gia. Cô công chúa được bố mẹ cưng chiều phải chịu cuộc sống khắc nghiệt như ma quỷ,

từ bỏ giấc mơ làm bác sĩ giỏi giống cha mẹ mình, cô trở thành kẻ giết người không chớp mắt, là người có thân thủ tốt nhất để được đứng bên cạnh người cô yêu.

Trong thế giới đêm nổi tiếng với tên gọi 'Quý Mọi Tim Người' khiến người ta sợ hãi không thôi, vũ khí là chiếc găng tay màu bạc do cô tự mình chế tạo không sợ nước, không sợ lửa, bền chắc đến dao kim cương cũng không rạch được, có khả năng tăng lực của cánh tay lên nhiều lần. Chiếc găng tay này khiến nhiều người muốn chiếm hữu nhưng ngoại trừ cô ra không ai có thể đeo nó vào và kết cục của họ là chết cùng tham vọng của mình. Thủ pháp giết người tàn nhẫn, đặc biệt không lẫn lộn vào đâu được, dùng tay phải mang găng tay xuyên vào ngực trái nạn nhân, móc tim ra bóp nát, để lại cái xác tròn mắt không còn tim, tất cả chỉ diễn ra trong vòng vài giây ngắn ngủi.

Thắc mắc tại sao cô lại móc tim người ư, có lẽ là do ba mẹ và Nguyệt Nhi đều chết do một nhát ở tim cùng với chứng rối loạn tâm lý làm cô trở nên như vậy, lâu dần cũng thành thói quen.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Một góc trong tim

Tại bãi biển trong đêm tối nhá nhem, không ai nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn, cô độc đang ngấm mình xuống làn nước lạnh giá mùa thu tìm kiếm vật gì đó. Lặn xuống rồi bị nước đẩy lên, thân thể run lên vì lạnh, từng đợt sóng đánh vào người cô đau như ngàn kim xuyên thủng, bóng dáng bị biển lớn bao la xô đẩy như có thể bị cuốn đi bất cứ lúc nào. Nhưng trong ánh mắt trong trẻo tuyệt đẹp lại chứa tia kiên định không từ bỏ, niềm tin và ý chí sắt đá không ai có thể nghi ngờ vào hành động tưởng chừng là ngu ngốc ấy.

- Tìm thấy rồi.

Cố Thiên Lam cảm trên tay chiếc dây chuyền hình cánh thiên sứ, lê từng bước mệt mỏi lên bờ, trên gương mặt không kìm được nở nụ cười hạnh phúc. Đã ba ngày nay, cô đều ở dưới biển tìm kiếm nó. 'Vậy là có thể được ở cạnh Vũ ca rồi, phải đi tìm anh ấy thôi'. Thân thể gầy yếu chỉ muốn gục ngã nhưng nghĩ đến người con trai ấy, cô lại gắng gượng đi về trước.

Chợt như nghĩ đến điều gì đó, bước chân khựng lại. Cô nhìn mình từ trên xuống dưới, quần áo ướt nhẹp, tóc tai bả xù, bộ dáng lờn thối lết thết. 'Nếu Vũ ca nhìn thấy chắc sẽ không vui? Thôi về nhà tắm rửa trước đã'.

------(tg phân cách)-----

Trong một căn hộ mang phong cách đơn giản với tông màu xanh dương chủ đạo. Cố Thiên Lam bước ra từ nhà tắm, mái tóc vẫn còn ướt sũng chưa kịp lau khô, cầm lấy sợi dây chuyền thiên sứ vội vàng chạy vọt ra cửa. Thấy vậy, một cục bông trắng không lồ lao về phía cô, dúi dúi vào ngực.

- Lucky, ngoan nào, tao phải đưa một thứ cho Vũ ca, lát nữa tao sẽ về mà.

Lucky là một giống chó quý hiếm cực kỳ thông minh, nó có vóc dáng to lớn như một con sư tử, bộ lông trắng muốt mềm mại, mang đến cảm giác uy vũ, cao ngạo, hống hách. Nó là người bạn thân của Cố Thiên Lam sau ngày ấy. Nghe vậy, nó vẫn quyết không buông cô ra, hướng ánh mắt đáng thương bị ruồng bỏ về phía cô.

- Ta sẽ mua cho mi 100 cái đùi gà vậy. - Thiên Lam thuyết phục. Lucky hướng mắt về hướng khác.

- 200 nha.- Quay mặt về phía cô.

- 300 vậy. - Bọn cún do dự.

- Chốt giá 500. Yes or No?

Bọn nhỏ miễn cưỡng gật đầu. Buổi bán đấu giá kết thúc. Lucky không cam lòng rời khỏi lòng cô. Chờ chỉ có thế, cô xoa đầu nó mỉm cười rồi nhanh chóng đi. Lucky bước đến cửa sổ nhìn theo bóng dáng cô chủ mình phía dưới, mọi lần đều vậy. Cho đến khi Cố Thiên Lam đã khuất bóng nó vẫn đứng đó một lúc lâu.

Nhưng có một điều không ai để ý, chiếc găng tay bạc, vũ khí phòng thân của cô vẫn nằm trợn lổn trong đồng hồ bản vừa thay.

Tại cửa một quán bar nổi tiếng xa hoa là địa bàn của Phong gia. Một chàng trai lãnh khốc bước ra, theo sau là mười mấy người đàn ông áo đen mang trên người hơi thở chết chóc.

- Chủ nhân. - Cố Thiên Lam lên tiếng chạy về phía chàng trai. (tg: lúc có nhiều người, ty gọi Vũ ca là chủ nhân).

- Sao lại là cô. - Phong Vũ cất giọng không kiên nhẫn.

- Em đã tìm...

Cố Thiên Lam chưa nói xong thì một giọng nói thâm trầm vang lên.

- Phong Vũ hôm nay là ngày chết của ngươi.

Người lên tiếng có vẻ là người đứng đầu, phía sau hắn có trên dưới 100 người thuộc hạ khác hướng ánh mắt sát khí về phía họ. Phong Vũ khinh thường nhìn Cố Thiên Lam lạnh nhạt:

- Cô. Giải quyết chúng. Đi thôi.

Nói rồi quay đi, để lại cho cô vãn bóng lưng lạnh lùng ấy.

- Đùng hòng. - Bọn chúng hét lên, chạy về phía Phong Vũ.

Cố Thiên Lam đưa tay lên bẻ gãy cổ một tên, sát khí cuộn trào xung quanh cô, đôi mắt thị huyết, nở nụ cười lạnh như ác ma, cất giọng âm trầm:

- Đối thủ của các người là ta.

Rồi tiếp đó người ta thấy một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt vô cảm, di chuyển cực nhanh trong đám người áo đen, mỗi nơi cô đi qua sẽ có người ngã xuống...

Cố Thiên Lam nằm trong vũng máu, xung quanh la liệt xác chết như bãi tha ma, ngược đôi mắt xinh đẹp nhìn bầu trời ngàn sao, nở nụ cười giải thoát, nụ cười thật lòng đã 6 năm chưa từng có, trong tay vẫn cầm chặt sợi dây chuyền thiên sư của Phong Vũ. Nếu là bình thường cô có thể giải quyết chúng dễ dàng, nhưng cô không mang theo găng tay cộng với ba ngày không ăn uống nghỉ ngơi ngâm mình trong nước cơ thể suy yếu nên kết quả là 'đồng vu quy tận'.

'Phong Vũ, từ giờ em sẽ không còn xuất hiện trước mặt anh nữa. Biết em chết anh có đau lòng không?, dù không muốn anh đau nhưng một góc ích kỉ trong tim em vẫn mong anh sẽ rơi nước mắt, sẽ ôm lấy xác em như đã từng ôm Nguyệt Nhi ngày đó, sẽ chừa một khoảng trống trong tim anh cho em, sẽ mãi nhớ đến một người con gái yêu anh hơn cả sinh mạng mình mang tên Cố Thiên Lam. Vĩnh biệt, Vũ ca.'

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thật độc miệng

Tập đoàn Diệp Lạc.

- Dự án đầu tư với Hoa thị thế nào rồi?

- Thừa tổng giám đốc, sẽ kí hợp đồng vào ngày mai ạ.

- Tốt. Đừng để xảy ra sai sót gì. Còn buổi bán đấu giá khu đất ở ngoại ô thành phố thì sao?

- Dạ. Bản báo cáo đã được đặt trên bàn làm việc của ngài rồi ạ.

- Chiều nay có việc gì?

LyLy - thư kí chung của Diệp Tư Tuyết thái độ cung kính, mở sổ ghi chép bắt đầu thao thao bất tuyệt:

- Vào lúc 13 giờ, ngài phải kí hợp đồng với đối tác bên Nga. Sau đó, ngài có hẹn với Bạch thị trường lúc 14 giờ. 15 giờ ngài đến dự buổi đấu giá từ thiện hằng năm của các tập đoàn. Buổi tối dự tiệc sinh nhật của gia chủ Lãnh gia. Trang phục và quà tặng đã chuẩn bị xong rồi ạ.

- Ừ. Cô lui xuống đi.

Diệp Tư Tuyết mệt mỏi đi về phía phòng làm việc của mình. Đời không như mơ, sao có lắm kẻ muốn ngồi lên trên cao như cô thế không biết. Cứ sống thế này không cần nam nữ chính ra tay cô đã sớm thăng thiên vì lao lực rồi.

Phía sau bốn nam nhân cũng đồng thời nhủ mảy, lịch làm việc như vậy là quá sức với một cô gái 18 tuổi, cô liệu có ổn không? Hơn nữa không phải ngày một ngày hai mà ngày nào cũng vậy, họ thật sự lo lắng cho cô. Diệp Tư Tuyết không biết tâm tư trong lòng bốn hộ vệ của mình, cho có dù biết cô cũng chẳng để tâm.

Đến trước cửa phòng mình thì Anna - thư kí chịu trách nhiệm sắp xếp lịch hẹn và sắp xếp tài liệu từ các phòng ban khác một cách có trật tự trước khi đến tay cô, bước đến cung kính:

- Chủ tịch, Lý tổng đang đợi ngài trong phòng làm việc ạ.
- Lý tổng? - Diệp Tư Tuyết nghi hoặc hỏi lại.
- Dạ. Là tổng giám đốc công ty Lý thị hợp tác cùng chúng ta trong dự án CBN. - Anna giải thích.
- Tôi biết rồi. - Diệp Tư Tuyết nhàn nhạt lên tiếng.

Vừa mở cửa bước vào đã nghe thấy câu chào khách sáo:

- Diệp tổng. Hân hạnh hân hạnh.

Diệp Tư Tuyết gật đầu đáp lại rồi đi đến ghế salong dành cho khách, ngồi đối diện với ông ta. Lúc này mới để ý trong phòng có thêm một người nữa.

Anh ta có mái tóc đen, da trắng, môi đỏ, thân hình gầy gò có vẻ yếu đuối, khuôn mặt nữ tính âm nhu, trong mắt không che giấu tự cao cùng hống hách. Uhm, miễn cưỡng có thể xem là đẹp trai đi. Nếu có hủ nữ ở đây chắc chắn sẽ kích động hét to 'Tiểu thụ'. Vừa nhìn là biết một tên công tử bột nhu nhược ngu ngốc, Diệp Tư Tuyết chán ghét ngay từ đầu.

Lướt qua anh ta rồi nhìn người đàn ông đối diện:

- Không biết Lý tổng tìm tôi có việc gì?
- A... Cũng không có gì, tôi chỉ muốn cảm ơn Diệp tổng đã chiếu cố công ty chúng tôi trong dự án lần trước. - Ông ta nở nụ cười lấy lòng.

Diệp Tư Tuyết gật đầu đã hiểu.

- Đây là con trai tôi, Lý Tuấn. - Sau đó dùng ánh mắt ái muội nhìn cô.

Nếu giờ Diệp Tư Tuyết cô không hiểu ý đồ của ông ta thì chết quách đi cho xong. Trong chốc lát cô có loại xúc động muốn giết người, rốt cuộc mấy tên thuộc hạ ngu ngốc của cô đã tung cái gì ra ngoài. Nói cô lắng lo, dâm dăng loại nào cũng ăn hay sao mà để người ta dâm trai đến tận cửa như thế này. Ánh mắt trào phúng, trong lòng cười lạnh nhưng gương mặt vẫn như cũ.

- Lý tổng đây là muốn dâm con mình cho tôi sao?
- Phải. Phải. Không biết Diệp tổng có hài lòng không a? - Lão nở nụ cười nham nhở.

Bốn hộ vệ chán ghét, đầu đó còn có tia khó chịu không biết vì ghê tởm người đàn ông này hay là có người dâm nam nhân cho Diệp Tư Tuyết. Lão già này vừa ngu ngốc, vừa đồi bại. Làm cha mà đem dâm con mình để lấy lòng phụ nữ đã là cận bã. Rõ ràng Diệp Tư Tuyết khó chịu mà không nhìn ra chẳng biết ông ta làm sao ngồi trên vị trí tổng giám đốc gần ấy năm. Họ thấy bất hạnh thay cho con trai ông ta, nhưng có vẻ như cậu con trai không thấy vậy nhỉ? Đúng là cha nào con đấy.

- Lý tổng, ông hãy nhìn bốn nam nhân sau lưng tôi đi, có ai không xuất chúng. Luận về nhan sắc con trai ông không bằng một góc bọn họ. Luận về khí chất, con trai ông không xứng liềm gậy cho họ. Nhìn tướng tá con trai ông như vậy, tôi nghĩ ông nên tìm cho anh ta một người chồng là 'công', anh ta làm 'thụ' thì hợp hơn. Người phụ nữ nào lấy anh ta chắc chắn sẽ không thỏa mãn ra ngoài tìm tình nhân cho xem. Để tránh cho con ông bị cầm sừng, nhà ông nuôi con người khác tôi đây có lòng tốt nhắc nhở. - Diệp Tư Tuyết bình thản nói, chọc không tức chết người không lấy tiền.

Bốn nam nhân phía sau ánh mắt đầy ý cười, nói về công phu mắng người không ai có thể vượt qua cô Diệp tiểu thư này.

Lão ta tái xanh mặt, đúng là con trai lão không bằng bọn họ nhưng cũng không đến mức như cô nói, còn rửa con lão bị cầm sừng, nhà lão nuôi đã chừng nửa chứ. Lý Tuấn định lên tiếng mắng lại nhưng nhìn đến ánh mắt kết băng của bốn nam nhân sau lưng cô thì co mình thụt vào vỏ ốc. 'Vô dụng, bị nói như vậy mà không dám lên tiếng. Xem ra cô nói cũng không sai a~' Diệp Tư Tuyết trong lòng kinh thường.

- Diệp tổng cô nói như vậy là có ý gì? - Lão giận dữ nói.
- Tôi nói rõ ràng như vậy mà còn không hiểu sao. Xem ra Lý gia các người không chỉ không biết xấu hổ mà còn bị chứng thiếu năng trí tuệ.

Nói đến đây không nhìn khuôn mặt xanh đỏ của ai kia, như nhớ ra điều gì, Diệp Tư Tuyết cao giọng nói:

- À quên, sinh ra con trai như vậy chắc trong chuyện ấy Lý tổng đây cũng yếu ớt đi, không biết phu nhân ở nhà có 'hồng hạnh vượt tường' không? Con trai ngài thì có thể tránh được chứ còn ngài thì chắc muộn rồi. Diệp Tư Tuyết tôi bình thường không phải người tốt lành gì nhưng thấy hoàn cảnh đáng thương của ngài tôi cũng rù lòng cho các người một lời khuyên chân thành. Nếu muốn sau này có người trông coi bài vị mình thì ngài nên tìm con nuôi đi. Đòi ngài thì miễn cưỡng được đi, đòi con ngài thì yếu sinh lý chắc đến đời cháu ngài bắt lực quá.

Diệp Tư Tuyết mắng xong thoải mái cả người, bốn nam nhân trong lòng dựng ngón cái 'Thật độc miệng'. Và vị Lý tổng bên kia tức sùi bọt mép, hoa hoa

lệ lệ mà ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cảm ơn chị

- Anna, tại sao lại để loại người như vậy vào phòng tôi.

- Xin lỗi chủ tịch, là do có hẹn trước nên tôi không ngăn cản được.

- Lập tức đuổi việc người xếp hẹn đó cho tôi. Chấm dứt các hợp đồng với Lý thị, công ty nào giúp đỡ Lý thị chính là đối đầu với Diệp Lạc. Tôi muốn trang nhất mặt báo ngày mai có tin Lý thị phá sản, đã rõ chưa? - Diệp Tư Tuyết lạnh lùng nói, dù chuyện lần này người bị thiệt không phải là cô nhưng như vậy không có nghĩa là cô bỏ qua. Trải qua hai kiếp chưa có ai dám làm chuyện này với cô. Cố Thiên Lam cũng vậy mà Diệp Tư Tuyết cũng thế, cô tự bôi xấu mình không có nghĩa là người khác được quyền bôi xấu cô.

- Vâng, thưa chủ tịch. Tôi đi làm ngay. - Anna toát mồ hôi lạnh 'Chủ tịch thật đáng sợ'.

Bốn hộ vệ nhìn Diệp Tư Tuyết đứng đó cao ngạo như nữ vương, hàn khí không ngừng tỏa ra xung quanh, hơn một tháng chung đụng họ có thể khẳng định Diệp Tư Tuyết không phải là loại người háo sắc thậm chí cô còn vô tâm với sắc đẹp. Nhưng tại sao cô lại bày ra bộ mặt như vậy trước Âu Dương Thụy và Ngôn Thần Duật. Là có ý sao? Như vậy có mục đích gì? Họ càng ngày càng muốn đến gần cô gái này.

Buổi từ thiện tổ chức tại cô nhi viện Tĩnh Thương, nơi nhận nuôi hàng trăm đứa trẻ mồ côi. Đây là sự kiện thường niên có uy tín mời được những người đức cao vọng trọng, đáng chú ý là năm nhân vật đứng đầu bạch đạo Âu Dương Thụy, Ngôn Thần Duật, Lãnh Ngạo, Dụ Thiên Minh và Diệp Tư Tuyết, mỗi người xưng bá một phương, một tay che trời, khuấy đảo thương trường chỉ cần họ muốn.

Mang tiếng là làm từ thiện nhưng thực chất là nơi bàn chuyện làm ăn, tìm đối tác, nịnh bợ các nhân vật trên cao, thậm chí nhiều vị tiểu thư đến đây để tìm 'lang quân như ý'.

Diệp Tư Tuyết đang đi dạo, nơi này khiến cô chán ghét, lấy danh nghĩa 'từ thiện' để tạo mối quan hệ, toàn một lũ nịnh bợ, nụ cười giả tạo. Phía sau là Lăng Triệt, Từ Trạch, Hàn Phong và Xích Thiên, bọn họ cũng cùng chung ý nghĩ với cô.

- Rầm...- Một đứa bé khoảng tầm 7 tuổi chạy vội va vào người cô.

- Cậu bé, em không sao chứ? - Diệp Tư Tuyết đỡ cậu bé dậy, giúp cậu phủi quần áo, ánh mắt dịu dàng lên tiếng hỏi han.

- Không sao, chị giúp bạn em với, cậu ấy đang bị đau. - Cậu bé vội vàng nói, biểu hiện lo lắng, nó đang tìm người giúp.

- Đi thôi. Đưa chị đến đó.

- Vâng ạ.

- Ở kia, nhanh lên chị. - Cậu bé cầm lấy tay Diệp Tư Tuyết kéo về phía một cậu bé gầy gò khác, đang ôm chân, khuôn mặt nhăn nhó vì đau nhưng tuyệt không khóc đang ngồi trên bãi cỏ.

Diệp Tư Tuyết ngồi xuống, đưa tay xoa bóp chân cho cậu bé, lên tiếng trấn an:

- Không sao, chỉ bị chuột rút thôi. Một lát sẽ không đau nữa.

Tiếng nói dịu dàng như ma chú, làm cậu bé sùng sốt ngược mắt lên chăm chú nhìn cô, 'một cậu bé kiên cường' Diệp Tư Tuyết tán thưởng.

Một lúc sau khi cậu bé đã không còn đau nữa, Diệp Tư Tuyết bế cậu bé lên, cất tiếng:

- Âm Nhất.

- Chủ nhân.

Từ một góc xuất hiện thêm một người đàn ông mặc áo đen khá điển trai, hướng đến Diệp Tư Tuyết cung kính.

- Mang cậu bé đi nghỉ ngơi.

Nói rồi đưa đứa bé cho Âm Nhất, cậu bé ở trong lòng Âm Nhất cất tiếng:

- Cảm ơn chị. Em là Khúc Triết.

- Chị là Diệp Tư Tuyết.

Sau khi Âm Nhất đưa cậu bé đi, đứa bé lúc trước cất tiếng hưng phấn:

- Chị gái xinh đẹp, chị là bác sĩ sao?

- Không. Đó chỉ là một chứng thường thấy bất cứ ai cũng biết.

- Vậy sao? _ Cậu cất giọng yếu xìu.

Nhận ra thất vọng trong mắt cậu bé, cô lên tiếng hỏi:

- Em muốn làm bác sĩ? _ Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

- Vâng, nhưng họ đều cười nhạo nói em không được, chỉ có Khúc Triết ủng hộ em thôi.

- Tại sao em muốn làm bác sĩ?

- Em muốn chữa bệnh cho mọi người, cho Khúc Triết khi cậu ấy bị thương vì bảo vệ em mà đánh nhau với những đứa khác.

Đây là một cậu bé có tương lai, nếu được chỉ dạy đúng cách thì sẽ trở thành nhân tài, Diệp Tư Tuyết cô không muốn mầm non bị vùi lấp.

- Hừm, xem nào, chị cũng từng ước mơ trở thành một bác sĩ giỏi đấy.

- Vì sao ạ? _ Cậu bé tò mò.

- Vì một người chị rất kính trọng, ông ấy là một bác sĩ xuất sắc.

- Vậy tại sao chị lại từ bỏ?

- Vì ông ấy mất rồi. Chị muốn trở thành bác sĩ chỉ để ông ấy vui vẻ, tự hào. Nhưng khi ông ấy không còn, những thứ đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Và khi ấy chị cũng có thứ quan trọng hơn để làm. _ 'Trả một món nợ lớn', câu này Diệp Tư Tuyết đương nhiên sẽ không nói ra.

-Em xin lỗi._ Cậu bé nhỏ giọng áy náy.

- Không sao. Vậy nên, cậu bé này, giờ Khúc Triết vẫn còn ở bên cạnh em, hãy phấn đấu cho ước mơ của em, cho cả niềm tin của bạn ấy nữa, không ai có quyền chà đạp lên ước mơ của người khác. Hãy cho họ thấy em làm được những gì. Chị tin em sẽ trở thành một bác sĩ xuất chúng.

- Cảm ơn chị, em nhất định sẽ. _ Cậu bé bây giờ tràn đầy tự tin, hướng ánh mắt cảm kích tới cô.

- Ừ. Chị có việc nên đi trước. Tạm biệt em. _ Diệp Tư Tuyết xoa đầu cậu bé, bước đi, cũng đã đến giờ buổi đầu giá bắt đầu rồi.

Cô cho cậu một cảm giác ấm áp, quan tâm như một người mẹ, thứ mà bất kì đứa trẻ nào ở đây cũng đều thiếu thốn, lần đầu tiên nhận được cậu bé ngẩn người, khi hồi phục lại thì cô đã đi được một đoạn, cậu hét lên:

- Chị, em là Khương Thành.

- Tên chị em biết rồi đó. - Diệp Tư Tuyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Dụ thiên minh

Khi cậu bé đã khuất bóng, cô lên tiếng:

- Âm Nhị.

- Chủ nhân. _ Một người đàn ông khác xuất hiện.
- Chi trả toàn bộ chi phí cho hai cậu bé đó.
- Vâng. _ Cung kính một tiếng rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.
- Tur Tuyết, sao cô phải làm vậy. _ Từ trạch lên tiếng.
- Tôi chỉ thích hai cậu bé đó thôi. Với tôi việc này chẳng đáng là gì nhưng với chúng, nó là cả tương lai.

Chính cô cũng không ngờ, hai đứa trẻ ấy sau này trở thành những nhân vật xuất chúng và mãi không bao giờ quên ngày hôm nay, cô gái dịu dàng, ấm áp đã thấp lùn cho chúng niềm tin và hy vọng.

Bốn nam nhân nghe vậy cũng không nói gì, những lời của cô nói khiến bọn họ rung động, từng ánh mắt, nụ cười đến cái nhíu mày đã in sâu vào tâm trí họ. Không biết tự bao giờ họ đã có tình cảm đặc biệt với cô.

- Tuyết, người mà cô nhắc đến lúc nãy là ai vậy? _ Lăng Triệt hỏi, ba người khác cũng tập trung. Họ nhận thấy khi cô nhắc đến người này ánh mắt rất phức tạp, hồi tưởng có, yêu thương có, kính trọng có, còn có ưu buồn.

- Hmm?

- Cái người mà cô kính trọng ấy? _ Lăng Triệt nhắc lại, hẳn thấy sự muốn biết, người quan trọng với cô như vậy là ai.

- Anh thật muốn biết? _ Diệp Tur Tuyết đáp lại.

Lăng Triệt vẫn cố chấp gật đầu. Nếu là bình thường nhìn dáng vẻ lúc này của cô hẳn sẽ bỏ chạy vì sau đó hẳn sẽ bị cô chinh đến thê thảm. Diệp Tur Tuyết nường mày 'xem ra bọn hấn rất để ý đến cô'. (tg: các ca yêu chị mà lại).

- Không là ai cả.

Cô nhàn nhạt đáp, rồi đi đến chỗ đầu giá không muốn tiếp tục vấn đề này nữa. Bốn người đi sau nhìn bóng lưng nhỏ nhắn, cô độc, u buồn của cô mà đau lòng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

 Tại nơi đầu giá.

Ở hàng ghế đầu có năm chiếc ghế trang trọng nhất đang được ngồi từ trái sang phải là Diệp Tur Tuyết, Dụ Thiên Minh, Lãnh Ngao, Âu Dương Thụy và Ngôn Thần Duật. Đứng thắc mắc tại sao lại như vậy, rất đơn giản, Âu Dương Thụy và Ngôn Thần Duật chán ghét cô nên càng cách xa càng tốt, trái lại Dụ Thiên Minh lại là tên ưa gây chuyện, muốn ngồi gần cô tiểu thư xinh đẹp tuyệt sắc nhiều lời đồn cô đây và chỗ còn lại đương nhiên thuộc về Lãnh Ngao.

Phía sau Diệp Tur Tuyết như thường lệ vẫn là bốn hộ vệ mỹ nam khiến nhiều người chú ý nghĩ thầm 'Quả nhiên Diệp tiểu thư lăng lợ, háo sắc là sự thật. Đi theo còn có bốn mỹ nam cơ mà'. Chỗ ngồi của Diệp Tur Tuyết bị liếc đến cháy mắt bởi các nữ nhân, đơn giản thôi vì xung quanh cô là tám cực phẩm nam nhân cơ mà. 'Ôi trời, cô rất vô tội nha'.

Dụ Thiên Minh ngồi bên cạnh cô, đánh mắt mắt khiêu khích về phía bốn nam nhân phía sau 'Xem đi, xem đi. Trong lúc chúng tôi đang ngồi thì các cậu phải đứng. Thật tội nghiệp'.

Nhận được, Lăng Triệt nghiêng răng kèn kẹt, ba người còn lại thì không quá để ý vì bọn họ quá hiểu tên này mà, không để ý là cách tốt nhất để trả lại hấn, chỉ có Lăng Triệt là ngu ngốc bao năm qua mà vẫn chưa hiểu đạo lý này. Nói đến đây kể cũng lạ, tên Triệt này thuộc dạng 'Khôn chợ đại nhà', ra ngoài thì chính người ta chết lên chết xuống còn đối với bảy người bọn họ và Diệp Tur Tuyết chẳng biết khí phách ấy đi đâu cả rồi.

Thấy ba người Từ Trạch vẫn không để ý, Dụ Thiên Minh thất vọng nhưng may thay bạn nhỏ còn có niềm an ủi là bé cưng Lăng Triệt.

Sau đó Dụ Thiên Minh hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Diệp Tur Tuyết khiến cô không muốn để ý cũng khó 'Tiếp tục sự nghiệp quyến rũ nam chính thôi'. Cô thờ dãi trong lòng, hưởng ánh nắng si mê về phía Dụ Thiên Minh.

- Dụ tổng đường như rất để ý tôi.

Dụ Thiên Minh có mái tóc...um...khụ...'rất đặc sắc' như một bảng pha màu có thể tìm thấy bất cứ màu nào ở trên đầu hấn, đặt giữa rừng người ta có thể phát hiện ra hấn dễ dàng chỉ bằng một cái liếc mắt bởi mái tóc đặc biệt ấy. 'Tên này chắc phải bỏ ra không ít công sức. Hấn có thể làm quảng cáo cho các hãng son nhà bằng cách chỉ vào tóc mình, nở một nụ cười tươi và nói: "Bạn yêu thích màu nào? Hãy nhìn vào tóc tôi, chúng tôi có tất cả các màu dành cho ngôi nhà thân yêu của bạn." Hãng son ấy chắc chắn sẽ trở thành nhãn hiệu nổi tiếng nhất thế giới'.

(tg: Tuyết tỷ, người ta là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Hy đấy, sao có thể làm như vậy được?

Tuyệt: Thì đã sao, mấy tên khác thì không bao giờ nhưng tên này rất có thể.

tg: Em lạy tỷ, Minh ca đừng bao giờ nghe lời tỷ, hình tượng soái ca mà em mắt công bồi đắp sẽ trở thành mây khói.)

Thế nhưng mái tóc này không gây cảm giác nhức mắt cho người xem mà lại rất đẹp, các màu sắc sắp xếp theo thứ tự từ đậm đến nhạt, chúng bổ trợ, tôn lên nhau chứ không cạnh tranh, đồng thời cũng mang lại cho người khác cảm giác phóng túng, tự do, không gò bó, mặc sức thể hiện bản thân. Hấn mang một khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt phượng tuyệt đẹp luôn lấp lánh ý cười, sống mũi cao. Nhìn hấn ta có cảm giác hấn không thuộc về thế giới này, nhìn thấu tất cả trong mắt.

Trong bốn nam chính cô khá thích hấn. Không có gia thế cường đại như ba tên khác, hấn là trẻ mồ côi, một thiên tài có chỉ số IQ cao ngất ngưỡng, đi lên từ hai bàn tay trắng. Là hacker số 1 thế giới, có thể ăn cắp bất cứ thông tin mật nào trong hệ thống dữ liệu. Tập đoàn Thừa Hy là ông trùm trong ngành điện tử- công nghệ thông tin, sản xuất các thiết bị thông minh, các chương trình máy tính cao cấp, trở thành một trong năm tập đoàn hàng đầu.

Không chỉ có vậy, cô còn rất thích tính cách tên này, nhìn tùy hứng, cà lơ phất phơ thế thôi nhưng khi vào chuyện quan trọng sẽ tập trung không để ý bất cứ ai xung quanh, là một người trọng tình trọng nghĩa, dám yêu dám hận, khó có ai khiến hấn có thể dễ dàng vào trong tim nhưng một khi đã vào thì không thể ra được, chỉ cần người đó muốn đến mạng sống của mình hấn cũng cho. Nhờ thiên tài này mà đội bốn người Âu Dương Thụy mới thắng được bốn người Lăng Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bức tranh

Dạ Thiên Minh thú vị nhìn người con gái đang hướng ánh mắt si mê về phía mình, một bộ dạng háo sắc điển hình của những nữ nhân ghê tởm. Bộ dáng đúng là rất thật, còn hơn cả diễn viên hạng A, thảo nào lừa được Âu Dương Thụy và Ngôn Thần Duật nhưng lại không qua nổi mắt hấn. Hành động, cử chỉ, lời nói, nét mặt có thể giả vờ nhưng đôi mắt thì không dễ dàng như vậy, nó sẽ nói lên suy nghĩ của họ. Ví như Diệp Tư Tuyệt lúc này, trong mắt cô đúng là có nồng đậm si mê nhưng nó không thật, ánh mắt trong trẻo không lẫn tạp chất không nhuộm màu dục vọng, đáy mắt cô còn có tia tán thưởng về phía hấn và đầu đó còn có tia phiến chán. 'Tốt. Người con gái này hấn định rồi'. Đang định cất giọng trả lời cô thì tiếng nói của người chủ trì buổi đấu giá cắt ngang:

- Kính thưa các vị khách quý, xin cảm ơn các vị đã dành thời gian tham gia buổi từ thiện hôm nay. Buổi bán đấu giá này sẽ có 9 vật được đem ra bán. Chúng tôi sẽ đưa ra giá khởi điểm, các vị có thể nâng giá lên, mỗi lần không ít hơn 500 triệu. Toàn bộ số tiền, chúng tôi sẽ chuyển đến cho những người dân nghèo, các cô nhi viện,... Sau đây không để quý vị phải chờ lâu, buổi đấu giá xin được phép bắt đầu. Đầu tiên là chiếc vòng cổ của nữ hoàng Anh Elizabeth, giá khởi điểm là...

Buổi đấu giá cứ như vậy tiếp diễn với những tiếng hô giá cao ngất khiến người ta nhàm chán không thôi.

- Vật đấu giá tiếp theo là một bức tranh, chúng tôi không biết tác giả là ai. Những những đường nét sống động, màu sắc tự nhiên thể hiện nét độc đáo, sự tự do phóng khoáng, phá cách mạnh mẽ so với các tác phẩm của những danh họa nổi tiếng chỉ có hơn chứ không có kém. Xin mời quý vị chiêm ngưỡng, giá khởi điểm là...

Diệp Tư Tuyệt đang chán đến mức meo, đôi mắt đẹp ngược lên vô tình lướt qua bức tranh thì thân thể cứng đờ, đồng tử co rút không thể tin được. Bức tranh đó là một trong những bức vẽ của cô khi Nguyệt Nhi còn sống bị cô ném đi ngõ ngách nào còn không biết. Nhưng nó chắc chắn không phải bản gốc mà được sao chép, nó không có hồn, không nói lên được những ý nghĩa căn bản, nét vẽ thì cứng nhắc, trình độ thậm tệ. Diệp Tư Tuyệt thật muốn chửi thề 'Con mẹ nó, đây là si nhục nghệ thuật của cô. Là tên khốn nào?'.

Nhưng vấn đề quan trọng là tại sao nó lại có mặt ở đây, tại sao lại xuất hiện ở thế giới này. Thiết kế thời trang hay trang sức đôi khi có thể có trường hợp trùng lặp ý tưởng nhưng một bức vẽ thì không thể nào xảy ra chuyện này được, từng đường nét đến màu sắc giống nhau như đúc chỉ là bức thật của cô kéo người xem với những suy ngẫm của họ còn bức này là một vật vô hồn, 'một tờ giấy nháp không hơn không kém', Diệp Tư Tuyệt nhận xét.

Tuy vậy, bức tranh giả vẫn được những người đồ mắt ra giá, khiến cô không khỏi xem thường 'Thật không biết thương thức'.

- 5 tỷ.

- 10 tỷ.

- 12 tỷ.

....

- 50 tỷ.

Người hô giá là Vương Anh, tổng giám đốc của Vương thị, một tên nổi tiếng cuồng tranh vẽ. Tiếng hô vừa vang lên, xung quanh im bật, cái giá này quá

cao rồi, họ không thể chỉ vì một bức vẽ mà chi nhiều như vậy. Đang lúc trên mặt Vương Anh hiện lên tia đắc thắng, thì một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí phách vang lên:

- 100 tỷ.

Cả hội trường như đóng băng. 100 tỷ, là 100 tỷ đó. Nụ cười trên môi Vương Anh cứng đờ, mọi người quay về phía chủ nhân giọng nói ngồi ở khu ghế trang trọng nhất. Diệp Tư Tuyết ngả người dựa vào ghế, trên khuôn mặt nở nụ cười quyến rũ, bộ dạng muốn có bao nhiêu lãng lợ thì có bấy nhiêu khiến những nam nhân ở đây không khỏi âm thầm nuốt nước bọt.

Lăng Triệt, Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên, Dụ Thiên Minh tức giận muốn lật bàn, móc những ánh mắt ghê tởm nóng rực đang nhìn cô.

- 100 tỷ. Có ai ra giá nữa không? - MC lên tiếng, anh ta không khỏi hưng phấn, sợ là vật có giá trị nhất trong buổi bán đấu hôm nay cũng không tới cái giá đó. Đây là điều không thể ngờ được, ban đầu họ không hy vọng lắm vào bức tranh không rõ nguồn gốc này, đúng là vàng từ trên trời rơi xuống mà.

- 100 tỷ lần thứ nhất.

- 100 tỷ lần thứ hai.

- 100 tỷ lần thứ b...

- 200 tỷ.

Một giọng nam quyến rũ cất lên khiến những nữ nhân ở đây không khỏi si mê. Diệp Tư Tuyết nhún mày xinh đẹp nhìn người bên cạnh, cất giọng lá loi:

- Dụ tổng, ngài không thể nhường cho phụ nữ được sao?

- Tôi cũng rất hứng thú với nó. Ai ra giá cao hơn thì sẽ có được.

Dụ Thiên Minh cũng chỉ muốn đùa với Diệp Tư Tuyết mà thôi. Từ đầu đến giờ hắn rất để ý tới cô, từ thái độ nhàm chán ban đầu đến khó tin, suy ngẫm rồi khinh thường khi nhìn thấy bức tranh. Hắn khó hiểu, rõ ràng là khinh thường, tại sao lại trả giá cao để có nó?

Dụ Thiên Minh bình thân đáp khiến Diệp Tư Tuyết tức đến ngửa răng, thú vị ư, sao cô không nhìn thấy? Hắn rõ ràng là cố ý gây khó dễ cho cô đây mà.

- 300 tỷ. - Diệp Tư Tuyết trả giá.

- 400 tỷ. - Dụ Thiên Minh tiếp tục.

- 500 tỷ. - Hàn khí trên người càng dày đặc khiến nơi này hạ xuống âm độ, nhiều người ngược nhìn mặt trời một cách khó hiểu.

- 5...00 t...ỷ lần thứ nhất. - MC run rẩy, hắn chưa bao giờ thấy ai trả giá cao như vậy dù là trong quá khứ.

- 500 tỷ lần thứ hai.

- 500 tỷ lần thứ ba. Bức tranh thuộc về Diệp tổng.

Dụ Thiên Minh híp mắt, chơi đùa cũng có mức độ, hắn không thể quá trớn để rồi cô có ác cảm với hắn được.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Từ giờ, em sẽ là bạn gái anh

Buổi đấu giá kết thúc, Diệp Tư Tuyết cầm bức tranh trên tay, cất giọng lạnh lùng:

- Âm Tam

- Chủ nhân. - Một người áo đen xuất hiện.

Diệp Tư Tuyết không thương tiếc ném bức tranh về phía hắn:

- Đốt đi. Điều tra về nguồn gốc của nó, ta muốn gặp người đem bán nó.

Nếu Vương Anh nhìn thấy cảnh này chắc sẽ khóc hết nước mắt mắt.

Ám Tam rõ ràng sùng sốt, nhưng sau đó khôi phục, cung kính:

- Vâng.

Bốn hộ vệ phía sau kinh ngạc, cô gái này rốt cuộc là sao vậy? Cô có biết là cô đang đốt 500 tỷ không? Bức tranh có vấn đề gì sao? Đang định lên tiếng thắc mắc thì:

- Dụ tổng.

Diệp Tư Tuyết bay với tốc độ ánh sáng nhào vào lòng Dụ Thiên Minh, dùng đầu cọ cọ vào người hắn, tặng hắn khuôn mặt háo sắc.

Bốn nam nhân phía sau đen mặt, kêu gào trong lòng 'Diệp Tư Tuyết, mau thả hắn ra. Muốn thì lại ôm tôi này'.

Dụ Thiên Minh trong mắt lóe lên tia bất ngờ, suy ngẫm vài giây rồi có một tia sáng kì dị xẹt qua. Hắn hờ hững cất giọng:

- Diệp tổng. Thành tự trọng. Mời cô buông tay ra.

- Không buông. Không buông. Chúng ta hẹn hò đi.

Diệp Tư Tuyết càng ôm chặt hơn. Đẩy nất Dụ Thiên Minh ý cười nồng đậm, môi nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp, hai tay vòng ra ôm lấy eo cô kéo sát vào người hắn, đặt trên môi cô một nụ hôn nhẹ.

- Được. Anh đồng ý, Tiểu Tuyết.

Diệp Tư Tuyết đứng cứng ngắc như trời trồng, nụ hôn đầu hai kiếp của cô đã bị mất trong tay tên nam chính này. Chưa kịp đau lòng cho nụ hôn đầu, cô nhận ra có gì không đúng. Ở đâu nhỉ?

'A... không phải như vậy, kịch bản không phải như vậy. Anh phải xô tôi ngã xuống đất, sau đó phui phui quần áo như thể dính phải một thứ ghê tởm rồi cất giọng đe dọa: "Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa nếu không cô sẽ hối hận vì được sinh ra trên cõi đời này đây"'. Đương nhiên theo nguyên tác, Diệp Tư Tuyết sẽ bám lấy không buông và nhận kết cục bi thảm nhưng cô thì khác. Cô sẽ nghe lời hắn, tránh hắn thật xa. Hắn đi về phía Đông, cô sẽ đi về phía Tây; hắn đi về hướng Nam, cô sẽ đi về hướng Bắc, gặp hắn đâu đường cô sẽ co giò bỏ chạy. Nhưng chuyện gì đang diễn ra thế này? Tại sao lại như vậy?'

- Hà? Anh vừa nói gì ý nhỉ? Tôi nghe không rõ. _ Diệp Tư Tuyết hỏi lại.

- Anh nói đồng ý hẹn hò. Từ giờ, em sẽ là bạn gái anh. _ Dụ Thiên Minh ôn nhu đáp lại, ánh mắt thâm tình khiến cô nổi da gà.

- Anh... anh nhận ra? _ Diệp Tư Tuyết vùng vằng thoát khỏi vòng tay hắn, khó tin hỏi.

- Phải. _ Đáp lại rất thẳng thắn.

Lúc này Diệp Tư Tuyết như nhớ ra điều gì đó, cô có một loại cảm xúc muốn tăng xông. Sao cô lại quên mất tên thiên tài này còn là Gs. Tâm lý học chứ, hắn có thể biết bạn đang nghĩ gì chỉ cần quan sát khuôn mặt, muốn diễn kịch trước mặt hắn ư? Đừng hòng. Bây giờ cô thật muốn lấy dao đâm chết bà tác giả, tại sao có thể tạo ra tên nam chính biến thái nguy hiểm này chứ?

'Vấn đề nghiêm trọng rồi đây. Chuẩn trước tính sau'. Nghĩ rồi Diệp Tư Tuyết hướng tới ai đó dè dặt nói:

- Tôi nghĩ hôm nay ngài không được khỏe nên mới suy nghĩ lung tung, trả lời bậy bạ. Tôi sẽ xem như chưa nghe thấy gì. Tạm biệt

Sau đó chạy nhanh như ma đuổi. Bốn hộ vệ có chút không theo kịp tình huống, đồng thời thở phào nhẹ nhõm khi cô từ chối Dụ Thiên Minh, xem ra họ phải đẩy nhanh tấn công rồi.

Dụ Thiên Minh hí hóp mất ngủ nghĩ 'Muốn trốn sao. Không bao giờ. Diệp Tư Tuyết, anh định em rồi'.

'Phải làm sao đây?'

Ngồi trong xe, Diệp tư Tuyết phiền muộn hỏi đi hỏi lại câu nói này lần thứ 1001 mà vẫn chưa tìm được câu trả lời. Sai một nước cờ sẽ thay đổi cả bàn cờ, hơn nữa người cô đụng lại là nam chính, mọi chuyện đang dần sai lệch tình tiết có sẵn và cô có cảm giác trong tương lai sẽ ngày càng sai lệch nhiều hơn. (tg: Dự đoán của tỷ rất đúng).

Nữ chính khi nào thì xuất hiện ý nhỉ? Phải rồi tối nay, tại bữa tiệc sinh nhật của gia chủ Lãnh gia Lãnh Hạo, có mặt đầy đủ bốn nam chính, ở đó sẽ công bố hôn ước của cô và thiếu chủ Lãnh gia Lãnh Ngao. Diệp Tư Tuyết xuất hiện với bộ dạng háo sắc, chua ngoa, vênh vao khiến trường bối không hài lòng, Lãnh Ngao chán ghét hủy hôn ngay tại đó. Trong khi nữ chính Giang Đình Đình lại ghi điểm với sự lương thiện, thanh thuần, kiên cường chính nghĩa.

Vậy tối nay Giang Đình Đình sẽ cướp lại trái tim của Dụ Thiên Minh, cô sẽ bị hủy hôn rồi an an ổn ổn làm chủ tịch Diệp Lạc, sống bình yên tới già. Nghĩ

tới đây Diệp Tư Tuyết lại bình tĩnh hơn, mọi chuyện sẽ diễn ra như nó vốn có.

Nhưng đòi đâu ai biết được chữ 'Ngờ'.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nhân vật không thể đắc tội

Biệt thự Lãnh gia.

Diệp Tư Tuyết mặc bộ váy dạ hội xanh dương xinh đẹp, mái tóc được búi lên tỉ mỉ, trang điểm nhẹ nhàng, phong thái cao ngạo bước vào bữa tiệc nhanh chóng trở thành tâm điểm của sự chú ý. Phía sau như mọi khi vẫn là bốn nam nhân cực phẩm Lăng Triệt, Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên.

Quét mắt nhìn xung quanh, cô tới tương đối sớm, bốn nam chính đã có mặt nhưng nữ chính chưa xuất hiện. Cũng phải thôi nhân vật quan trọng phải đến sau cùng chứ.

- Diệp tổng, rất hân hạnh được gặp ngài. Tôi là Phùng Khải, tổng giám đốc công ty Hương Nghê.

Một người đang ông trung niên vác cái bụng to tiến đến thân thiện chào hỏi. Tất cả sẽ bình thường nếu như không có ánh mắt khinh bỉ của ông ta đối với cô. Diệp Tư Tuyết vì suy nghĩ chuyện bức tranh và Dự Thiên Minh nên tâm trạng không được tốt thế mà lại có người đến tận cửa khiêu khích.

- Ân, Phùng tiên sinh cũng biết rõ tôi nhỉ? - Diệp Tư Tuyết nhàn nhạt hỏi. Cô mới nắm giữ Diệp Lạc hơn 2 tháng, cũng chưa từng xuất hiện trước báo chí và truyền thông nên nếu có biết cũng chỉ biết danh tiếng hư hỏng lăng lợ háo sắc của cô mà thôi.

- Đương nhiên. Đương nhiên. Diệp tổng tuổi trẻ tài cao, trên thương trường hô mưa gọi gió, người người kính phục.

- Ô. Nói như vậy tôi rất lợi hại rồi.

- Vâng, ngài rất lợi hại. - Phùng Khải dùng vài giây rồi trả lời, mắt càng khinh thường không che giấu. 'Hừ, cũng chỉ là con nhóc vất vả chưa sạch, tính tình lăng lợ mà lại tự cao'.

- Ủ, câu trả lời của ông tôi rất hài lòng, chỉ là...

Diệp Tư Tuyết dùng vài giây, trên người hàn khí tỏa ra, đôi mắt lạnh lùng sắc bén khiến Phùng Khải không dám nhìn thẳng, nói tiếp:

- Cái ánh mắt khinh bỉ kia là sao? Ông nghĩ tôi bị mù hay là ngu ngốc đây.

- Diệp tổng, tôi...tôi không có ý đó. _ Phùng Khải run rẩy nói, ông ta chỉ định xã giao kiểm chút quan hệ với Diệp Lạc, nghĩ chỉ cần vài lời hoa mỹ sẽ thỏa mãn con nhóc này có lợi cho công ty mình, nghe đồn Diệp Tư Tuyết lăng lợ háo sắc nên nghĩ cô cũng thuộc dạng nữ nhân ngu ngốc. Nhưng nhìn bộ dạng còn âm trầm hơn Diệp Thạc, ông ta biết mình đã sai lầm rồi.

Phùng Khải vốn chỉ nghe tiếng xấu mà không biết tài năng của cô, việc cô khiến Diệp Lạc nâng lên một bước mới cũng chỉ có người trong tập đoàn và bốn công ty Lãnh thị, Âu thị, Ngôn Y và Thừa Hy biết. Những công ty còn lại thì không, bởi lẽ dưới sự dẫn dắt của cha cô Diệp Thạc, tập đoàn đã nằm trong top 5 tập đoàn mạnh nhất nên nhiều người lầm tưởng có được Diệp Lạc ngày hôm nay đều là do cha cô, cô không thể chỉ dùng hai tháng ngắn ngủi khiến Diệp Lạc lột xác được.

- Ân, không có ý đó. Là không có ý khen tôi lợi hại sao? _ Diệp Tư Tuyết xoa cằm, một bộ dáng giống như vô hại nhưng lại khiến Phùng Khải run mình.

- Không...không...c... - Phùng Khải xua tay, lắp bắp không nên câu.

- Là thật vậy sao. - Diệp Tư Tuyết không để hắn nói hết cật ngang.

Nghe đến đây Phùng Khải sợ đến hai chân mềm nhũn, những người xung quanh cũng toát mồ hôi hột, may mắn họ chưa động đến nhân vật này. Đáng sợ nhất không phải cử mạng khuôn mặt hung thần át sát, nói lời đe dọa mà là bộ dáng thánh thoi, nói lời nhẹ nhàng, câu thật câu giả không biết đâu mà lần nhưng lại dồn người khác đến chân tường như Diệp Tư Tuyết lúc này đây. Tám đại nam nhân hứng thú hướng về cô tiếp tục xem cuộc vui.

- Tại sao ông khinh thường tôi? Là do chưa ngoa, kiêu ngạo sao? Vậy thì đã sao, sinh ra trong Diệp gia, là con của gia chủ Diệp Thạc tôi có quyền như vậy chứ, các người có thể làm gì, chẳng phải cũng hùa theo nói lời ngon tiếng ngọt, chăm chút nịnh nọt hay sao? Lăng lợ háo sắc ư? Ủ thì những tên nam nhân tôi quyến rũ, bọn hắn khinh thường cũng được đi, nhưng Phùng tiên sinh thân mến tôi có đi quyến rũ ngài sao. Nếu tôi nhớ không nhầm thì là không có đi, tôi cũng đâu có mù. Hay là tôi đã vô tình đi quyến rũ tình lang của ngài.

Nói đến đâu, Diệp Tư Tuyết tắc lưỡi, ra vẻ tiếc hận:

- Chắc... chắc... không nhìn ra nha~ ngài như vậy mà thuộc loại 'chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau' ư? Mà ngài như vậy thì tình lang cũng chẳng hơn bao nhiêu lắm sao lọt vào mắt xanh tôi đây. Liệu có hiểu lầm gì chẳng?

Vài người không nhận được cất tiếng cười sau đó là cả nơi này vang lên tiếng cười như xem một bộ hài kịch. Phùng Khải tức run người.

- Cô đừng có mà nói bậy.

- Nói bậy. Ngài đừng ngại, nếu tình lang bỏ rơi ngài tôi giới thiệu đối tượng khác cho ngài nhé. Biết Lý tổng của Lý thị không? Tuổi cũng trạc ngài, cũng giống ngài đặc tội tôi, đúng là một cặp trời sinh, hay tôi đây làm phước cho công ty Hương Nghê của ngài giống Lý thị nha, có như vậy mới 'môn đăng hộ đối', chẳng phải người nhà 'giàu' các ngài thích nhất kiểu này sao?

Diệp Tư Tuyết nói đến đây thì không gian im bất, mấy hôm trước thông tin Lý thị phá sản nổi như cồn chỉ biết do Diệp Lạc đột nhiên rút vốn đầu tư thì ra là do đặc tội với cô gái này. Ý cô chẳng phải sẽ để Hương Nghê rơi vào hoàn cảnh của Lý thị sao? Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi run sợ, đồng thời mặc niệm 'Nhân vật này tuyệt đối không thể đặc tội'.

- Cô nói vậy là ý gì?

- Ngài thông minh như vậy chẳng nhẽ không hiểu ý tôi?

- Âm Nhất. Ta muốn công ty Hương Nghê của Phùng tiên sinh đây có kết cục giống Lý thị. Làm thật án tượng vào. - Diệp Tư Tuyết nhẹ nhàng nói, nhưng nội dung thì như tuyên án tử hình cho Phùng Khải.

- Vâng. Thuộc hạ đi làm ngay.

- À, mang vị tiên sinh này đi đi, thật làm bản mặt ta.

- Vâng.

Sau đó người ta nhìn thấy Phùng Khải bị lôi đi sênh sếch, miệng la hét:

- Diệp tổng, tôi sai rồi, xin bỏ qua cho tôi...

Tiếng hét tuyệt vọng nhỏ dần rồi biến mất khiến người ta run sợ, Diệp Tư Tuyết hướng đến mọi người nở nụ cười quyền rũ:

- Mọi người cũng thấy rồi đấy, nếu muốn bình yên thì các vị có hai sự lựa chọn. Một là tránh xa tôi ra, hai là nói chuyện với sự tôn trọng của những người có văn hóa. Tôi không thích kẻ hai mặt.

Cô vừa nói xong, mọi người xung quanh tự động dạt ra nhường cho cô một lối đi.

- Ân, các người rất thật lòng.

Diệp Tư Tuyết cao ngạo bước đi như nữ vương 'Không còn lũ côn trùng vo ve bên tai nữa rồi. Thật thỏa mái a~'. Cô gây chuyện thế này chắc cũng đủ phản cảm đi, bọn nam chính sẽ càng chán ghét cô hơn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nữ chính

Nhưng Diệp Tư Tuyết không biết đối với việc cô làm vừa rồi, tám nam nhân ở đây không những không phản cảm mà còn rất thương thức. Nếu với nhiều người hành động của cô như vậy là ngạo mạn tùy hứng thì đối với họ đó là điều hiển nhiên. Là chủ tịch của một trong năm tập đoàn lớn nhất, là người kế thừa chiếc ghế gia chủ đời tiếp theo của Diệp gia mà lại để cho người khác khinh thường thì làm sao quản lý được nhân viên, thuộc hạ của mình.

Một cô tiểu thư mới 18 tuổi mà đã có sự âm trầm lão luyện, tàn nhẫn quyết đoán, một tay quản lý cơ nghiệp đồ sộ khiến họ không thể không chú ý. Trên thực tế họ không biết thật ra Diệp Tư Tuyết tuổi hai kiếp đã là 36 tuổi, nhiều năm đi theo Phong Vũ cũng đã bị lây nhiễm không ít khí chất và thủ đoạn của hắn.

Điều đặc biệt nhất khiến họ hứng thú là cách ăn nói của cô, ai có thể biết nói mình 'chua ngoa kiêu ngạo, lẳng lơ háo sắc' hợp tình hợp lý như một điều vốn dĩ như thế. Còn thái độ thông dong đáp trả Phùng Khải khiến ông ta mặt mày thật đáng thương thức. Lăng Triệt, Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên thì đã chứng kiến không ít nhưng đối với bốn người Âu Dương Thụy, Ngôn Thần Duật, Lãnh Ngạo, Dụ Thiên Minh thì đây là lần đầu, nội tâm bốn nam chính:

'Mắt nhìn người của mình không tệ. Diệp Tư Tuyết, chúng ta đúng là một cặp trời sinh.' - Dụ Thiên Minh tự sướng

'Vị hôn thê này cũng không tệ.' - Lãnh Ngao.

'Thật thú vị' - Ngôn Thần Duật nhếch môi.

'Diệp Tư Tuyết, thật ra cô là người như thế nào? Đầu mới là con người cô đây. Tôi thật tò mò đấy'. - Âu Dương Thụy ánh mắt thâm thúy.

Nếu Diệp Tư Tuyết mà biết được chắc chắn rằng 'Đầu óc không bình thường' (tg: Nam chính thì có ai đầu óc bình thường đâu tỳ).

Lúc này cô đang diễn vai lăng lợ của mình. 'Lúc này thì tự tiện đuổi khác trong ngày sinh nhật của Lãnh gia chủ chắc chắn ông ấy không hài lòng cô con dâu này rồi. Giờ phải thật háo sắc để Lãnh Ngao có cơ hủy hôn nữa là xong'.

Trên ghế ngồi dài ở một nơi mà bất cứ ai cũng có thể thấy, Diệp Tư Tuyết ngả người dựa vào Hàn Phong bộ dạng hưởng thụ, tay xoa xoa đầu Lăng Triệt, Từ Trạch bóp vai, còn Xích Thiên dứt từng thìa bánh ngọt cho cô. Cảnh tượng này thật giống...um...vua chúa hưởng thụ trong sự chăm sóc của các phi tần trong các bộ phim cổ trang...khụ...nếu đổi lại giới tính. Tất cả thật tự nhiên cứ như ở đây chỉ có 5 người họ.

Bộ dạng ăn chơi xa đọa chỉ nhìn thấy ở những quán bar lại diễn ra ở một nơi trang trọng, trong tiệc sinh nhật của gia chủ Lãnh gia thật khiến người ta không còn gì để nói. Nhưng ai dám làm gì, đến nhìn họ còn không dám, họ vẫn chưa quên Phùng Khải đầu.

Diệp Tư Tuyết thì khỏi phải nói, cô làm gì có dây thần kinh xấu hổ, hơn nữa đây lại là do cô cố tình làm. Bốn hộ vệ cũng hết sức phối hợp, họ có tình cảm với cô, như vậy được ăn chút đậu hũ còn tuyên bố quyền sở hữu đối với bốn tên kia đại gì mà không làm.

Nếu người ta biết Các chủ Âm Các lúc này được cô xoa đầu như một thú cưng mà còn ra bộ dáng hưởng thụ, vua tốc độ 'Xạ Tốc' người người ngưỡng mộ lại đi bóp vai cho cô, ông trùm vũ khí Hàn Phong lạnh lùng cam tâm tình nguyện làm gối dựa, còn 'Đệ nhất sát thủ' ai ai cũng run sợ lại vui vẻ dứt từng miếng bánh cẩn thận cho Diệp Tư Tuyết chắc chắn sẽ lời trông mắt, mờ mịt nhạt quai hàm mắt.

Đừng nói chi ai đến bốn người Âu Dương Thụy, Ngôn Thần Duật, Lãnh Ngao, Dụ Thiên Minh còn khó tin nữa là. Kia có thật là bạn họ không vậy, cái bộ dáng thê nô kia là sao? Diệp Tư Tuyết rốt cuộc đã bỏ bùa gì mà trong một tháng đã khiến bốn tên ghét phụ nữ thành dạng này. Đồng thời chẳng biết từ đâu dấm chua nồng nặc, sát khí cuồn cuộn khiến không ít người đưa tay lau mồ hôi tự hỏi 'Sao thế nhỉ?'.

Lúc này từ cửa lớn bước vào một nhà ba người, một người đàn ông trung niên, hai người phụ nữ khoác tay hai bên có vẻ như là vợ và con gái. Sự xuất hiện của họ cũng không gây chú ý lắm, Diệp Tư Tuyết ánh mắt nghiêm túc đánh giá cô con gái. Nếu cô không nhầm thì đây là nữ chính Giang Đình Đình, tiểu thư tập đoàn Giang thị đi. Cô ta có mái tóc đen nhánh xõa ngang vai, khuôn mặt không trang điểm, mắt đen to, da trắng, môi đỏ, ăn mặc đơn giản, 'thanh tú có thừa mà xinh đẹp thì chưa tới'. Ở đây cô ta và Diệp Tư Tuyết là nổi trội nhất, nếu nói Diệp Tư Tuyết là 'hạc giữa bầy gà' thì cô ta chính là 'gà giữa bầy hạc'. Quả nhiên người ta nói đúng, muốn nổi bật bạn phải trở thành hoặc người đẹp nhất hoặc người xấu nhất.

Đừng thắc mắc tại sao tác giả lại không ưu ái cho nữ chính. Rất đơn giản, bà ta tạo ra một nữ phụ xinh đẹp tuyệt mỹ khiến nữ nhân ghen tỵ, có một gia thế hùng hậu cùng tài năng xuất chúng nhưng tính cách lại tồi tệ đến cực điểm để xứng tầm đối đầu với đám nam chính biến thái, tạo ra sóng gió, đồng thời tạo nên hình tượng nam chính không mê sắc đẹp, không ham lợi ích gia tộc. Còn nữ chính có vẻ ngoài khá mờ nhạt, gia thế cũng không là gì so với nữ phụ nhưng tính cách lại lương thiện, chính nghĩa, đây là ví dụ cho câu 'Tốt gỗ hơn tốt nước sơn'. Cô ta cần gì tài giỏi khi có nam chính bảo vệ, cần gì xinh đẹp khi nam chính không để ý đến nó, cần gì gia thế khi nam chính chẳng quan tâm.

Đang quan sát Giang Đình Đình, Âm Nhị xuất hiện cung kính:

- Chủ nhân, gia chủ muốn gặp ngài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hôn ước

- Thưa ba, có việc gì ạ?

- Tiểu Tuyết, sao con lại làm vậy? - Diệp Thạc nhíu mày hỏi, bộ dáng nghiêm túc, con gái ông thế nào ông hiểu rõ, nó vốn là đứa thông minh, chừng chạc, là niềm kiêu hãnh suốt đời ông nhưng có một điều ông không hiểu tại sao nó lại có ý bày ra bộ dáng lăng lợ đó tự bôi xấu mình? Trước đây nó chỉ tung tin đồn ông cũng mất nhắm mắt mở cho qua nhưng lần này tại tiệc sinh nhật của Lãnh gia chủ nó còn ... Ai...Nghĩ đến đây Diệp Thạc thờ dài trong lòng.

- Ba à, việc này cũng chẳng có gì. Con gái ba xinh đẹp tuyệt mỹ, tài năng xuất chúng, gia thế hiển hách nếu tính cách tốt thì người ta đến hỏi cưới nát cửa nát, con đây là không muốn gây rắc rối cho gia tộc mình.

- Con... Ta đang nghiêm túc. - Diệp Thạc thật không chịu nổi đứa con gái này.

- Vâng. Con cũng không đùa. Hơn nữa việc này ba cũng góp công thổi lửa nha. Con chỉ tung tin đồn làm người ta nửa tin nửa ngờ, ba lại đưa cho con bốn hộ vệ nữ nam luôn kề bên cạnh khiến người ta không muốn tin cũng phải tin. - Diệp Tư Tuyết nhún vai làm bộ 'lực bất tòng tâm', hướng tới ba mình ánh mắt 'chúng ta là đồng minh'.

- Ta là dựa vào năng lực của họ, vì an toàn cho con.

- Nhưng người ta có thấy năng lực của họ đâu, hơn nữa cái vẻ ngoài yêu nghiệt kia ai tin là hộ vệ, nói tình nhân còn dễ tiếp nhận hơn.

- Con... Thôi con muốn làm gì thì làm. Chúng ta đi gặp Lãnh gia chủ bàn hôn ước của con với Lãnh Ngao. - Diệp Thạc lắc đầu, đưa con gái này, ông nói không lại nó, 'Người làm cha như ông thật thất bại mà'.

Nếu Diệp Tư Tuyết biết được suy nghĩ lúc này của ba mình, chắc chắn sẽ ôm lấy ông an ủi 'Cha không thất bại đâu, là do con quá thành công mà thôi. (tgr: Ấc, đây là an ủi sao???)

Trong thư phòng của Lãnh Hạo, gia chủ Lãnh gia.

- Hạo, sinh nhật vui vẻ. Bao năm rồi vẫn phong độ như ngày nào nhỉ? - Diệp Thạc vỗ vai Lãnh Hạo nói.

- Hazz... Cũng đã già cả rồi. Bây giờ là thời đại của bọn trẻ. Người già như chúng ta chỉ cần ngồi chơi xơi nước thôi. - Lãnh Hạo lắc đầu cười, họ là bạn thân thời còn trẻ, cũng là những nhân vật làm mưa làm gió một thời.

- Phải. Lãnh Ngao đúng là tuổi trẻ tài cao, hồ phụ sinh hồ tử, ông thật có phúc đấy. - Diệp Thạc ông đây là thực thưởng thức đứa trẻ này, nếu nó là con rể ông thì không thể tốt hơn.

- Đâu có, đâu có. Tôi thấy Tiểu Tuyết nhà ông mới thật sự có tài, còn nhỏ như vậy đã thay ông tiếp nhận Diệp Lạc, tôi đây rất thích con bé. - Lãnh Hạo tung hoành thương trường bao nhiêu năm sao lại không nhìn ra Diệp Tư Tuyết cố ý diễn như vậy trong tiệc sinh nhật của ông chứ. Về tài năng, ông rất thưởng thức, một màn đối phó với Phùng Khải kia cũng phải khiến ông vỗ tay khen ngợi, có điều cô bé có vẻ không thích hôn ước này nhỉ? Không được, con dâu này ông phải có, nếu một ngày con bé bội lộ chính mình thì không biết có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi, khi đó chẳng phải con trai ông khổ rồi sao. Hôn ước này phải thực hiện càng nhanh càng tốt.

Trong lúc đó, Diệp Tư Tuyết lại bày dáng vẻ háo sắc nhìn Lãnh Ngao, đồng thời cũng âm thầm đánh giá hần một phen.

Hắn có mái tóc xanh dương, đôi con ngươi xanh đen cuốn hút, ngũ quan dùng từ 'mỹ' cũng không thể hình dung hết vẻ ngoài của hắn. Cả người toát ra sự ngông cuồng cao ngạo bẩm sinh khiến người ta tự giác phục tùng.

Hắn là người bá đạo, thứ gì hắn muốn thì sẽ cứng rắn tìm mọi cách giữ bên mình, bất chấp thủ đoạn, khi rơi vào tay người khác hắn sẵn sàng phá hủy nó. Phương châm làm việc của tên này đi đôi với câu 'thà ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh'. Nghĩ đến đây, cô không khỏi cảm thán 'Nam chính toàn một lũ biến thái'.

Một điểm nổi bật ở con người Lãnh Ngao là cực kì coi trọng bạn bè. Với một con người đầy chiếm hữu như hắn mà lại có thể chia sẻ mọi thứ cho bạn mình đủ biết tình bạn của họ thân thiết đến mức nào. Thậm chí cô còn không biết trong truyện, hắn chấp nhận chia sẻ nữ chính với ba tên còn lại là do đặt tình cảm bạn bè lên trên hay là do yêu nữ chính mà chấp nhận chung vợ với kẻ khác. Đây là một câu hỏi nan giải đây, nếu có cơ hội cô chắc chắn sẽ hỏi hắn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có được đặc quyền này thì cũng chỉ có bảy tên bạn chí cốt mà thôi.

Trước ánh mắt soi mói của Diệp Tư Tuyết, Lãnh Ngao vẫn không có bất kì biểu hiện chán ghét, khinh bỉ nào, điều này làm cô có dự cảm không lành.

- Lúc trước chúng ta có định hôn ước cho hai đứa, nay tụi con lớn rồi nên tự quyết định, chúng ta không ép buộc, vậy hai đứa có đồng ý hôn ước này không? - Diệp Thạc bấy giờ lên tiếng, con gái ông làm trò như vậy nếu người ta không chấp nhận thì cũng thôi vậy.

Trong nguyên tác, đáng lẽ ra Diệp Tư Tuyết phải gật đầu như giả vờ, một bộ dáng như hận không thể gả cho hắn ngay nhưng cô không làm vậy, chỉ có bày ra khuôn mặt khiến hắn chán ghét thôi. Cô phải chờ hắn trả lời trước, nhờ đâu như tên Dụ Thiên Minh kia thì nguy, ít ra còn cứu vãn được. Dù trường hợp này cũng không có khả năng lắm, nhưng 'không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn'.

- Bác trai, chuyện này con đồng ý. - Lãnh Ngao không nhanh không chậm nói, ánh mắt hứng thú không bỏ sót bất kì biểu cảm nào trên mặt Diệp Tư Tuyết.

Nghe vậy, cô hơi ngẩn người, quả nhiên như cô đoán mà, cái khả năng hy hữu kia đã xảy ra rồi còn đâu. Chẳng phải hắn ước gì không có hôn ước này sao? Nghe ba cô nói như vậy lẽ ra nên từ chối mới đúng. Cô đã làm theo kịch bản rồi mà, không đúng chỗ nào sao? Rốt cuộc là sai ở đâu vậy.

Nếu Diệp Tư Tuyết biết Lãnh Ngao chỉ vừa mới thay đổi ý định sau khi chứng kiến cảnh thân mật giữa cô và bốn người bạn thân của hắn vì tò mò không biết sẽ có cảm giác thế nào đây. Thật ra trước đó người như Lãnh Ngao chắc chắn sẽ không bao giờ đồng ý hôn ước do người khác sắp đặt. Đồ hắn muốn sẽ đoạt bằng mọi giá nhưng thứ hắn không muốn dùng hồng bất hạnh nhận. Vậy nên cách làm của Diệp Tư Tuyết rất đúng chỉ tiếc cô chọn nhầm bạn diễn rồi.

- Vậy thì tốt. Vậy thì tốt. - Diệp Thạc tươi cười nói.

- Diệp Thạc, sao bọn trẻ có thể không đồng ý chứ. Thôi đến giờ rồi, tôi và Ngạo phải đi tiếp khách, ông cứ tự nhiên. - Nói rồi Lãnh Hạo nhanh chóng kéo con trai mình đi, đừng đùa ngồi đó để Tiểu Tuyết từ chối sao.

Diệp Tư Tuyết chưa kịp trả lời đã không thấy bóng dáng cha con họ Lãnh.

- Ba, mọi người còn chưa nghe ý kiến của con mà. - Cô giận rồi đây.

- Lãnh Ngạo ba rất vừa ý. Tiếng xấu của con ai không biết, nó không chê con là tốt lắm rồi làm gì tới lượt con. - Diệp Thạc bình thản nói, ông chỉ mong tìm được cho con bé một người tốt và hiền nhiên Lãnh Ngạo chính là người tốt ấy.

- Ba, rốt cuộc con là con ba hay tên ấy là con ba vậy. - Diệp Tư Tuyết khóc không ra nước mắt, 'Ba à. Hắn là hoa đã có chủ rồi, là nam chính được bà tác giả se duyên với nữ chính đây. Cũng rắn giữ hắn bên mình sẽ dẫn đến họa sát thân đó. Mà tên này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.'

- Thôi không nói nữa, mọi chuyện quyết rồi. Ta đi trước đây.

- B... - Diệp Tư Tuyết nói với theo, 'lại chạy nữa rồi'.

'Nữ chính à, giờ tôi chỉ trông cậy vào mỗi cô thôi đây. Đừng làm tôi thất vọng'.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lâm Nhược Nhu

Xoảng...

Tiếng thủy tinh vỡ chói tai vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Một cô hầu gái vô ý làm rơi những ly rượu trên khay, nhưng không dừng lại ở đó, rượu lại dính trúng váy của một cô tiểu thư và xui xẻo thay cô tiểu thư này không phải người tốt.

- Cô làm ăn kiểu gì vậy? - Cô tiểu thư xinh đẹp tức giận hét lên.

- Xin lỗi tiểu thư. Tôi sẽ lau giúp người.

Cô hầu gái run rẩy đáp, đưa chiếc khăn tay mới định lau vết bẩn trên váy thì bị cô gái kia đẩy ra, quát:

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của cô ra khỏi người tôi ngay. Đúng là thứ bẩn tiện. - Cô gái kia nhìn bằng ánh mắt khinh thường.

Tất cả mọi người trong bữa tiệc dừng lại hoạt động của mình, chăm chú xem trò vui, hoàn toàn không có một ai sẵn sàng ra tay cứu giúp cô gái tội nghiệp kia. Diệp Tư Tuyết đứng trong một góc khuất, tựa lưng vào tường, chăm chú quan sát, nếu cô không nhầm thì đây là lúc nữ chính lên sân. Màn kịch giải cứu cô hầu gái đáng thương của nữ chính thiện lương trước tiểu thư kiêu kì sắp bắt đầu rồi. Nghĩ tới đây cô không khỏi khinh thường bà tác giả thật kém cỏi, trong các bữa tiệc trong truyện ngôn tình thì có hơn phân nửa xảy ra những vụ tranh chấp nhằm chán kiêu này, chẳng hiểu tại sao trước kia cô đủ kiên nhẫn đọc hết quyển truyện này nữa. (tg: Sao ta thấy mình ít có ác quá. Cái gì tốt hết hết về mình còn xấu thì đẩy cho bà tác giả kia).

- Cô quá đáng rồi đó.

Giang Đình Đình từ một đám đông lên tiếng, bước đến nâng cô hầu gái kia dậy.

- Ô. Thì ra là Giang đại tiểu thư. Sao, cô muốn giúp cô ta à?. Cũng phải thôi, nhìn hai người giống như cùng một loại người, què mùa như nhau. - Cô tiểu thư không thèm để nữ anh hùng vào mắt.

- Cao tiểu thư, tôi nghĩ cô nên suy nghĩ về cách ăn nói của mình. Chúng ta khác nhau ư, cùng là con người, chỉ là cô được may mắn hơn được sinh ra trong gia đình giàu có, còn cô ấy thì không thôi. - Nữ chính đứng tình hợp lí nói.

Diệp Tư Tuyết bên này thờ dài thườn thượt. Nữ chính à, tôi nên khen cô tự tin hay chê cô ngu ngốc đây. Ủ thì lời nói thì đúng nhưng mà cô diễn cũng tệ quá đi. Tại sao lúc cô đỡ cô hầu gái kia cứ chỉ thì dụ dằng thật đấy nhưng cô có thể nói cho tôi biết cái ánh mắt không tình nguyện kia là sao không? Còn nữa, lúc cô nói lí lẽ với người ta sao không tập trung vào nhân vật phản diện mà lại thỉnh thoảng liếc mắt về phía các nam chính vậy? Tôi biết cô muốn gây sự chú ý với các nam chính nhưng cô nghĩ họ là trẻ lên ba sao? Đến tôi ở xa như vậy mà còn nhìn ra hướng chỉ họ lại ở gần đó. Nam chính là một lũ cáo già ngàn năm, tôi luyện trong gia tộc phức tạp và sóng gió thương trường sao lại không nhìn ra trò trẻ con của cô chứ. Muốn họ chú ý hoặc cô lương thiện thật sự hoặc phải là hồ ly tí năm có được hay không?

- Nay, thấy thế nào? - Diệp Tư Tuyết hất cằm về phía Giang Đình Đình hỏi bốn hộ vệ bên cạnh mình.

- Xấu xí. - Lăng Triệt chán ghét.
- Ngu ngốc. - Từ Trạch kinh thường.
- Giả tạo. - Hàn Phong.
- Ghê tởm. - Xích Thiên.

Diệp Tư Tuyết co giật khốc liệt, nếu cô không phải là nữ phụ cần nữ chính giải quyết nam chính chắc chắn sẽ vỗ tay khen ngợi một câu 'Măng hay', ngắn gọn, súc tích, rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn. Vậy là thôi rồi, nữ chính tại sao lại trở nên như vậy chứ? Cô có nên tìm cho nam chính một cô nữ chính mới thật sự trong sáng, lương thiện không nhỉ?

- Cô nói như vậy thì phần lớn những người ở đây đều sinh ra trong gia đình quyền quý, vậy chúng tôi được ngày hôm nay là do may mắn sao? - Một cô gái khác cất tiếng lạnh lùng, cô ta có mái tóc nâu bồng bềnh, đôi mắt đen vô cảm, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, một mỹ nhân hiếm có.

Câu nói thành công đưa Giang Đình lên đầu sóng ngọn gió, trở thành kẻ thù của những người ở đây và cứu Cao tiểu thư trong hoàn cảnh lúng túng không biết phải làm gì.

- Tôi...tôi không có ý đó. Tôi chỉ... - Giang Đình Đình mặt mũi trắng bệch, không biết phải nói sao cho phải.

- Xin lỗi các vị. Con gái tôi còn nhỏ không biết ăn nói, xin các vị đừng hiểu lầm. Đình Đình, con làm gì vậy, sao không mau xin lỗi.- Giang Tân lên tiếng, hướng tới Giang Đình Đình năn.

- Vâng. Xin lỗi các vị. - Giang Đình Đình cuối đầu, điệu bộ chân thành, yếu đuối làm người ta không thể không bỏ qua, chỉ là không ai nhìn thấy trong mắt cô ta xẹt qua tia không cam lòng cùng oán hận.

Lúc này không khí đã hòa hoãn hơn, ở đây cũng là những người đức cao vọng trọng, họ không thể chèn ép một cô gái chưa hiểu sự đời được phải không? Nên dù có khó chịu thật đấy nhưng cũng không dồn người ta đến đường cùng.

Diệp Tư Tuyết luôn nhìn cô gái vừa xuất hiện. Cô ta tên là Lâm Nhục Nhu, nhị tiểu thư của Lâm gia, người như tên nhu nhu nhục nhục, yếu đuối, không thích tiếp xúc với thế giới bên ngoài, luôn thu mình trong vỏ ốc, cũng là một nữ phụ. Là thanh mai trúc mã của Ngôn Thần Duật, yêu hấn từ nhỏ, vì hấn mà cô ta luôn tham gia các bữa tiệc có mặt hấn dù không thích. Diệp Tư Tuyết đã từng gặp cô ta trước đây một lần, vì là nhân vật trong truyện nên cô khá để ý. Nếu lần trước miêu tả cô ta không khác gì so với nguyên tác, đúng chất một bông hoa được chăm sóc kỹ lưỡng trong lồng kính thì giờ đây lại là một con người lạnh nhạt, nói năng sắc bén, nụ cười châm chọc mỉa mai nữ chính kia rất có phong độ đậm nha~ về cơ bản con người không thể thay đổi nhanh như vậy được, hơn nữa là hai cá tính hoàn toàn đối lập.

Nghĩ đến đây, cô nhìn về phía Ngôn Thần Duật, quả nhiên hấn cũng nhìn chăm chăm vào Lâm Nhục Nhu với ánh mắt khó hiểu, tìm tòi, nghiên cứu. Đến hấn cũng bất ngờ về sự thay đổi này thì nghĩa là cô ta thay đổi mới đây thôi. Đột nhiên, một ý nghĩ xẹt qua đầu Diệp Tư Tuyết. Cô nhếch môi, thật không ngờ lại gặp tình huống này 'Lâm Nhục Nhu sao, thật đáng chờ mong'.

Hướng mắt về phía ba nam chính khác, bọn hấn cũng đặc biệt chú ý đến cô gái này, 'Ai nha~ Cô không cần tìm nữ chính mới rồi'. Cô có nên mở tiệc ăn mừng không nhỉ? (tg: *Quá sớm rồi tý, bi kịch còn ở phía sau*).

tác giả:

Các nàng ạ. Ta đang ôn thi, là ôn thi đấy. Sao cứ hóng quà vậy.

Hazz. Mà ai bảo ta mềm lòng, cũng may có ý tưởng trước rồi nên viết cũng không tốn thời gian lắm. Tặng chương mới cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gái không hư, trai không thích

- Các anh về trước đi. Đây là Lãnh gia, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. - Diệp Tư Tuyết nói với bốn hộ vệ của mình.

- Nhưng... - Lăng Triệt lo lắng.

- Ở đây còn Âm vệ của Diệp gia. Tôi không phải con nít, sẽ không mang mạng sống ra đùa giỡn. Các anh cũng vất vả cả tháng rồi, hôm nay về nghỉ sớm

đi.

- Được thôi. Chúng tôi đi trước đây. Cô cẩn thận. - Từ Trạch lời kéo tên không biết điều kia đi. Tiếp theo Hàn Phong và Xích Thiên cũng gật đầu với cô rồi rời đi. Bọn họ cũng có việc cần giải quyết.

Sau khi đuổi bốn hộ vệ của mình đi. Diệp Tư Tuyết cầm lấy một ly rượu từ người hầu hướng về phía Lâm Nhược Nhu bước đến.

Khi đến gần cô ta, cô cố ý thả ly rượu trong tay xuống. Nhưng không có tiếng vỡ chới tai như trong dự đoán, ly rượu của cô nằm gọn trong tay Lâm Nhược Nhu.

Diệp Tư Tuyết bày khuôn mặt tức giận khi kế hoạch ám hại thất bại, bắn ánh mắt ghen tỵ về phía cô ta. Nói thật chính cô cũng chẳng thể nào giải thích được ánh mắt này, cô ta có gì để cô phải ghen tỵ chứ? Nhan sắc thì vẫn thua một bậc, địa vị thì hiển nhiên không sánh bằng rồi. Khụ...Đây không phải tự cao mà là sự thật nha~

Nhưng biết làm sao được, Diệp Tư Tuyết nào tàn vì trai trong nguyên tác cũng dùng ánh mắt này đối với nữ chính Giang Đình Đình được bà tác giả giải thích bởi vì nữ chính lấy đi sự chú ý của nam chính. Hazzz, đúng là nữ nhân khó qua ải mỹ nam mà, cô ấy có lẽ sẽ có một kết cục tốt hơn nếu như không mù quáng vì nam chính.

Tình tiết thật sự thay đổi, nữ chính Giang Đình Đình đã bị nữ phụ Lâm Nhược Nhu soán ngôi, về lý cô cũng không muốn diễn một màn này. Nhưng ánh mắt vô cảm của Lâm Nhược Nhu làm cô có cảm giác quen thuộc, ánh mắt cô đã từng có, ánh mắt tôi luyện trong chết chóc. Cô chỉ muốn xác định điều này mà thôi, và không làm cô thất vọng, phản ứng nhạy bén, thân thủ không tệ.

Nhưng tại sao không chỉ đơn giản như vậy, cô có cảm giác giống như đã gặp cô ta ở đâu rồi. Đồng dạng với cô, Lâm Nhược Nhu cũng có cảm giác này, đúng là quen thuộc nhưng không tốt đẹp gì. Chẳng hiểu sao Diệp Tư Tuyết mang lại cho cô ta cảm giác ghen tỵ bẩm sinh.

- Diệp tổng, đừng nói với tôi là cô không có ý nha. - Lâm Nhược Nhu cười như không cười nhìn cô, ánh mắt muốn nói 'Tôi không tin đâu'.

- Phải. Là tôi có ý đấy, thì đã sao. Tôi còn muốn.... - 'Đã ném lao thì phải theo lao thôi'. Nói tới đây, Diệp Tư Tuyết đưa tay lên tính cho cô ta một cái tát.

Nhưng Lâm Nhược Nhu nhanh tay bắt lấy tay cô, một tay còn lại đưa lên định trả lại cô một cái tát. Diệp Tư Tuyết khóc ròng trong lòng, chắc sẽ đau lắm, nhưng cô không thể tránh, số phận của cô là phải ăn tát.

Lúc bàn tay của Lâm Nhược Nhu sắp hạ cánh trên khuôn mặt xinh đẹp của cô thì bị một bàn tay khác nhanh chóng chặn lại. Diệp Tư Tuyết khó hiểu quay đầu nhìn ân nhân của mình và 'Thiên ơi, tại sao là hắn?'. - Lâm tiểu thư, đây là Lãnh gia, cô nghĩ mình đang làm gì vậy? - Lãnh Ngao buông tay Lâm Nhược Nhu ra.

- Tiểu Tuyết, em không sao chứ? - Dụ Thiên Minh chạy đến bên cô lo lắng hỏi, gỡ bàn tay Lâm Nhược Nhu đang nắm chặt lấy tay cô ra, xoa xoa lên chỗ bị xưng đỏ, một bộ dáng đau lòng như chính tay hắn vậy.

Diệp Tư Tuyết tròn tròn mắt. Dụ Thiên Minh, anh làm cái gì vậy? Mà chuyện này là sao? Các anh có đứng nhầm chiến tuyến không vậy? Tôi là nhân vật ác mà, chẳng phải các anh nên đứng về phía chính nghĩa sao?

- Là cô ta gây chuyện với tôi trước. - Lâm Nhược Nhu khá ngạc nhiên với hoàn cảnh hiện tại. 'Tại sao người như Diệp Tư Tuyết lại được hai người đàn ông hoàn mỹ này bảo vệ?'.

Lời của Lâm Nhược Nhu cũng là tiếng lòng của Diệp Tư Tuyết và những người ở đây, kẻ gây chuyện là cô, Lâm Nhược Nhu chỉ ăn miếng trả miếng thôi, cũng không có gì quá đáng.

- Đây là Lãnh gia. Tiểu Tuyết là vị hôn thê của tôi, tương lai là chủ mẫu Lãnh gia, đừng nói là đánh cô, cho dù có làm hơn thế nữa cũng không là gì.

Lãnh Ngao lên tiếng thông báo một tin tức động trời, hôn ước giữa hai người kẻ vị hai đại gia tộc Lãnh - Diệp, bình thường số người dám động đến một trong bốn đại gia tộc Lãnh gia, Diệp gia, Âu Dương gia và Ngôn gia đã đếm trên đầu ngón tay. Nay lại liên hôn còn ai dám đụng tới họ, điều này có thể phá vỡ thế cân bằng giữa bốn đại gia tộc không?

Thật sự mọi người ở đây đã lo thừa, Lãnh Ngao, Âu Dương Thụy và Ngôn Thần Duật thân thiết như thế nào đến họ cũng không tương tượng được. Không ai trong số bọn hắn sẽ tổn thương những người còn lại chỉ vì thứ gọi là lợi ích.

Cũng có không ít vị tiểu thư ở đây đánh chủ ý lên thiếu chủ Lãnh gia Lãnh Ngao, tin tức này đối với họ như sét đánh giữa trời quang. Lãnh thiếu là ai chứ? Là người đàn ông trong mộng của mọi phụ nữ, vừa có tiền, vừa có quyền, lại có vẻ ngoài yêu nghiệt thế kia mà. Nhìn xem, cách anh ấy bảo vệ vị hôn thê của mình thật bá đạo, quá soái! Hơn nữa không chỉ có Lãnh thiếu, mà còn có cả Dụ tổng nữa là sao? Coi đi, coi đi, người đàn ông luôn không để phụ nữ vào mắt, đối với họ ngoài lạnh nhạt cũng chỉ có lạnh nhạt cũng có cái mặt ôn nhu này sao? 'Diệp Tư Tuyết, rốt cuộc cô đã giờ trở gí đối với hai người tình trong mộng của chúng tôi vậy?' Thiên ạ, ông thật không công bằng.

Họ nào biết hai soái ca mà họ tâm tâm niệm niệm đối với Diệp Tư Tuyết chẳng đáng một xu, nam chính tránh còn tránh không kịp. Cái gọi là bá đạo của Lãnh Ngao trong mắt cô lại trở thành ích kỉ đến trình biến thái. Dụ Thiên Minh lạnh nhạt? Có sao, hắn là một tên nào bự nguy hiểm phiền phức thì đúng

hơn. Nếu để mọi người biết được suy nghĩ của cô không biết sẽ có phản ứng gì đây? Hậu quả...um, hay là thôi đi, thật không dám nghĩ đến.

- Gây sự thì đã sao? Chỉ cần cô ấy muốn, tôi nguyện dung túng cô ấy cả đời. - Dự Thiên Minh sùng nịnh thâm tình nhìn Diệp Tư Tuyết.

Quác...quác...quác...Mọi người ở đây thấy quạ bay đầy trời. Họ đang nhìn thấy cảnh gì đây? Tình tay ba, hai hoàng tử cùng bảo vệ một cô gái nhưng có ai có thể cho họ biết tại sao cô gái ấy không phải 'Lọ Lem' mà là 'chị gái độc ác của Lọ Lem' không vậy? Thế giới này đảo lộn cả rồi!

Người ta vẫn thường nói 'Trai không hư, gái không thích', chẳng lẽ đối ngược lại cũng được sao?

Diệp Tư Tuyết sờ da gà, ngứa mặt nhìn trời, tình huống gì đang xảy ra vậy? Đây cũng thật sự quá vi diệu rồi. Ngược mắt nhìn hai nam chính còn lại, Ngôn Thần Duật và Âu Dương Thụy đang vừa uống rượu vừa quan sát một cách nhàn nhã. Diệp Tư Tuyết lúc này thật muốn chạy lại thô bạo giật cái đầu tóc vàng kim đẹp đến chói mắt của Ngôn Thần Duật mà hét to 'Thanh mai trúc mã yêu anh bị ức hiếp mà còn đứng đực ra đó là sao hả?', còn các anh nữa 'Dự Thiên Minh, Âu Dương Thụy, Lãnh Ngạo chẳng phải lúc này các anh cũng hứng thú với cô ta hử? Sao không ra cứu mỹ nhân để lưu lại ấn tượng với người ta. Cơ hội trời cho thế mà'.

Diệp Tư Tuyết không biết đúng là bọn hán có hứng thú với sự thay đổi của Lâm Nhược Nhu, nhưng chỉ là hứng thú không hơn không kém. Hứng thú không có nghĩa là yêu thích, nếu cứ hứng thú với thứ gì thì yêu thích cái đó thì quá sai lầm rồi. Cho nên sự việc diễn ra theo hướng này cũng rất dễ hiểu. Cũng không thể trách được cô, kiếp trước cô chỉ yêu mỗi Phong Vũ trong thâm lặng, cái quan niệm cứ 'Hứng thú chắc chắn sẽ thành yêu' của cô được học từ mấy cuốn tiểu thuyết này chứ đâu. Hazzz... tiểu thuyết ngôn tình là không thể tin được.

Dự Thiên Minh coi cô là bạn gái, hẳn đã định cô, trong bao năm qua có loại phụ nữ nào mà hán chưa gặp qua. Khi gặp Diệp Tư Tuyết hẳn đã có hảo cảm với cô, tuy chưa đến mức yêu thâm thiết, nhưng so với một Lâm Nhược Nhu xa lạ vẫn hơn.

Lãnh Ngạo cũng vậy, khi Diệp Tư Tuyết là vị hôn thê của hán, trong nhận thức của hán cô cũng là người của hán. Người như hán sẽ dễ dàng để người của mình bị bắt nạt sao? Câu trả lời đương nhiên là không.

Trong nhận thức của bọn hán làm gì có chính nghĩa, làm gì có người tốt kẻ xấu. Thắng làm vua thua làm giặc, ai là người của mình thì đứng về phía người đó.

Bởi Diệp Tư Tuyết là bạn gái của Dự Thiên Minh, là vị hôn thê của Lãnh Ngạo nên mới được hai người bọn hán bảo vệ. Đổi lại nếu sự việc này xảy ra vào ngày hôm qua, hai người bọn họ chắc chắn sẽ đứng ngoài xem kịch như Ngôn Thần Duật và Âu Dương Thụy.

TÁC GIẢ: Ta chỉ đặt nhan đề thế thôi. Đừng áp dụng vào thực tế nhé!

Bởi vì...tiểu thuyết ngôn tình là không thể tin được :)))

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nam chính thật khó giải quyết

Diệp Tư Tuyết nghĩ hôm nay cô phải giải quyết hết đồng rắc rối nam chính đi thôi. Theo tình hình hiện tại thì Âu Dương Thụy và Ngôn Thần Duật chắc chắn sẽ không muốn dính với cô, chỉ còn danh nghĩa bạn gái của Dự Thiên Minh và vị hôn thê của Lãnh Ngạo. Vậy chỉ cần cắt đứt với hai người họ nữa là xong. Vì thế cô quyết định nói chuyện riêng với từng người một.

Gặp Dự Thiên Minh.

- Tiểu Tuyết. Mới gặp lúc chiều mà giờ em đã nhớ anh rồi sao? Không cần vội, ngày nào anh cũng sẽ đến tìm em. - Dự Thiên Minh thâm tình nói.

- Dự tổng, chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao, tôi sẽ xem như chưa thấy nghe gì.

- Đây, em là người đề nghị hẹn hò, đến khi anh trao tim cho em thì em lại không cần nữa thì sao được. Em phải chịu trách nhiệm với anh chứ. - Ai đó ừ ừ khuất, một bộ dáng như bị người tình bỏ rơi.

Diệp Tư Tuyết trên trán chảy ba vạch đen, khóe môi co giật mãnh liệt. Bây giờ thì cô hiểu cảm giác của Âu Dương Thụy và Ngôn Thần Duật rồi, thì ra là như thế này đây, trong lòng âm thầm gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến hai nam chính.

Nhưng có ai nói cho cô tên trước nhất có phải là Dự Thiên Minh không vậy? Trong nguyên tác tuy nói hán ưa hóng chuyện nhưng cũng không có mặt vô si này đi. Bây giờ cho phép cô được rút lại những lời khen tặng trước đó.

Đề nghị hẹn hò, ừ thì đúng vậy nhưng chẳng phải hấn biết cô diễn kịch, cố ý dụ cô vào tròng còn tỏ ra 'ta đây là cô gái nhỏ nhẹ dạ cả tin trao tình đầu cho phong lưu thiếu gia'. Anh ta trao tình cho cô sao? Nói Mặt Trời quay quanh Trái Đất còn dễ tin hơn, mấy cái gọi là tình yêu sét đánh cô chẳng bao giờ tin, chỉ là những thứ nhảm nhí lừa gạt những cô gái tuổi mới lớn thôi. Chịu trách nhiệm sao? Tôi đã làm gì, làm anh thất thân sao mà chịu trách nhiệm. Đừng đùa trẻ con có được không vậy?

Nhưng biết làm sao được, cô phải nhẫn nhịn, nờ một nụ cười hạnh phúc hướng tới Dự Thiên Minh, cúi đầu cất giọng e thẹn:

- Thật ra, người tôi thích là Lãnh Ngao. Tôi là vị hôn thê của anh ấy. Chúng tôi sẽ kết hôn. Mong Dự tổng thành toàn cho chúng tôi.

Đối với tên GS. Tâm lý học biến thái này chỉ cần đừng cho hấn có đủ thời gian nhìn vào mắt mình là được, còn về diễn xuất cô sẽ cẩn thận hơn. Mà cho dù hấn nhìn ra thì sao, hấn có thể làm gì chứ.

- Vậy sao? Ngao cũng là bạn thân của tôi đấy. - Dự Thiên Minh kinh ngạc thốt lên, sau đó lại nở nụ cười quỷ mị làm ai đó sồn gai ốc.

- Không sao, Ngao rất rộng rãi. Em có thể làm vợ của Ngao vào ban ngày, buổi tối làm tình nhân của tôi là được. - Hấn cất giọng như một điều hiển nhiên.

Diệp Tư Tuyết trong trạng thái chết lâm sàng, 'Thiên ơi. Làm sao người có thể sinh ra một con người biến thái đến mức độ này'. Quả nhiên, ông trời thật công bằng cho hấn một bộ óc thiên tài nhưng lại lấy đi thần kinh của tên này mất rồi. 'Ngao rất rộng rãi'? Cái tên mà muốn thứ gì sẽ cướp đoạt thứ đó, đồ hấn không có người khác đừng hòng có được mà cũng xứng với hai chữ 'rộng rãi' sao? Dự Thiên Minh, chẳng biết Lãnh Ngao đối với bạn bè quá rộng rãi hay là bạn bè trong mắt anh tốt đẹp đến thế nhưng làm ơn hãy phát ngôn có tính khách quan một chút có được không vậy?- Dự tổng, quân tử không cướp vợ bạn. - Diệp Tư Tuyết khó khăn đáp lại, trong lòng lời 18 đời tiên sư Dự Thiên Minh ra mắng. Nếu Dự Thiên Minh biết được cũng chắc chắn sẽ cười xòa hướng tới cô 'Em đừng phí công. Đến anh còn chẳng biết tiên sư nhà anh là ông nào bà nào nữa là'.

- Em đừng hiểu lầm. Anh đâu có cướp vợ của Ngao. Chẳng phải anh để em làm vợ cậu ấy sao? Anh rất quân tử nha~ Không những không cướp mà còn nhường cho cậu ấy nữa.

- Con mẹ nó. Dự Thiên Minh, là bạn là lén phén với vợ của bạn mình trong bóng tối sao? - Diệp Tư Tuyết bạo phát, tức giận chửi tục.

- Tiểu Tuyết, em thật dễ nổi nóng. Ai nói với em, anh và em lén phén trong bóng tối, trước đó anh sẽ nói rõ ràng với Ngao nha. - Dự Thiên Minh cười cười phát tay.

- Anh... - Diệp Tư Tuyết ngón tay run rẩy chỉ về phía mỡ nam mặt dày nào đó, mãi không thốt nên lời. Sao cô có cảm giác thất bại như vậy chứ. Trong các cuộc đấu võ mồm, cô luôn là người thắng cơ mà.

Nếu có Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên ở đây chắc chắn sẽ vỗ vai cô khuyên nhủ 'Đừng để ý đến cậu ta'.

Gặp Lãnh Ngao.

- Tiểu Tuyết, em muốn gặp tôi. - Lãnh Ngao hai tay khoanh trước ngực, ngả người ra sau, có vẻ như việc cô đến tìm cũng nằm trong dự đoán của hấn.

- Lãnh tổng, tôi không đồng ý hôn sự này.

- Tại sao? - Hấn nhướn mày.

- Tôi là bạn gái của Thiên Minh. - Diệp Tư Tuyết điềm tĩnh trả lời, trong lòng không ngừng mặc niệm 'Đừng như Dự Thiên Minh. Đừng như Dự Thiên Minh'.

- Ồ. Thật sao? Vậy nên?

'Vậy nên, vậy nên cái đầu anh. Việc này còn cần phải hỏi sao?' Nhưng cô vẫn hướng tới ai đó lịch sự giải thích:

- Tôi không yêu anh, anh không yêu tôi. Sao chúng ta không giải thoát cho nhau tìm hạnh phúc riêng. Anh nên chúc phúc cho tôi và anh ấy mới đúng.

- Diệp Tư Tuyết, em không phải rất rõ ràng sao? Thế giới của chúng ta làm gì có thứ gọi là tình yêu. Hôn nhân là một vụ mua bán mang lại lợi ích cho gia tộc. Tình yêu? Tôi nên nói em ngây thơ hay là ngu ngốc đây. - Lãnh Ngao cười châm chọc, chính hấn cũng là kết quả của một cuộc hôn nhân như thế. Dù nhận được tình yêu của cha nhưng hấn chưa bao giờ có một gia đình thật sự.

- Anh biết là không phải như vậy mà. Nếu như vậy thì hai ông cụ đã không hỏi trước ý kiến của chúng ta. - Có lẽ cảm nhận được điều gì đó, Diệp Tư Tuyết dịu giọng hơn.

- Vậy thì em cứ làm bạn gái của Minh đi, nhưng vợ của tôi em vẫn phải làm. Tôi cần một người vợ xinh đẹp, giàu có và thông minh. Dĩ nhiên, em phù hợp với những tiêu chí trên.

Trong phút chốc cô thật muốn vỗ tay tán thưởng. Dự Thiên Minh, Lãnh Ngao, các người làm bạn tốt quả thật không sai, cùng một vấn đề, hai người có

cùng một thái độ, một cách giải quyết. Đến phụ nữ cũng dùng chung đồ lót các người cũng không ngại phải không?

(Tg: Ủ. Cũng có khả năng lắm. Nếu các anh ấy nghèo đến mức không tiền mua nổi? *xoa cằm, cười nham nhở*.

Lãnh Ngạo - Dụ Thiên Minh: Tôm chết ta. *đồng thanh, xoay lưng*

Tg: Tuyệt tử, em đồng ý với tỷ, họ làm bạn không sai).

- Anh cũng biết tiếng xấu của tôi mà.

- Ủ. Không có bằng chứng thì tất cả chỉ là lời đồn thôi. Không bị báo chí chụp ảnh là được, mà việc này em làm rất tốt, đến ngày hôm nay tôi mới thấy Diệp Tư Tuyệt trong lời đồn đấy.

Diệp Tư Tuyệt không biết nói sao cho phải, sau khi trở về cô có nên cho Ám Nhất gửi vài bức ảnh nóng cho truyền thông không nhỉ? Vẫn là thôi đi, dù sao câu chuyện đã bị lệch hướng rồi. Giang Đình Đình mà có thể hốt được bốn nam chính về nhà, cô sẽ viết ngược tên mình.

'Hazzz...Nam chính thật khó giải quyết'.

Tác giả: Chương sau sẽ có Phong Vũ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Quá khứ - Phong Vũ (1)

Diệp gia.

Diệp Tư Tuyệt vừa trở về sau bữa tiệc.

- Chủ nhân. Người bán bức tranh buổi chiều cũng chính là người vẽ nó đã bị giết rồi ạ. - Ám Nhất báo cáo tin tức điều tra được.

- Ai làm? - Diệp Tư Tuyệt nhíu mày, âm trầm hỏi.

- Thuộc hạ vô năng, thủ pháp sạch sẽ, lưu loát, tàn nhẫn, không để lại dấu vết gì. Hoàn toàn không biết là ai. Nhưng có vẻ là báo thù.

Nói đến đây Ám Nhất cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh khi nhớ lại cái xác của tên họa sĩ đó. Bị cắt hết tai, lưỡi, móc mắt, hai chân cắt đứt mỗi nơi một ngã, hai tay không biết dùng cách nào mà nghiền nát thịt xương lẫn lộn vẫn còn dính trên cơ thể. Nếu là bị cắt đứt rồi mới nghiền thì không nói làm gì nhưng kẻ đó lại bị nghiền tay từ ngoài vào trong để cảm nhận đau đớn từ xương tủy. Động mạch cổ bị cắt đứt nhưng không chí mạng, để máu chảy ra từ từ mà đến với cái chết trong tuyệt vọng. Hắn còn được cho uống một loại thuốc đặc biệt để hoàn toàn thanh tỉnh cho tới lúc chết, tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần, có thể thấy rõ mục đích là báo thù. Hơn nữa làm nhiều thứ như vậy lẽ ra phải để lại vài manh mối chứ? Nhưng làm Ám Nhất thất vọng, hắn không nhìn ra gì cả ngoại trừ hai chữ 'Tàn nhẫn'. Rốt cuộc tên họa sĩ chỉ có một ít tiếng tăm này đã đắc tội với nhân vật như thế nào vậy?

- Ba ngày tiếp theo ta không đến công ty. Đừng làm phiền, rõ chưa?

- Vâng.

Diệp Tư Tuyệt xoa xoa mi tâm, hôm nay thật nhiều thứ để nghĩ. Từ bức tranh của cô đến thế giới này rồi người sao chép bị giết không manh mối đến câu chuyện không còn theo đúng hướng đi vốn có, Dụ Thiên Minh, Lãnh Ngạo, Giang Đình Đình, Lâm Nhược Nhu. Cảm giác mờ mịt này không tốt chút nào, cô cần thời gian để sắp xếp lại mọi thứ.

Cùng lúc đó tại một nơi khác.

- Chủ nhân, giải quyết hẳn xong rồi ạ.

- Ủ. Lui đi.

- Vâng. - Người áo đen cung kính.

Người đàn ông đứng đó, bóng lưng cô tịch, đôi mắt hồ phách dịu dàng nhìn về bức tranh, những ngón tay thon dài, sạch sẽ vuốt ve nâng niu nó cẩn thận.

- Tiểu Lam, anh không cho phép bất kì ai động vào vật của em. Hấn đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Phong Vũ đôi mắt nhuốm đầy đau thương, khổ sở hồi tưởng.

Đã 5 năm rồi.

Ngày ấy, sau khi bỏ đi một đoạn sao cho Cố Thiên Lam không nhìn thấy hấn. Phong Vũ nép mình vào góc khuất chờ cô. Nhưng thời gian trôi qua dần, không thấy bóng hình cô đi ra, lòng hấn bắt đầu bất an. Đến khi không thể kiên nhẫn được nữa, hấn chạy đến đó tìm cô.

Nhìn xác người khắp nơi, máu đỏ nhuộm đầy đất, hấn đưa mắt nhìn xung quanh. Rồi bất chợt đồng tử co rút lại khi thấy bóng dáng người con gái ấy nằm đó. Tim hấn như vỡ ra từng mảnh, chạy tới ôm lấy cô, nhìn sợi dây chuyền được nắm chặt trong tay Cố Thiên Lam bằng ánh mắt không thể tin được, rồi càng khó tin bao nhiêu thì càng đau khổ bấy nhiêu. - Tiểu Lam, mở mắt ra được không em? Anh có thể thiếu em nhưng chỉ khi em sống tốt. Nếu em ra đi tất cả sẽ trở thành vô nghĩa.

-Chúng ta về nhà được không em?

Nói rồi Phong Vũ bế Cố Thiên Lam lên, trong mắt là dịu dàng, là ôn nhu, là thâm tình.

Trong căn phòng của Phong Vũ, một màu đen u ám, giống như cuộc đời hấn vậy. Chàng trai dịu dàng ôm lấy thân thể lạnh lẽo người con gái tâm sự với cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy em trái tim anh đã rung động. Cô bé như thiên sứ, nở nụ cười ngọt ngào dưới nắng giữa đồng hoa dại tuyệt đẹp. Dần dần không biết từ lúc nào, cũng không biết bằng cách nào, rung động đó đã trở thành tình yêu thực sự.

Nhưng sau cái chết của Nguyệt Nhi anh biết chúng ta không thể có kết quả. Làm sao hạnh phúc khi mỗi lần nhìn anh là ánh mắt em mang đầy dằn vặt và tự trách, làm sao hạnh phúc khi người nhà anh nhìn em đầy thù hận.

Hơn ai hết anh biết lỗi không phải tại em, tất cả chỉ ngoài ý muốn. Em còn đau khổ hơn anh rất nhiều khi không chỉ mất Nguyệt Nhi mà còn mất cả ba mẹ. Anh đã suy nghĩ rất lâu, rất rất lâu rằng nên làm gì đây? Cuối cùng, anh chọn buông tay em, rồi xa anh em sẽ có hạnh phúc mới, sẽ quên đi đoạn quá khứ này.

Rồi anh chạy trốn như một kẻ hèn nhát, anh nghĩ anh có thể quên em, anh nghĩ cô bé Tiểu Lam mạnh mẽ có thể vượt qua quá khứ và sống tốt hơn. Nhưng không, anh đã nhầm.

Ba năm ra nước ngoài anh không thể xóa nhòa bóng hình em trong tâm trí. Mỗi tối nhìn bầu trời đầy sao, chỉ có thể thấy em qua một bức ảnh vô hồn, anh tự nhủ chỉ cần em sống tốt.

Khi anh trở về tiếp nhận vị trí của cha mình, bất ngờ thấy em được chọn làm thuộc hạ thân cận của mình. Biết em vào ngục tối huấn luyện. Anh thừa biết nơi đó kinh khủng như thế nào, một cô tiểu thư như em sao có thể sống ở đó. Anh tự trách mình không điều tra em sống thế nào trong ba năm, anh nghĩ rằng nếu biết em ở đâu anh sẽ không kiềm lòng mà tới đó bắt em về. Khi ấy, anh chỉ muốn ôm em thật chặt rồi mắng 'Ngu ngốc, anh đã thả em đi tại sao lại trở về.' Nhưng bao năm nay thứ anh học được giỏi nhất chính là che giấu cảm xúc.

Anh quyết định hờ hững, không quan tâm tới em để em biết khó mà lui, tìm người con trai yêu em thật lòng rồi sống hạnh phúc. Nhưng dù vậy trái tim của anh vẫn muốn bên cạnh em vì thế anh cứ để mọi chuyện diễn ra như vậy mà không dùng biện pháp mạnh ép buộc em.

Rồi cho đến một ngày mẹ anh biết được sự tồn tại của em bên cạnh anh, bà sẽ tìm mọi cách gây tổn thương cho em. Anh có thể bảo vệ em trước kẻ thù nhưng đối với Phong gia anh không thể triệt để bảo hộ, đặc biệt khi em còn là thuộc hạ của Phong gia.

Vì vậy anh bắt đầu cay nghiệt với em, đánh đập mắng chửi tàn nhẫn, một mặt để em hận anh mà rời đi, một mặt khác để họ không cần ra tay. Cho đến lúc đó mạng sống của em mới được bảo toàn. Mỗi lần như thế tim anh đau như ngàn dao xuyên thủng, nhìn em kiên cường chịu đựng khiến anh không chịu nổi.

Những lần ra tay với em xong anh đều tự làm bị thương mình giống như em để cảm nhận được nỗi đau mà em phải chịu đựng. Những khi mắng chửi em xong anh đều lấy dao rạch một nhát vào ngực mình, có như thế anh mới có thể sống tiếp. Nói đến đây, Phong Vũ cầm bàn tay của Cố Thiên Lam đưa lên ngực mình, nơi có đầy những vết sẹo lồi lõm, ngang dọc chẳng chịt đáng sợ khắp nơi. Nếu không thể xóa đi nỗi đau ấy, chúng ta hãy cùng chịu đựng. Lucky là chú chó anh nuôi trong lúc xa nhà, nhìn em cô đơn một mình, anh cố tình sắp xếp để em và nó tình cờ gặp nhau, rồi nhận nuôi nó. Có Lucky, cuộc sống của em sẽ không còn buồn tẻ, nó là một chú chó thông minh.

Lúc đối xử tàn nhẫn với em xong, anh đều để lại bóng lưng lạnh lùng. Nhưng em đâu hay biết, khi quay đi trái tim anh rỉ máu, anh đứng ở một góc nơi em không nhìn thấy quan sát em, nhìn em rời đi, theo sau em đến khi thấy phòng căn hộ em bật sáng mới thôi.

Nhiều tối anh lên vào phòng em, nhìn em ngủ một lúc lâu, thấy em gặp ác mộng khiến anh đau lòng không thôi, đưa bàn tay mình lên vuốt ve để em an giấc. Rồi sau đó, anh sẽ thay lọ thuốc an thần đầu giường em bằng thuốc bỏ, mở tủ lạnh lấy những đồ đã hết hạn và thay đồ mới vào đó. Em là vậy, chẳng bao giờ chịu để ý ăn uống cho tử tế. Anh đi hết một lượt quan sát mọi thứ về cuộc sống của em dù không biết đã làm thế bao nhiêu lần. Đến gần sáng anh lén tiếc nhìn em đặt một nụ hôn trán, xoa đầu Lucky dặn nó chăm sóc em rồi mang những đồ hết hạn ra về. (tg: Ca sợ bỏ vào sọt rác nhà tỷ sẽ bị tỷ phát hiện).

Người con gái ấy không biết, anh vẫn luôn lặng lẽ ngắm nhìn cô từ phía sau, mãi mãi là như thế.

Một ngày 5 năm trước, anh nhận được tin mẹ anh không chịu nổi mà tìm cách ám sát em nhưng may mắn em không sao. Nghe tin, tim anh run lên, anh biết đã đến lúc em phải đi rồi, có một lần sẽ có những lần khác, không phải lúc nào em cũng may mắn như vậy.

Đó là lần tại bãi biển, anh vứt sợi dây chuyền xuống nước vì việc tìm lại nó như mò kim đáy biển mà thật sự đúng là mò kim đáy biển. Nói đến đây hẳn nở nụ cười tự giễu.

Đứng một góc khuất nhìn em vẫn quỳ ở đó, ánh mắt đau lòng cùng suy sụp khiến anh không chịu được mà quay đi. Đó là lần đầu tiên anh quay lưng thật sự.

Nhưng Phong Vũ không biết khi anh vừa quay đi, người con gái ấy chậm rãi đứng lên đi về phía biển.

Sợi dây chuyền đó thật ra anh làm để tặng em sau đó tỏ tình, nhưng sự ra đi của Nguyệt Nhi đã thay đổi tất cả. Anh vẫn luôn mang nó bên người thời thời khắc khắc vì nó mãi thuộc về cô, vứt đi nó chính là cho cô tự do.

Ngày gặp nhau trước cửa quán bar, nhìn thấy em anh vui sướng biết nhường nào, ba ngày không gặp anh nhớ cô đến phát điên nhưng sao cô gầy yếu quá, sao em lại đến đây làm gì. Anh để em chặn bọn chúng vì biết em thừa sức đấu với bọn chúng, dùng bọn chúng chỉ là cách giữ chân em đừng theo anh mà thôi. Anh chọn cách rời đi mà không phải đứng nhìn em như mọi khi nữa vì lần này anh buộc phải buông tay em.

Nhưng có chết Phong Vũ cũng không ngờ cô vì muốn được bên cạnh anh mà ngâm nước biển ba ngày không nghỉ ngơi, vì để anh không lo lắng mà về nhà thay quần áo, vì quá muốn gặp anh mà vội vã không mang theo găng tay, vì nghe lời anh mà giết hết bọn chúng để rồi chết mà không bỏ chạy để giữ lấy tính mạng.

Tình yêu thật mâu thuẫn đúng không em? Lý trí bảo anh phải buông tay, nhưng trái tim lại ích kỉ giữ em bên mình vì thế mới dây dưa với em trong ngần ấy năm. Nếu lúc đầu anh dứt khoát thì mọi chuyện không như vậy...

Nói tới đây, Phong Vũ nở nụ cười chua xót mà thê lương.

Sáu năm, hai con người đều yêu nhau nhưng không nói. Họ chọn hành động để bảo vệ người mình yêu theo cách riêng của mình, chôn sâu nỗi đau và chịu đựng thầm lặng tổn thương để rồi chưa một ngày hạnh phúc.

Nếu như lúc đầu, anh vứt bỏ tất cả mang cô đi một nơi thật xa, tự mình mang lại hạnh phúc cho cô mà không phải trông cậy vào một người đàn ông khác thì có lẽ kết quả sẽ khác. Nếu như lúc đầu, cô níu tay tay anh nói rằng cô cần anh thì có khi mọi chuyện sẽ không như thế này. Nhưng trên đời thật sự có 'nếu như' sao?

Cứ thế, Phong Vũ ôm lấy thân xác lạnh ngắt của Cố Thiên Lam, vùi mặt cô vào lòng mình, hai tay anh không ngừng chà sát tay cô để nó ấm hơn, kể từng câu chuyện một mà cô không biết, lâu lâu lại đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi cô. Cứ như vậy không biết qua bao lâu cho đến khi ngất vì kiệt sức.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quá khứ - Phong Vũ (2)

Khi tỉnh lại nhìn tay mình được chuyền nước, không thấy cô gái luôn tâm niệm bên cạnh. Anh dứt sợi dây chuyền, mặc cho dòng máu đỏ tươi đáng sợ chảy, chạy vụt ra ngoài.

- Chủ nhân. - Một thuộc hạ hoảng sợ.

- Các người mang cô ấy đi đâu rồi hả? - Anh nắm lấy cổ hần.

- Nói mau. - Phong Vũ tức giận gào lên, anh mắt đáng sợ hằn tia máu.

- D..ạ, là...nh..à tang lễ ạ. - Tên thuộc hạ hoảng sợ đáp, hần chưa bao giờ thấy chủ nhân đáng sợ như vậy.

Nhà tang lễ.

Lúc Phong Vũ đến nơi cũng là lúc xác Cố Thiên Lam được đưa vào lò thiêu.

- Dừng lại, các người nghĩ mình đang làm gì vậy. Tiểu Lam sẽ chết mất. - Phong Vũ như con thú hoang tức giận gào lên.

- Ngăn chủ nhân lại.

Bảy tám người thuộc hạ ôm lấy Phong Vũ không cho anh lại gần cô.

- Thả ra mau. Các người muốn chết sao. - Anh bắt lực vùng vẫy nhìn người con gái anh yêu biến mất trước mặt, từ khoe mắt chảy một dòng máu.

- Cô ấy sẽ đau lắm, sẽ nóng lắm...- Tiếng nói thủ thiê lương chỉ mỗi anh nghe được.

Như một cái xác không hồn, Phong Vũ cứ đi vô định cho đến khi tới trước cửa nhà Cố Thiên Lam. Mở cửa đi vào, nhìn Lucky hướng ánh mắt mong đợi về phía cửa, anh khô sở xoa đầu nó:

- Tiểu Lam sẽ không về nữa, đi thôi, tao sẽ mang mày đi rồi đi theo cô ấy.

Lucky như hiểu được ánh mắt buồn bã rồi chạy vụt vào phòng cô, một lúc lâu sau nó trở lại trước mặt Phong Vũ ngậm thêm một cuốn sổ đen có vẻ như là nhật ký.

Nhìn những nét chữ phóng khoáng xinh đẹp của Cố Thiên Lam trên cuốn sổ:

Ngày XX tháng XX năm XX.

Phong Nguyệt không có cậu ở bên tớ thật buồn, không biết nói cùng ai, hôm nay Vũ ca đi rồi tớ nên làm sao đây. Không ai ở bên, tớ chơi voi lạc lõng giữa dòng đời, chọn cách viết nhật kí, thứ mà trước đây tớ kinh thường chỉ có những đứa thiếu não trái như cậu mới làm.

Ngày XX tháng XX năm XX.

Tớ thấy có lỗi với cậu. Hôm nay tớ xin vào ngục tối của Phong gia, tớ sẽ cố gắng để mạnh hơn, để được đứng bên cạnh Vũ ca bảo vệ anh ấy.

Ngày XX tháng XX năm XX.

Nguyệt Nhi, cậu có biết không? Cuộc sống ở đây thật kinh khủng, huấn luyện như ma quỷ, luyện tập gian nan, bữa đói bữa no, có khi tập huấn trong rừng rậm tớ còn phải tự bắt rắn để ăn, à phải nói là có rắn mà ăn đã tốt lắm rồi, bình thường chỉ có kiến, mối và rết cây thối. Trên người ngoài vết thương cũng chỉ có vết thương, ấy vậy mà không một ai quan tâm hỏi han, ngoài những ánh mắt vô cảm, những tiếng mắng chửi 'Ngu ngốc, vô dụng, kém cỏi'. Tớ thực sự sẽ vượt qua đúng không?

Ngày XX tháng XX năm XX.

Hôm nay tớ đã giết người, là người cùng tập huấn trong ngục tối, đó cũng chỉ là một đứa trẻ như tớ thôi. Lần đầu tiên giết người nhìn bàn tay nhuộm đầy máu tươi của người khác. Bàn tay mà thuở nào tớ muốn được cầm dao phẫu thuật cứu người nhưng nay cũng chính bàn tay ấy, cũng cầm dao nhưng lại giết người, nhìn cậu ấy thối nát nằm đó, đôi mắt vẫn nhìn tớ, kẻ đã giết cậu ấy tớ không sao chịu nổi, thật sự không chịu nổi.

Ngày XX tháng XX năm XX.

Đã ba năm rồi. 1 người, 2 người, 3 người,...rồi tớ chẳng nhớ được đã giết bao nhiêu người nữa, dần dần tớ đã trở thành một cỗ máy giết người không cảm xúc, trong cuộc đấu người không chết thì ta chết, không có lương tâm, không nhân nhượng, tàn nhẫn khát máu là những gì tớ học được, tớ trở thành 'Quý Moi Tim Người' đáng sợ. Nhiều lần tớ nghĩ đến lúc chết sẽ gặp lại cậu nhưng xem ra chắc không được? Cậu là cô bé thiên thần ở thiên đường còn tớ là con quỷ khát máu nơi địa ngục, chúng ta không giống nhau.

Ngày XX tháng XX năm XX.

Nguyệt Nhi, cậu biết không, khi vào ngục tối tớ đã biết cuộc sống của tớ không bình yên nữa rồi. Hôm nay, ngày mai, cái chết có thể đến với tớ bất kì lúc nào, tớ không sợ, chỉ cần ở bên cạnh Vũ ca tất cả chẳng là gì.

Tớ yêu người con trai ấy, yêu hơn cả sinh mạng mình.

Dù chết, tớ vẫn hy vọng anh ấy còn sống, bởi cho đến bây giờ tớ chỉ sống vì anh ấy, chết vì anh ấy.

Phong Vũ, một ngày nào đó nếu em không còn trên thế giới này, dù thật ích kỉ nhưng em mong anh sẽ sống thay cả em nữa, sẽ mang hình bóng em đến suốt cuộc đời.

Em yêu anh.

.....

Từng dòng nhật kí là nỗi lòng của cô, là tình yêu của người con gái ấy gửi tới anh. Trên mặt Phong Vũ có thứ gì mặn chát, nó nóng hổi đến lạ lùng. Đưa

tay lên sờ, 'Nước mắt ư?', đó là lần đầu tiên anh biết đến khóc, là lần đầu anh cảm thấy mình vô dụng đến thế. Anh chỉ biết đến tình yêu anh dành cho cô mà lại không biết Cố Thiên Lam cũng cho anh một tình yêu không kém. Anh đã quá nhu nhược khi không cố gắng cho hai người một hạnh phúc. Nếu như có kiếp sau, anh chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả chỉ để yêu và bảo vệ cô.

Vì những lời nhắn nhủ của cô anh vẫn sống tới bây giờ. Nhưng thật sự là sống sao? Chỉ có mình anh biết, anh sống chỉ vì cô muốn anh sống, anh sống chỉ để nhớ về cô.

Có những vết thương chỉ cần thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, nhưng có những vết thương thời gian không bao giờ lành, khiến người ta cắn nuốt nỗi đau đến suốt đời. Đó là khi tình yêu đã quá sâu đậm.

Tác giả: Tình huống có vẻ hơi bị cầu huyết nhỉ? Ta cũng hết cách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24-2: Vài lời tâm sự

Xin chào mọi người.

Ta xin tự giới thiệu, ta tên Trinh.

Lúc đầu ta viết truyện này chỉ là do hứng thú nhất thời. Do ta thích thể loại này mà đọc chưa thấy truyện nào hoàn cả làm ta đợi suốt, khiến ta tức ngửa răng thế là viết một truyện thỏa mãn mình và chia sẻ với mọi người. Càng đông càng vui mà. :) ha ha....

Truyện ta đăng ở Wattpad thì có ghi rõ thể loại nhưng các trang khác thì không nên sẵn đây ta nói luôn.

Truyện này thuộc thể loại np (1 nữ chính và nhiều nam chính), ta nghĩ nhiều bạn thích thể loại này nhưng cũng có không ít người không thích. Vì vậy ta nói trước để ai không thích thì rút lui trước.

Đầu tiên nói vài điều, có bạn hỏi ta có bao nhiêu nam chính mà ta chưa trả lời được vì không phải không thích mà nói thật chính ta cũng không biết. Ta chỉ viết tới đâu hay tới đó thôi, nếu các nàng không rõ chỗ nào ta sẵn sàng giải đáp nhưng còn vấn đề tương lai, ta chưa nghĩ xa đến vậy.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, ta có một số quyết định như sau:

1. Có không quá 13 nam chính, anh nào cũng có ba thứ: Sắc - Tiền - Tài. Xin lỗi ta theo chủ nghĩa hoàn hảo nên rất thiên vị cho nhân vật chính của mình. Ta sẽ cố gắng làm nổi bật từng anh theo tính cách và cách yêu, các dạng soái ca khác nhau. Dự là thể còn viết được không thì ta không biết.
2. Truyện ta không nhanh như nhiều truyện khác mà chậm thôi. Tình cảm phát triển từ từ thì mới sâu đậm. Trong truyện tình cảm giữa các anh chị nhân vật chính ta không chỉ có ngọt mà cũng có những hiểu lầm thử thách cần vượt qua. Quan niệm tình yêu của nữ chính cũng là quan niệm tình yêu của ta, yêu lí trí, có rộng lượng nhưng cũng có ích kỉ, có ngọt ngào nhưng cũng có chua chát, cay đắng, yêu càng nhiều thì đau càng nhiều. Thử cho ta sống tới tuổi này vẫn chưa có mối tình nào vất vai nên quan niệm này chưa được chứng minh thực tế. Hazzz, nói thể thôi chứ các nàng cũng đừng trông đợi nhiều. Nói lúc nào cũng dễ hơn làm mà.
3. Ta học về tự nhiên và lúc trước cũng không giỏi văn cho lắm nên lúc viết sẽ mắc khá nhiều lỗi kể cả chính tả, lung củng trong câu cú và nghèo vốn từ mong mọi người thông cảm.
4. Ta sẽ cố gắng tạo ra càng nhiều tình huống hài hước càng tốt nhưng đôi khi trong cách đọc của mọi người có khi lại xàm, đừng ném đá nha.
5. Truyện ta viết chỉ mang yếu tố giải trí, không có ý nghĩa cao siêu gì đâu, cũng đôi lúc hơi bất hợp lí và xàm bởi ta là dân nghiệp dư.
6. Chương trình học của ta khá nặng nên tiến độ sẽ bò lê bò lết, viết chương nào đăng chương ấy và không có lịch cụ thể, ta nghĩ phải bóc lịch tới sang năm cũng có khi. Ai nản thì rút quân, rút hết thì ta drop. Còn người đọc thì ta còn viết.
7. Ta biết nhiều truyện thể loại này có cảnh H nhưng ta sẽ không viết, ta tập trung chủ yếu vào tình yêu. Nói thật, H thì ta cũng có đọc nhưng viết thì không ổn. Hơn nữa truyện có nhiều nam chính, viết cho một anh thì phải cho các anh còn lại, mà nhiều thể thì ta không kham nổi đâu.
8. Mọi người có thể thấy trong truyện có vài tình tiết không phải là mới thường thấy trong tiểu thuyết ngôn tình nhưng ta sẽ chế biến theo cách riêng của mình để không mang lại nhàm chán cho các bạn.

Trên đây là vài lời thật tâm của ta để mọi người hiểu nhau hơn. Ta thực sự rất rất vui khi nhận được phản ứng tích cực từ các bạn, đây sẽ là động lực để ta viết tiếp.

Hai ngày nay đăng 4 chương rồi, đợt tới chắc phải chờ lâu đấy.

Yêu mọi người nhiều.

Cuối cùng ta có một thắc mắc yêu cầu các nàng trả lời thật lòng để ta biết đường mà viết:

Các bạn có nhớ hết tên 9 anh mỹ nam đã xuất hiện không zậy?

Bình luận phía dưới ta sẽ đọc hết.

Bye...

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sắp xếp lại mọi thứ

Xin chào mọi người.

Ta xin tự giới thiệu, ta tên Trinh.

Lúc đầu ta viết truyện này chỉ là do hứng thú nhất thời. Do ta thích thể loại này mà đọc chưa thấy truyện nào hoàn cả làm ta đợi suốt, khiến ta tức nữa rồi nghĩ là viết một truyện thỏa mãn mình và chia sẻ với mọi người. Càng đông càng vui mà. :) ha ha....

Truyện ta đăng ở Wattpad thì có ghi rõ thể loại nhưng các trang khác thì không nên sẵn đây ta nói luôn.

Truyện này thuộc thể loại np (1 nữ chính và nhiều nam chính), ta nghĩ nhiều bạn thích thể loại này nhưng cũng có không ít người không thích. Vì vậy ta nói trước để ai không thích thì rút lui trước.

Đầu tiên nói vài điều, có bạn hỏi ta có bao nhiêu nam chính mà ta chưa trả lời được vì không phải không thích mà nói thật chính ta cũng không biết. Ta chỉ viết tới đâu hay tới đó thôi, nếu các nàng không rõ chỗ nào ta sẵn sàng giải đáp nhưng còn vấn đề tương lai, ta chưa nghĩ xa đến vậy.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, ta có một số quyết định như sau:

1. Có không quá 13 nam chính, anh nào cũng có ba thứ: Sắc - Tiền - Tài. Xin lỗi ta theo chủ nghĩa hoàn hảo nên rất thiên vị cho nhân vật chính của mình. Ta sẽ cố gắng làm nổi bật từng anh theo tính cách và cách yêu, các dạng soái ca khác nhau. Dự là thể còn viết được không thì ta không biết.
2. Truyện ta không nhanh như nhiều truyện khác mà chậm thôi. Tình cảm phát triển từ từ thì mới sâu đậm. Trong truyện tình cảm giữa các anh chị nhân vật chính ta không chỉ có ngọt mà cũng có những hiểu lầm thử thách cần vượt qua. Quan niệm tình yêu của nữ chính cũng là quan niệm tình yêu của ta, yêu lý trí, có rộng lượng nhưng cũng có ích kỷ, có ngọt ngào nhưng cũng có chua chát, cay đắng, yêu càng nhiều thì đau càng nhiều. Thử cho ta sống tới tuổi này vẫn chưa có mối tình nào vật vờ nên quan niệm này chưa được chứng minh thực tế. Hazzz, nói thể thôi chứ các nàng cũng đừng trông đợi nhiều. Nói lúc nào cũng dễ hơn làm mà.
3. Ta học về tự nhiên và lúc trước cũng không giỏi văn cho lắm nên lúc viết sẽ mắc khá nhiều lỗi kể cả chính tả, lung tung trong câu cú và nghèo vốn từ mong mọi người thông cảm.
4. Ta sẽ cố gắng tạo ra càng nhiều tình huống hài hước càng tốt nhưng đôi khi trong cách đọc của mọi người có khi lại xàm, đừng ném đá nha.
5. Truyện ta viết chỉ mang yếu tố giải trí, không có ý nghĩa cao siêu gì đâu, cũng đôi lúc hơi bất hợp lý và xàm bởi ta là dân nghiệp dư.
6. Chương trình học của ta khá nặng nên tiến độ sẽ bò lê bò lết, viết chương nào đăng chương ấy và không có lịch cụ thể, ta nghĩ phải bóc lịch tới sang năm cũng có khi. Ai nản thì rút quân, rút hết thì ta drop. Còn người đọc thì ta còn viết.
7. Ta biết nhiều truyện thể loại này có cảnh H nhưng ta sẽ không viết, ta tập trung chủ yếu vào tình yêu. Nói thật, H thì ta cũng có đọc nhưng viết thì không ổn. Hơn nữa truyện có nhiều nam chính, viết cho một anh thì phải cho các anh còn lại, mà nhiều thể thì ta không kham nổi đâu.
8. Mọi người có thể thấy trong truyện có vài tình tiết không phải là mới thường thấy trong tiểu thuyết ngôn tình nhưng ta sẽ chế biến theo cách riêng của mình để không mang lại nhàm chán cho các bạn.

Trên đây là vài lời thật tâm của ta để mọi người hiểu nhau hơn. Ta thực sự rất rất vui khi nhận được phản ứng tích cực từ các bạn, đây sẽ là động lực để ta viết tiếp.

Hai ngày nay đang 4 chương rồi, đợt tới chắc phải chờ lâu đấy.

Yêu mọi người nhiều.

Cuối cùng ta có một thắc mắc yêu cầu các nàng trả lời thật lòng để ta biết đường mà viết:

Các bạn có nhớ hết tên 9 anh mỹ nam đã xuất hiện không vậy?

Bình luận phía dưới ta sẽ đọc hết.

Bye...

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trộm quèn và siêu trộm

Hôm nay Diệp Tư Tuyết và bốn hộ vệ của mình đi dạo. Cô bây giờ nhất định phải giải tỏa tâm trạng, tuyệt đối không ủy khuất chính mình.

Trước cửa Trung tâm thương mại Âu Phi.

Diệp Tư Tuyết khoanh hai tay trước ngực, híp mắt nhìn lần lượt bốn yêu nghiệt mỹ nam, cuối cùng dừng lại trên người Lăng Triệt, một tia sáng quý mị chột lóe, môi nhếch lên một đường cong tính kế đậm chất hồ ly.

Ai đó toát mồ hôi lạnh, bản năng của một siêu trộm mách bảo hẩn nguy hiểm đang tới gần. Lăng Triệt lùi ra sau hai bước, đang chuẩn bị tẩu thoát thì:

- Lăng Triệt. - Diệp Tư Tuyết gọi một tiếng.

- Vâng. Tiểu thư. - Nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc, bất chấp tất cả, trong đầu hẩn hiện tại chỉ có một chữ 'Chạy'. Vì vậy không một phút do dự, hẩn vội xoay người chạy trốn.

Nếu là một tháng trước, hẩn sẽ khinh thường hành động này, chưa đánh đã đầu hàng, hơn nữa còn trước mặt ba tên bạn thân làm ra hành động không có khí phách này. Nhưng thời gian qua được lãnh giáo sự lợi hại của cô chủ Diệp, hẩn mới cảm thấy sâu sắc một câu 'Trong 36 kế, chuồn là thượng sách'. Trái lại giờ phút này nếu có ai khinh bỉ hẩn, Lăng Triệt sẽ không ngần ngại liếc mắt xem thường khăng định 'Co được dân được mới là đại trượng phu'.

Nhưng tiếc thay cho Lăng Triệt, khi hẩn chỉ vừa chạy được vài bước thì đã nghe giọng nói thản nhiên từ phía sau:

- Ủầy... Biết làm thế nào bây giờ? Tội tính hôm nay sẽ trả lại anh những tấm ảnh này nhưng xem ra anh không cần. Vậy thì thôi. Chắc...chắc...- Diệp Tư Tuyết thở dài, nói xong còn tặc lưỡi làm ra vẻ tiếc nuối.

Lăng Triệt cứng ngắc quay đầu nhìn thấy bộ dạng này của cô chỉ muốn xông lại cấu xé con người vô lương tâm kia, hẩn đây là đang muốn 'Giết người diệt khẩu' có được không vậy? Nhìn những bức ảnh trên tay cô bằng ánh mắt khát khao cháy bỏng nhất, bày tỏ thái độ lấy lòng nhất có thể:

- Tiểu thư có gì sai bảo? Chỉ cần là việc tôi có thể làm tôi sẽ không khước từ nhưng xin hãy trả lại tôi những tấm ảnh đó.

- Chỉ cần những việc anh có thể làm? Anh không nuốt lời chứ? - Diệp Tư Tuyết nhướn mày, nghi hoặc hỏi lại, biểu hiện rõ ràng không tin tưởng.

- Quân tử nhất ngôn. - Lăng Triệt vội đáp, như thể sợ cô không tin ra sức gật đầu như gãi đầu. Rõ ràng sức hút của những tấm ảnh kia lớn như thế nào để khiến hẩn quăng cái cảm giác nguy hiểm trước đó ra sau đầu. Nói đùa, những tấm ảnh đó, hẩn có thể để trong tay cô gái này sao? Ai mà biết cô sẽ làm gì với chúng.

Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên đứng một bên quan sát không khỏi lắc đầu, cùng chung một suy nghĩ 'Sao mình lại có tên bạn ngu ngốc như Lăng Triệt chứ?' Lăng Triệt, rốt cuộc cậu đã làm thế nào để có được Âm Các lớn mạnh như ngày hôm nay vậy?

- Được. Tôi tin anh lần này. - Diệp Tư Tuyết đáp lại, trong lòng không khỏi khinh thường một phen. 'Có tên trộm nào tự nhận mình là quân tử đâu? Lăng Triệt, mặt anh thật sự quá dày.' Nếu Lăng Triệt mà biết được suy nghĩ của cô lúc này chắc chắn sẽ khóc hết nước mắt bảo chữa cho hình tượng của mình trong mắt người yêu 'Tuyết, tôi là trộm, nhưng không phải trộm bình thường mà là siêu trộm có được hay không vậy?'

(Tg: Khác nhau sao? Chẳng phải đều trộm đồ của người khác à? *gãi đầu khó hiểu*)

Triệt ca: Ngu ngốc, đừng 'vơ đũa cả nắm', người đang đắc tội với cả giới đạo chích đấy? *khinh thường*

Tg: Vậy xin các hạ chỉ giáo. Tại hạ rửa tai lắng nghe. *Chấp tay, cuối người thành khẩn*

Triệt ca: Nể tình người là tác giả, nghe ta hỏi đây. Người đã thấy trộm bao giờ chưa?

Tg: Xôi... Tưởng gì, em thấy đây. Muốn thấy trộm, vào sờ cảnh sát cũng một rổ có thừa. Có khi còn bị người ta bắt tại trận nữa chứ.

Triệt ca: Thế còn siêu trộm thì sao?

Tg: Cái này...cái này... *Cắn móng tay* Chỉ nghe nói thôi.

Triệt ca: Đúng vậy. Điểm đầu tiên phải kể đến là năng lực. Người có thể tùy tiện thấy được một tên trộm quèn bởi chúng quá kém cỏi, dễ bị tóm được nhưng siêu trộm thì không như vậy, họ có những kỹ năng chuyên nghiệp, việc nhìn thấy họ là vô cùng hiếm chứ đừng nói là bắt được. Do đó, người chưa bao giờ nhìn thấy một siêu trộm cũng là lẽ dĩ nhiên. Hơn nữa, nếu nói trên thế giới này có hàng ngàn tên trộm thì chỉ có chừng 100 tên trộm chuyên nghiệp và số siêu trộm đếm không quá mười đầu ngón tay.

Tg: A... Hiểu rồi. *gật gật đầu*.

Triệt ca: Tiếp theo, trong một căn phòng cực kì sang trọng có một cọc tiền, 1 khối vàng ròng, một mảnh ngọc đắt tiền, một viên kim cương và một cái bình mè cũ kĩ. Nếu người là trộm, người lấy cái gì?

Tg: Đương nhiên là tất cả, trừ cái bình mè kia rồi.

Triệt ca: Quả nhiên ngọc vẫn hoàn ngọc. Nếu là ta thì ta sẽ lấy cái bình mè kia bởi nó là bình cổ. So sánh giá trị, mấy cái người trộm còn không bằng một góc của cái bình ấy.

Tg: Sao ca biết nó là bình cổ? Nhỡ không phải thì sao?

Triệt ca: Vớ vẩn, một căn phòng sang trọng chứng tỏ chủ nhân là người có tiền lại đi trưng bày một cái bình mè ăn mày còn không thèm sao?

Tg: Đúng ha. *vỗ tay cái chết, ngộ ra đạo lý*.

Triệt ca: Còn nữa, trộm được bắt ở đâu?

Tg: Ừm. Có khi trên đường thì móc túi cũng có khi lên vào nhà người khác mà trộm.

Triệt ca: Ừ. Người có thể thấy, trộm quèn xác định mục tiêu là người có tiền để móc túi hoặc nhà giàu mà vào, sau đó kiếm được cái gì có giá trị thì quét sạch không còn một mảnh, đôi khi khiến người bị trộm lao đao một phen. Phong cách hoàn toàn là 'Mèo mù quơ đại'. Nhưng siêu trộm thì khác, mục tiêu của chúng ta là một hiện vật nhất định mà không quan trọng là của ai, chỉ cần thích, cho dù là đồ của tổng thống cũng không ngại lấy đi. Thường thì những vật ấy nằm trong tay những người có rất nhiều tiền, lấy một thứ cũng chẳng khiến họ nhin đói vài bữa được, chúng ta rất có đạo đức nga~

Tg: Trộm đồ, lựa đồ ngon nhất mà trộm cũng là có đạo đức sao? *khóe miệng run rẩy* Nói vậy chẳng khác nào một bát canh người ăn hết cái, chừa lại nước cho người ta húp rồi phát tay 'Ta rất có đạo đức, còn chừa phần cho người đấy'. Chẳng qua, những nhân vật như tổng thống, trộm quèn làm sao có cơ hội với tới, đến vào nhà viên cảnh sát bình thường trộm đã không dám rồi. Cho nên, tất cả chỉ là ngụy biện.

Triệt ca: Người nói gì đó? *tức giận*

Tg: Không có gì. Không có gì. Em rất khâm phục ca. haha....*lau mồ hôi*

Triệt ca: Ừ. Còn muốn nghe tiếp không?

Tg: Tất nhiên rồi ạ.

Triệt ca: Cuối cùng là mục đích? Tại sao người trộm?

Tg: Đương nhiên là vì tiền. Còn vì điều gì khác sao?

Triệt ca: Những tên trộm thường thì hoàn toàn đúng nhưng siêu trộm không hẳn vậy. Họ thường trộm vài thứ mình thích về ngắm cho vui, ngắm chán thì quăng đi hoặc sẽ trộm cái gì đó cho người khác. Cho nên, đối với siêu trộm, trộm đồ là sở thích, là giải trí, cũng có khi trả ơn cho người khác bằng việc trộm giúp người ta thứ gì đó. Nói tóm lại, siêu trộm toàn là những kẻ tài sản kết xù, sở hữu trí thông minh cao nên có công việc tốt thậm chí địa vị cao đến không ngờ làm gì có chuyện trộm vì tiền nuôi thân.

Tg: Ra là vậy. Triệt ca thật lợi hại. *sùng bái*).

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chỉnh đến thăm thương (1)

Khụ, trước khi vào chương mới, cho ta xin lỗi việc chương trước nhé! Ta cam đoan không có lần sau, ta hứa đấy. Giờ thì chương mới nào. Let's go!!!

- Lát nữa vào trong anh mua cho tôi những thứ này. – Diệp Tư Tuyết đưa một mảnh giấy cho Lăng Triệt.

Khó hiểu đưa tay ra nhận lấy, đến khi nhìn rõ những gì ghi trong đó, Lăng Triệt ngẩn ngang trong gió, từ đuôi mắt đến khóe môi co giật mãnh liệt với tần số cao chưa từng có, gân xanh trên trán thi nhau nổi lên, nhìn về phía cô gái vẫn thong dong như thường nọ lấp bắp:

- T...tiểu thư, đây...đây...là thứ gì?

- Lăng hộ vệ, đừng nói với tôi anh không biết chữ đấy.

- Không, Ý tôi là không phải như vậy chứ? - Nếu có thể, hẳn cũng thực sự mong ngay lúc này đây mình không biết chữ còn tốt hơn.

- Là như vậy đấy.

- Tiểu thư. Tôi là hộ vệ, việc của tôi chỉ là bảo vệ cô, còn những việc khác, không thuộc phận sự của tôi.

-Ồ. Là hộ vệ phải như thế nào?

- Tuyệt đối nghe theo lệnh của chủ nhân. – Từ Trạch tươi cười trả lời.

- Bất kể việc gì chứ?

- Đó là đương nhiên. – Hàn Phong khẳng định.

- Vậy việc này...

- Là việc Lăng Triệt nên làm. – Xích Thiên kết luận, hoàn toàn là một bộ dáng 'thấy sắc quên bạn' trong mắt ai đó.

Lăng Triệt lão đảo đứng không vững, bắn ánh mắt giận dữ về phía ba tên bạn thân 'Các cậu không phải bạn tôi'. À không, các cậu còn thua cả người dung nước lã, ai lại đi đẩy bạn thân vào hố lửa như vậy chứ?

Nhận được, Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên khinh thường để ý, hành động muốn nói 'Cậu nhớ đấy, ra đường đừng nói cậu là bạn chúng tôi. Mặt mặt chết đi được.'

Ai đó bị bắt nạt suy sụp, không còn gì để nói. Có ai như hắn không, hảo đáng thương a ~

- Nghe thấy rồi chứ? Hơn nữa đây không phải lấy tư cách là hộ vệ mà là 'việc anh có thể làm' để lấy lại những tấm ảnh đó. Anh là quân tử đúng không?

- Tại sao lại là tôi. Sao không phải ba người kia chứ. Cô chủ, cô thật không công bằng. - Một bộ dáng ủy khuất tố cáo, bộ mua những thứ đó còn là quân tử sao?

- Không công bằng, không công bằng chỗ nào? Anh quên chuyện một tháng trước rồi sao?

Lăng Triệt run người, đó là con ác mộng đối với người như hắn, nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Hồi tưởng về quá khứ:

- Anna, cô đi đâu vậy? – Lăng Triệt.

- D...ạ. T...tôi mang cả phê cho chủ tịch. – Anna ấp úng đáp lại, đỏ mặt thẹn thùng. Lăng hộ vệ thật sự quá mỹ, chủ tịch của bọn họ làm sao có thể điềm nhiên như không đi giữa bốn người đàn ông đẹp đến từng đường nét như vậy chứ. Nếu là cô chắc đã sớm bị trụ tìm mà chết rồi.-Ồ. Tôi cũng có việc đến đó. Để tôi giúp cô.

- Nhưng...

- Tôi rất vui được giúp đỡ mỹ nhân như cô.

- Vâng. Vậy... cảm ơn anh. - Anna trúng mỹ nam kế, không ý thức làm theo lời Lăng Triệt. Nếu có Diệp Tư Tuyết ở đây, cô sẽ giận dữ lật bàn 'Nhân viên của tôi, định lực quá kém!'

Lăng Triệt đón lấy cả phê từ cô thư ký, quay người đi nhếch môi.

Trước cửa phòng làm việc của Diệp Tư Tuyết.

- Cốc...cốc...cốc.

- Vào đi.

- Tiểu thư. Cà phê của người.

- Sao lại là anh. Anna đâu? – Diệp Tư Tuyết nhíu mày hỏi.

- Cô ấy có việc nên nhờ tôi mang qua cho tiểu thư. Ngồi làm việc chắc mệt lắm phải không? mau uống đi.

- Ừ.

Diệp Tư Tuyết cảm ly cà phê lên, đến khi môi chạm đến miệng cốc, đưa mắt nhìn Lăng Triệt rồi đặt ly cà phê xuống.

- Sao thế?

- Anh không bỏ thứ không nên bỏ vào chứ?

- Thứ không nên bỏ? Tôi sao có thể bỏ thứ không nên bỏ vào đó chứ? – Hần đã bỏ gì vào nhỉ? Một ít đường, một ít muối, một ít giấm, một ít tương ớt, một ít nấm, một ít dầu ăn và một ít cái gì nữa í nhỉ? Chẳng phải toàn là những thứ dùng để nấu ăn sao? Uống vào cũng không chết được. Hơn nữa chỉ một ít mà thôi, chẳng phải trong đó vẫn là cà phê sao?

Lăng Triệt tự biện hộ cho mình, hẳn không biết một ít cộng một ít cộng một ít cộng ... của hẳn sẽ còn có thể là một ít sao? Trong cái thứ thức uống kia, lượng cà phê còn không bằng những thứ hẳn thêm vào còn có thể gọi là cà phê sao? Còn nữa, thứ đó uống vào cũng không chết được nhưng sống được sao?

- Nếu cô không tin tôi có thể uống thử.

- Vậy anh uống đi. - Diệp Tư Tuyết ngay lập tức trả lời.

Lăng Triệt đỡ người, theo kịch bản trong phim truyền hình, lẽ ra cô chủ phải trả lời lại 'Không cần. Tôi xin lỗi vì đã nghi ngờ lòng trung thành của anh', rồi không do dự uống vào hay sao?

Nếu Diệp Tư Tuyết mà biết được suy nghĩ lúc này của hẳn chắc chắn sẽ cười vỡ bụng, châm chọc 'Lăng Triệt, rốt cuộc anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn tin vào cái tình huống hư cấu của những bộ phim hư cấu kia vậy. Anh ra ngoài đường tôi còn sợ anh bị lừa bán đi đấy'.

- Sao còn không uống đi? Chẳng lẽ thật sự có thứ gì? Nếu như vậy anh bị đuổi việc.

'Anh bị đuổi việc'.

'Bị đuổi việc'.

'Đuổi việc'

'Đuổi việc' sao? Hẳn cũng muốn lắm chứ? Nhưng có thể sao? Lúc này, giọng nói của Dụ Thiên Minh lại vang lên trong đầu hẳn.

'Các cậu phải làm hộ vệ cho Diệp Tư Tuyết trong hai tháng. Nếu không giữ đúng thời hạn thì sẽ làm không công cho chúng tôi cả đời.' 'Làm không công cho bọn họ cả đời. Không cần nghĩ cũng biết tương lai đen tối phía trước, hẳn có khi phải cạp đất mà sống đến cuối đời. 'Lấy đất làm giường, lấy trời làm chiếu, lấy sương làm màn'. Nghĩ tới viễn cảnh thế thảm như vậy Lăng Triệt lại lắc đầu 'Không được. Không thể bị đuổi việc sớm như vậy được a~'

Lại nhìn cốc cà phê lúc trước hẳn cho bao nhiêu thứ vào không khỏi nuốt khan ' Nhưng cái này cũng không thể uống được nha~'

Cái này không được, cái kia cũng không xong. 'Oa, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống mà'. Lăng Triệt khóc ròng, hẳn hối hận muốn chết.

Diệp Tư Tuyết buồn cười nhìn khuôn mặt cứng đơ của ai đó cảm thán 'Ôi trời, Các chủ Ám các mà kém như vậy sao? Nhưng cũng rất dễ thương nha~ Chơi với tên này vui chết đi được'.

Cái này cũng không thể trách Lăng Triệt, hẳn đúng là chính người rất tàn nhẫn, ai động vào hẳn không mất tay thì cũng mất chân, không móc mắt thì cũng cắt lưỡi, không chết thì cũng chẳng thể sống. Nói chung là từ trước đến giờ, hẳn chỉ dùng hình để tra tấn người khác. Trò trẻ con như vậy vẫn là lần đầu tiên làm. Thực ra hẳn không ghét cô gái này nhưng chuyện lần trước khiến hẳn nuốt không tiêu nên mới nhân cơ hội này. Nào ngờ...

- Sao rồi? - Diệp Tư Tuyết lên tiếng đánh thức ai đó.

- Nếu anh không uống thì nghỉ v...

- Không. - Lăng Triệt hốt hoảng ngăn câu nói của cô, cắn răng đáp:

- Tôi uống. - Uống thứ này cùng lắm chỉ khổ vài ngày nhưng bị đuổi việc là phải chịu khổ cả đời đó. Suy nghĩ đắn đo thiệt hơn, bạn nhỏ đã chọn nốc hết cái thứ kinh khủng do chính mình tạo ra vào bụng và kết quả là....

Hắn phải nhập viện một tuần, chỉ ăn cháo trắng. Đến giờ nhìn thấy món gì mặn một chút, ngọt một chút, chua một chút, cay một chút, nhiều dầu mỡ một chút,... là hắn đã cảm thấy dạ dày sôi trào.

Lần kế tiếp...

Một ngày nắng đẹp trời sau khi xuất viện được vài ngày. Lăng Triệt mở cửa vào phòng làm việc của cô chủ, vừa định lên tiếng nhắc nhở đã đến giờ họp. Nhưng nhìn đến cô gái xinh đẹp đang gục mặt lên bàn ngủ say thì lời nói đến cuống họng lại không dấu vết nuốt vào. Lúc này, trong người Lăng Triệt lại nung nấu ý chí trả thù mãnh liệt. Nhìn đến cây bút trên mặt bàn hay là...

Không được, nhờ bị phát hiện rồi bị đập lại thì tiêu. Cô chủ Diệp sẽ không tha cho hắn a~

Nhưng hắn lại rất muốn trả thù nha~

Phải làm sao bây giờ? Lăng Triệt đấu tranh nội tâm, cuối cùng ác quỷ đã chiến thắng. Diệp Tư Tuyết đang ngủ, hắn sẽ thành công thôi.

Hắn bước nhẹ nhàng đến gần cô, cầm cây bút trên bàn, mở nắp ra, cuối cùng là đưa xuống trên gương mặt cô chủ thì ai đó lẽ ra nên ngủ lại đột nhiên mở mắt tỉnh táo, không có dấu hiệu nào của một người vừa ngủ dậy.

- Bắt hắn lại. - Diệp Tư Tuyết ra lệnh.

Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên không biết từ đâu xuất hiện giữ lấy Lăng Triệt.

Ai đó khi ý thức mình đã bị tóm không biết diễn tả tư vị trong lòng như thế nào. Tại sao kế hoạch luôn thất bại vào bước cuối cùng, nếu đã bị bắt thì ít nhất cũng phải vẽ được một nét, à không một chấm thôi cũng được trên khuôn mặt kia chứ. Hướng ánh mắt cún con ủy khuất đáng thương không thể đáng thương hơn về phía ba người bạn 'Tha cho tớ đi'.

Từ Trạch lắc đầu ngán ngẫm, 'chỉ tiếc rèn sắt không thành thép'. Hàn Phong chọn cách nger lơ, 'Tôi không thấy, lương tâm sẽ không cắn rứt'. Xích Thiên nhún vai, lực bất tòng tâm, 'Tôi xin lỗi, cậu phải chịu khổ rồi'. Nếu bây giờ được quyền phát ngôn chắc chắn bọn hắn sẽ nói:

- Tôi không thể tha cậu, nếu như vậy sẽ bị đuổi việc a~ - Từ Trạch.

- Đuổi việc sẽ làm không công cho bốn tên kia nha~ - Hàn Phong.

- Như vậy chúng tôi sẽ phải chịu khổ. Nên một mình cậu chịu khổ còn hơn để cả bốn người chúng ta cùng chịu khổ không phải sao?- Xích Thiên.

- Nhưng làm bạn có phúc cùng hưởng, có họa...- Lăng Triệt.

- Tự chịu. Người không vì mình, trời tru đất diệt. - Ba người đồng thanh.

-... - Lăng Triệt.

- Cô chủ, tôi không làm gì cả. Tôi chỉ muốn đánh thức cô, đến giờ họp rồi. - Lăng Triệt bộ dạng 'Cây ngay không sợ chết đứng, bắt trộm phải bắt tại trận'.

- Tôi đã định nếu anh xin lỗi tôi sẽ bỏ qua. Nhưng anh... Hazzz...lấy camera cho Lăng hộ vệ xem đi. - Diệp Tư Tuyết làm bộ thất vọng.

- Ấy... cô chủ, tôi sai rồi. Tôi xin lỗi. - Hắn vội vàng nhận lỗi, muốn bao nhiêu thành thật có bấy nhiêu thành thật, so với bộ dáng 'thấy chết không sờn' lúc nãy quả là biến hóa 'ngiêng trời lệch đất', lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

- Quá muộn rồi. Ám Nhất lấy bút của ta ra đây. - Diệp Tư Tuyết ra lệnh, còn không quên nói thêm

- À. Thật ra không có camera đâu. Tôi lừa anh đấy.

Ầm...ầm...ầm...Lăng Triệt hóa đá 'Ba, mẹ, rốt cuộc hai người đã nuôi dạy con thế nào mà trước mặt cô gái này con luôn trở thành tên hề vậy?'

Sau đó, Diệp Tư Tuyết lấy bút vẽ loạn lên mặt Lăng Triệt, vừa vẽ vừa nói:

- Anh nên thấy vinh hạnh khi được kiến trúc sư có bàn tay vàng như tôi vẽ lên mặt đấy.

Tượng đá Lăng Triệt rạn nứt, cứng ngắc đáp lại:

- Vậy tôi có nên rửa mặt không.

- À. Không cần đâu. Loại mực này ba ngày mới xóa được.

Rầm... Tượng đá sụp đổ. Một câu so với một câu còn đáng sợ hơn. Nói chuyện với cô gái này, hẳn sẽ sớm bệnh tim thôi...

Và kết quả của lần đó, sau khi vẽ xong, Diệp Tư Tuyết còn chụp ảnh lại. Đó là những tấm ảnh ngày hôm nay đây...

Lần tiếp theo. Không có lần tiếp theo. 'Quá tam ba bận', một lần so với một lần bị chinh còn thâm hơn. Lăng Triệt thề rằng 'Hắn không bao giờ đắc tội với Diệp Tư Tuyết nữa'. Từ đó, hắn an an ổn ổn làm hộ vệ cho cô, cô nói một hắn không dám nói hai, cô bảo bước sang Đông hắn không dám bước sang Tây. Những tưởng thế là xong nhưng hôm nay...

Ừay, vậy mà tại sao hắn lại đi thích cô gái này cơ chứ. Chẳng lẽ hắn có xu hướng thích ngược bản thân sao? Đồng ý là lấy vợ về để sủng, nhưng không có nghĩa là để vợ ngược mình nha~

Cho đến tận sau này, khi đã có cô gái ấy bên mình hắn không khỏi vuốt ngực nhẹ nhõm, so với nhiều tên khác, hắn vẫn còn tốt chán...

Quay lại với hiện tại...

Tác giả: Chương này có nhầm không các nàng? Ta đọc đi đọc lại vẫn thấy làm sao sao ý ... T ^ T

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chỉnh đến thảm thương (2)

- Tôi không làm - Lăng Triệt một bộ dáng kiên quyết, 'thà chết vinh còn hơn sống nhục', đây là mặt mũi, là tự tôn của hắn a~

- Cũng được. Diệp Tư Tuyết tôi trước giờ cũng không thích ép buộc ai. Tùy anh.

- Ách... - Lăng Triệt có chút ngoài ý muốn, nhìn cô đầy nghi ngờ, 'Đơn giản như vậy sao?'. Nhưng rất nhanh hắn đã có câu trả lời cho mình 'Đâu có đơn giản như vậy'.

- Ám Nhất. Cầm những tấm ảnh này. Ta muốn ngày mai, chúng xuất hiện trên mặt tất cả các tờ báo lớn nhỏ từ giải trí cho tới kinh tế. À, nhớ, chú thích tiêu đề thật nổi bật 'Mỹ nam Lăng Triệt' cho ta.

Diệp Tư Tuyết bình thản nói, đưa những tấm ảnh trên tay cho thuộc hạ, cũng không thêm bổ thí một ánh mắt cho ai đó đang run người không biết vì tức giận hay sợ hãi. Ân, có lẽ là cả hai đi. Một tấm ảnh không đâu như một trò trẻ con nhưng lại có thể xuất hiện trên tất cả các tờ báo, kể cả những tờ uy tín nhất chuyên về kinh tế - chính trị tưởng chừng là một việc không thể nhưng Diệp Tư Tuyết là ai chứ? Cô có Diệp gia, người đứng đầu Diệp Lạc, muốn làm cũng dễ như trở bàn tay.

Lăng Triệt điên người, nếu tấm ảnh đó lộ ra ngoài, thuộc hạ của hắn, bạn của hắn Âu Dương Thụy, Ngôn Thần Duật, Dụ Thiên Minh, Lãnh Ngao, những người biết hắn sẽ...

Thử tưởng tượng mà xem, sáng ngày mai, khi cầm trên tay tờ báo, một khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc hiện ra nhưng trên đó lại là những vết mực đen ngoằn ngoèo, trên trán vẽ một con rùa đen găm cổ, hai bên má là những hình xoắn ốc 'xinh xắn', cô còn khuyến mãi cho hắn thêm vài cái ria mép và dòng chữ 'Tôi là tên gốc' nữa đấy. Lầy hiểu biết của hắn về những tên này, tình hình sẽ như thế này đây.

Âu Dương Thụy phun hết cà phê ra ngoài, hắn có thói quen vừa xem báo vừa uống cà phê mà.

Ngôn Thần Duật từ ghế rút xuống sàn nhà rồi lăn vài vòng ôm bụng cười ra nước mắt, tên này ăn sáng một mình không cần để ý đến hình tượng.

Dụ Thiên Minh học xương cá. Tên bạn thiên tài này là một tên cuồng cá đến biến thái như chính hắn vậy. Giả sử sự việc này xảy ra, Lăng Triệt chỉ có thể hy vọng hắn không nghiêm trọng tới mức phải vào viện để móc xương ra nếu không thể nào tên này cũng mặt dày đòi hắn (Lăng Triệt) tiền viện phí cho xem.

Còn Lãnh Ngao á, tên này xem như đỉnh lực cao nhất, cùng lắm chỉ một cái nhếch mép thể hiện tâm trạng hắn không tồi, sau đó một cuộc gọi cho thuộc hạ 'Ta muốn những tấm ảnh này trên mặt nhất các trang báo trong vòng ba ngày tới. À, phát tán lên mạng và đặt sau các chương trình quảng của chúng ta trên truyền thông luôn đi'. Cuối cùng gặp hắn (Lăng Triệt) còn vô si nói 'Cậu mau cầm ơn tờ đi, tờ đã giúp cậu được công chúng biết đến nhiều hơn a~'. Lãnh Ngao thuộc loại 'Ném đá xuống giếng', 'Thế giới không loạn chỉ sợ không vui'.

Hình tượng của hắn, hình tượng của hắn a~...Tôi đây, hắn cất lực lắc đầu 'Không dám nghĩ đến. Thật không dám nghĩ đến..'

Lầy khả năng của mình, hắn có thể ngăn cô ngày một ngày hai nhưng không thể ngăn cả đời. Hơn nữa ai mà biết khi bị chọc giận, cô gái này sẽ làm ra

những gì?- Khoan. Chờ đã. - Tỉnh dậy từ suy nghĩ của mình, Lăng Triệt vội lên tiếng trước khi Âm Nhất kịp quay người. 'Không thích ép buộc à'?, ả, 'Cô chỉ thích ép buộc hần thôi'. Ngửa mặt lên nhìn trời xanh 'Thiên a~ Một tháng qua ông còn thấy tôi chưa đủ đáng thương hay sao?'.

'Còn nước còn tát', Lăng Triệt xuống nước cầu xin:

- Tiểu thư. Quý cô của tôi ời. Chúng ta bàn điều kiện khác được không? Trừ việc này ra, tôi..

- Ừ, vậy anh mặc váy ra đường cho tôi xem đi.

Nghe xong Lăng Triệt im bật, hần có thể nói gì? 'Không có độc ác nhất, chỉ có độc ác hơn', cô chủ Diệp của hần không may thuộc loại này mất rồi. Ngay lúc này, ngay tại đây, có một người bị ai cho chính mình.

- Thôi được. Tôi mua. Nhưng cô phải giữ đúng lời đó, trả ảnh lại cho tôi đấy. - Lăng Triệt cực kì không tình nguyện đáp, hần đây là...không còn cách nào khác.

- Yên tâm. Tôi nhất định sẽ. - Diệp Tư Tuyết nở nụ cười nhẹ, làm lộ ra đôi lúm đồng tiền xinh xắn khiến bốn nam nhân hơi ngẩn người. Cô bây giờ không phải một chủ tịch âm trầm sắc bén, không phải một nữ nhân háo sắc lăng ló mà lại đáng yêu, có phần ngây ngô của một cô gái tuổi mới lớn.

'Đáng yêu?' 'Ngây ngô?', Lăng Triệt là người thức tỉnh đầu tiên, hần chính là bị ý nghĩ này dọa sợ có được không? Nếu một tháng qua chưa quen biết cô gái này, nhìn nụ cười đó của cô hần chắc chắn sẽ cảm thán 'Thật xinh đẹp' nhưng giờ thì hần thật muốn mắng người 'Nữ nhân này, cô có biết mình đã đối xử tàn nhẫn thế nào với hần không mà cười đến vui vẻ như vậy hả?'

Tại gian hàng thứ nhất:

- Xin chào quý khách. Tôi có thể giúp gì cho ngài ạ? - Cô nhân viên sau vài phút ngẩn người trước người đàn ông tuấn mỹ hiếm có thể gian khó tìm này nhanh chóng lấy lại tác phong chuyên nghiệp. Cũng may cho cô, đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân yêu nghiệt thế này, nếu không cũng không biết sẽ ra sao nữa? Người này không hề thua kém chủ tịch Âu Dương của bọn họ nha~

Những nữ nhân xung quanh cũng bắn ánh mắt trái tim về phía Lăng Triệt.

- À, tôi muốn mua băng vệ sinh. - Lăng Triệt bình thản nói, hần đã có cách đối phó.

Ngay lập tức, ánh mắt si mê biến mất không dấu vết, thay vào đó là là quái dị, đánh giá, đầu đó còn có...khinh thường khiến Lăng Triệt không khỏi cảm thán 'Phụ nữ lật mặt nhanh thật'.

- ... Vâng. Ngài muốn loại nào ạ? - Cô nhân viên sau phút bất ngờ thất thố, nhanh chóng lấy lại tác phong 'Khách hàng là thượng đế của mình'.

- Thật ra tôi cũng không biết.

Nói tới đây Lăng Triệt làm ra bộ ảo não.

- Tôi mua cho em gái tôi. Con bé là lần đầu nên không biết phải làm thế nào. Hazzz...Ba mẹ tôi đều đang định cư nước ngoài, hai anh em noi đây nương tựa lẫn nhau. Tôi cũng chỉ biết đi mua thứ này thôi. Cô chọn giúp tôi nhé!'Thì ra là vậy. Đúng là một nam nhân tốt', mọi người gật đầu, đồng thời háo cảm cũng tăng vọt, say mê còn nồng đậm hơn lúc đầu. 'Lật mặt thật nhanh', Lăng Triệt cảm thán lần hai.

Lăng Triệt thành công qua ải thứ nhất.

Đứng ngoài quan sát, Diệp Tư Tuyết thu hết vào mắt 'Không tệ. Thật không tệ'.

Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên cũng gật đầu. Đây mới đúng là Lăng Triệt thật sự, ra ngoài hần không bao giờ chịu thiệt, dù trong tình thế như thế nào vẫn có thể xoay chuyển. Tên này thật rất thông minh, đầu óc nhạy bén nhưng cái con người luôn làm bộ ủy khuất, đáng thương khi bị bắt nạt trước mặt bọn họ thì giải thích thế nào đây? Nếu không phải đã làm bạn bao năm, bọn hần thật sự nghĩ Lăng Triệt là 'Giả trư phần hổ' nữa đấy.

Lăng Triệt mà biết được nghi vấn này của ba tên bạn sẽ bị thương lên tiếng 'Tin tó đi. Câu này tó đã tự hỏi mình suốt bao năm qua mà vẫn chưa tìm ra câu trả lời'. Tại sao trước mặt bảy tên bạn và Diệp Tư Tuyết hần luôn cảm thấy IQ của mình luôn không đủ dùng a~

Cứ như vậy, Lăng Triệt cũng dùng cách tương tự để mua đồ lót cho 'vợ yêu', mua đồ tình thú cho 'ông chủ có khẩu vị nặng tưng tình nhân'.

Nhưng mọi việc luôn không suôn sẻ, đôi khi cũng có vài kẻ hay gây sự.

Khi tính tiền cho đồ tình thú, Lăng Triệt đang có cảm giác sắp được 'giải thoát bởi gồng xích của cô chủ Diệp' thì:

- Aii u... Đây không phải là tên biến thái mua băng vệ sinh và đồ lót cho phụ nữ sao?

Lăng Triệt quay đầu lại, lọt vào mắt hần là ...khu, một 'con heo thành tinh'. Đó là một người phụ nữ béo lùn, chiều ngang xấp xỉ chiều cao, thật khó tưởng tượng đúng không? Nhưng đó là sự thật. Khuôn mặt chảy xệ nhăn nhoe, đúc trên mặt cả tá phần trắng bệch, môi son đỏ chết, hai má đánh phấn đỏ au.

Trên người mặc cái váy cũng đỏ nốt bó sát người lộ ra từng thớ thịt làm người ta có cảm giác 'Những sợi chỉ đang gồng mình hết sức để cứu giúp bạn váy đáng thương. Thật khiến người ta chua xót mà...' , thêm đồng vòng trang sức vàng như thể hận không đeo được tất cả lên khiến cho thân hình vốn đã công kênh nay còn công kênh hơn.

Liếc nhìn đến cái váy ngủ trong suốt trên tay bà ta, Lăng Triệt không khỏi thương xót cho người đàn ông nào có đủ dũng khí để lên giường cùng người phụ nữ này. Tên đó biết kiếm đâu ra hứng thú nhỉ? Nếu làm tình với người đàn bà đầy đà này bao nhiêu mới là đủ đây? Không chết vì lao lực cũng chết vì bị bà ta đè. Cho nên... những ai muốn cưới bà ta vì tài sản cũng chẳng thể đợi đến ngày bà ta chết để rước tình nhân về nhà sống cuộc sống thần tiên đâu. Có khi chết sau đêm tân hôn ấy chứ, hưởng lợi vẫn là bà ta. Vậy nên đừng ham hố làm gì cho khổ, chỉ tự đào mồ chôn mình mà thôi.

Lăng Triệt nhớ người phụ nữ này không chỉ vì bà ta có ngoại hình đặc biệt 'nổi bật' mà đã gặp ở hai gian hàng trước. Lần thứ nhất, bà ta nháy mắt hôn gió quyến rũ khiến gai ốc thì nhau nổi lên. Lần thứ hai, bà ta lê lét cái thân xác quá khổ của mình đến nũng nịu định níu tay hắn nhưng hắn nhanh chóng tránh đi, lạnh lùng một tiếng 'Cút'. Còn bây giờ, nói thật hắn đang có cảm giác buồn nôn được không? Nói thật từ lần uống 'cà phê' đó, hắn rất sợ dầu mỡ, mà người phụ nữ này... khỏi nói cũng biết.

- Hắn lại nói là mua cho ai nữa đây ? Mua băng vệ sinh cho em gái, mua đồ lót cho vợ, định mua đồ tình thú cho sếp sao? Nhìn cách ăn mặt của hắn đâu phải là người không có tiền phải đi làm công ăn lương chứ. Mọi người đừng nhìn vậy mà bị lừa gạt. - Bà ta cất giọng chua ngoa, thái độ kênh kiệu khinh người đến chán ghét. Dám đối xử với bà ta như vậy, hắn (Lăng Triệt) phải trả giá.

Những người xung quanh bắt đầu bàn tán chỉ chỗ này nọ.

Lăng Triệt mắt lóe sát khí, mặt đàn bà ngu ngốc này, bà ta có biết mình đang đụng đến ai không? Lần trước hắn lười quan tâm nhưng lần này đã chạm vào giới hạn của hắn, bà ta sẽ phải 'Sống không bằng chết'. Hắn không phải người thiếu tiền nhưng đúng là đang làm công ăn lương cho Diệp đại tiểu thư đây nha.

- Vị phu nhân này, tôi thật sự không làm gì trái lương tâm cả. Tôi đúng là mua băng vệ sinh cho em gái mình, mua đồ lót cho vợ yêu, mua đồ tình thú cho sếp đấy. - Lăng Triệt thần nhiên nói, Diệp Tư Tuyết đúng là lúc đầu hắn xem như em gái, sau này là vợ hắn, còn bây giờ là sếp hắn nha. Hắn cũng đâu có nói sai.

- Nhưng còn bà... Bà chưa đến tuổi tiền mãn kinh sao mà còn đi mua băng vệ sinh vậy? Đồ lót thì thôi đi, chỉ vì không có size số khủng cho bà mà bà la lối om sòm. Còn cái váy này, tôi nghĩ bà nên để lại cho người hợp với nó thì hơn chứ mặc vào chỉ có thành mảnh vụn. - Lăng Triệt châm chọc khiến người phụ nữ kia run rẩy, thờ hồng hộc không ngừng đưa tay lên vuốt ngực. Đi theo Diệp Tư Tuyết một tháng thứ duy nhất hắn cảm kích chính là công phu dưỡng người của cô. Rất hữu dụng nha~ Cảm giác massage người một cách hoa mỹ mới tuyệt vời làm sao a~

Xung quanh bắt đầu những tiếng cười nhạo không kiêng nể hướng về người phụ nữ mập béo kia.

- Đúng vậy, nhìn soái ca kia sao có thể là tên biến thái được. Còn nhìn người phụ nữ kia xem, nhìn ngang liếc dọc, xem xét kiểu nào cũng giống loại người cường thế hiếp người.

- Đúng đúng nha~ Lúc này tôi còn thấy bà ta quyến rũ anh ấy nữa kia.

- Thật là 'Ăn không được phá cho hôi' đây mà. Ta khinh...

- ...

Quần chúng bắt đầu lên tiếng, tất nhiên là hoàn toàn ủng hộ Lăng Triệt. Thử nghĩ mà xem, đặt lên bàn cân mà so sánh,...khụ, nghĩa bóng nhé... Một soái ca yêu nghiệt lịch sự nho nhã và một người đàn bà chanh chua thô tục, bạn sẽ ủng hộ ai. Dù không hề biết gì về họ nhưng ngoại hình đã cho ta cảm giác thích ai hơn, đây là cảm tính của con người.

- Ảnh, ta muốn người xử một người. - Rời khỏi gian hàng, Lăng Triệt gọi ngay cho thuộc hạ. Lăng Triệt cũng như Diệp Tư Tuyết và mấy tên khác cũng vậy, bọn hắn không cho phép bất kì ai chạm vào giới hạn của mình. Họ đều phải trả giá thật đắt cho hành động ngu xuẩn của mình.

Chương này 2510 từ nha các nàng, gấp đôi các chương đầu đó. Ta viết một chương mất một buổi, mấy tiếng đồng hồ mà các nàng chỉ đọc xong có mấy phút à. Nhưng nhận được cmt ủng hộ của các bạn ta lại có động lực. Vì vậy, cmt nhiều vô.. ahihi...

Ta chót luôn, truyện này là np nhé! Ta nghĩ cả ngoại truyện luôn rồi nên không đổi nữa đâu (dù trong truyện chưa nghĩ xong).

À, tháng 10 này ta có học quân sự 3 tuần hay một tháng gì đó (Ta học đại học rồi). Không biết có nàng nào trải qua chưa nhưng chắc sẽ không vào được mấy tính trong thời gian đó. Bù lại trong khi đó ta sẽ nghĩ ý tưởng. Nói trước với các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tỉnh Thường Hiền

- Trộm. Mau bắt trộm. - Một tiếng la hét vang lên từ đằng sau.

Diệp Tư Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông có vẻ như là tên trộm trong lời nói kia đang chạy về phía mình, phía sau một cô gái nhỏ đuổi theo hần không ngừng la hét. Mọi người xung quanh nghe thấy nhưng không một ai giúp cô bắt trộm. Tên trộm đi đến đâu, họ tránh tới đó.

- Tránh ra. - Vừa chạy hần vừa hét.

Khi hần chạy qua người Diệp Tư Tuyết, cô đưa chân ra gạt hần ngã xuống đất. Sau đó, vẫn dùng chân ấy hạ xuống trên lưng hần.

Roách... -Tiếng vỡ xương vang lên.

Á...á...á... - Sau đó là tiếng la đau đớn của tên trộm xui xẻo.

-Hộc...hộc...hộc...- Cô gái đằng sau chạy đến đuổi kịp, chống hai tay xuống gối gập người thờ gập.

Sau khi nhìn thấy tình cảnh của tên trộm, cô gái kinh ngạc sau đó quay sang Diệp Tư Tuyết ánh mắt chuyển sang kích động.

- Dao Dao. - Từ đằng sau có hai chàng trai chạy đến.

Một người cô biết, mặt than nam chính Âu Dương Thụy.

Người còn lại vừa lên tiếng là một chàng trai có mắt tóc xanh dương lãng tử, sống mũi cao kiên định, mắt ung vàng mang cảm giác áp bức, dáng người cao ráo mạnh mẽ, mang cổ khí chất thần bí như đáng thần linh. Khuôn mặt này, chắc...chắc... Diệp Tư Tuyết không khỏi ca thán 'Nam thần a ~'

- Em không sao chứ ? - 'Nam thần' lên tiếng quan tâm cô bé Dao Dao.

- Em ờn ạ. Anh ba, chị ấy đã bắt tên trộm giúp em đấy. - Cô bé nói xong, lôi kéo cô khoe với anh trai như người bắt được tên trộm ấy là mình chứ không phải ai.

- Chị ơi, để em mời chị một bữa cơm cảm ơn nhé.

- Được thôi.

Tại một bàn ăn.

Diệp Tư Tuyết ngồi trên ghế, bên cạnh là bốn hộ vệ. Đối diện là cô bé Dao Dao, anh trai 'nam thần' và nam chính Âu Dương.

- Em xin tự giới thiệu em tên là Tĩnh Dao, chị có thể gọi em là Dao Dao, đây là anh trai em Tĩnh Thường Hiền.

Phụt...

Khụ...khụ...khụ... - Diệp Tư Tuyết vừa uống ngụm nước chưa kịp nuốt đã phun ra ngoài, ho sặc sụa.

- Tiểu thư. - Bốn hộ vệ.

- Chị. - Tĩnh Dao.

- Tôi không sao. Thì ra là Tĩnh gia tiểu tiểu thư và tam thiếu gia. - Nhận lấy khăn giấy từ Xích Thiên, ưu nhã lau miệng, cô đưa mắt quan sát hai người trước mắt.

Tĩnh Dao, Tĩnh Thường Hiền. Đây không phải tên của nữ phụ và nam phụ sao?

Cô bé Dao Dao khoảng 16 tuổi, khuôn mặt bầu bĩnh, hai mắt vàng tròn xoe với hàng mi đen cong vút, mái tóc nâu khói ôm lấy gương mặt trắng nõn, mũi nhỏ xinh xắn, môi đỏ ướn ắt. 'Thật đáng yêu'.

Sau đó lại đưa mắt đánh giá vị anh trai nam thần Tĩnh Thường Hiền. Chắc chắn, khuôn mặt này, ánh mắt này, khí chất này, thật không nhìn ra một tên phá gia chi tử, tiểu nhân háo sắc, cặn bã nam vô dụng trong truyện. Có vẻ như mọi thứ không đơn giản nhỉ? Nữ chính còn thay đổi bản chất hướng chỉ là một nam phụ.

Trong truyện chỉ nói Tĩnh Dao yêu Âu Dương Thụy, còn Tĩnh Thường Hiền muốn có được nữ chính và kết cục của nữ phụ và nam phụ thì không cần nói cũng biết, chỉ có thể dùng hai chữ 'bi đát' để hình dung. Họ là con cháu chính thất của Tĩnh gia, có một thế lực không thua kém bất cứ ai với đôi mắt vàng đặc trưng không lẫn đi đâu được. Mà bà tác giả cũng thật lạ, bắt đại một nhân vật trong truyện dù có là nam phụ cặn bã như Tĩnh Thường Hiền, nữ phụ háo sắc Diệp Tư Tuyết cô đây cho đến nữ phụ 'yếu đuối' Lâm Nhược Nhu hay cô bé tiểu loti Tĩnh Dao trước mặt cũng đều có gia thế lẫn ngoại hình

đứng đầu, đó là chưa nói đến khí chất ai cũng không tầm thường. Nếu như trừ cô và Lâm Nhục Nhu xuyên không ra, bỏ qua cô bé Tĩnh Dao trước mặt đi còn Tĩnh Thường Hiền hoàn toàn khác xa một trời một vực với nguyên tác. Đây là vì sao a~

- Cảm ơn Diệp tiểu thư đã ra tay giúp em gái tôi. - Tĩnh Thường Hiền lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

- Không có gì, tùy tiện thôi.

- Chị à, em rất vui được gặp chị đây. Em đã thấy chị ở tiệc sinh nhật của Lãnh gia chủ, chị thật xinh đẹp, quá khí phách, chị là thần tượng của em đó. Thật không ngờ hôm nay được gặp lại, chị còn giúp em bắt cướp. Chúng ta thật có duyên nha~

- Cảm ơn em - Diệp Tư Tuyết cười gượng hai tiếng, hôm đó cô đã làm gì nhỉ? Trừ bỏ trùng trị cái tên Phùng gì đó miễn cưỡng cũng được xem là khí phách trong mắt bọn nhóc này đi, thế nhưng cô bé à, lúc chị gây chuyện với Lâm Nhục Nhu hoàn toàn là một bộ dáng ngu ngốc, ích kỉ đấy. Xem chút nữa bị ăn tát thì khí phách ở đâu ra vậy? Sao cô lại có cảm giác đang dạy hư trẻ con vậy nhỉ?

- Em coi chị như chị gái em không? À...hay chị làm chị dâu em luôn đi.

Lăng Triệt, Xích Thiên, Tư Trạch, Hàn Phong nghe xong mặt mũi đen khịt.

- Chị gái thì được nhưng chị dâu ài à. Em cũng biết đấy, chị đã có nơi chốn rồi nếu không sẽ không bỏ qua nữ nam như anh trai em đâu. - Diệp Tư Tuyết làm bộ tiếc nuối. Đùng đưa, chỉ Dụ Thiên Minh và Lãnh Ngạo thôi cũng đã xoay cô như chong chóng, thêm nhân vật Tĩnh Thường Hiền này cô biết xoay sở thế nào? Tạm thời không thể thoát được Lãnh Ngạo thì cứ lấy hấn làm bia đỡ đạn cái đã...

- Vậy sao? Tiếc thật. Nếu chị hủy hôn thì nhớ đến anh trai em nhé!

Tĩnh Dao vô tư nói mà không thấy sắc mặt anh trai mình đã có dấu hiệu nổi bão. Con bé này đem anh trai bán đi, à không tặng đi cho người ta, người ta không nhận lại biến anh trai nó thành 'hàng dự bị'. Hấn là mất giá đến vậy sao?

- Phải ha... Được vậy thì tốt quá, chị không lo không lấy được chồng rồi. - Diệp Tư Tuyết gạt gù.

Hai cô gái say sưa trò chuyện mà không quan tâm đến các nam nhân ngồi cùng bàn.

Âu Dương Thụy lúc này nghiêm túc đánh giá Diệp Tư Tuyết, có lẽ lúc đầu hấn đã sai, bị cô gái này lừa gạt mất rồi. Nhưng không sao, người có thể lừa gạt được hấn càng khiến hấn hứng thú.

Lăng Triệt, Hàn Phong, Xích Thiên, Tư Trạch bắt được tia hứng thú trong mắt bạn thân chỉ biết lác đác cười khỏ. Diệp Tư Tuyết thu hút quá nhiều ong bướm rồi, sao bọn hấn lại có cảm giác sẽ có thêm nhiều tình địch nguy hiểm nữa vậy?

Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng chỉ là không ai để ý trong ánh mắt Tĩnh Thường Hiền nhìn Diệp Tư Tuyết mang một tia thấu hiểu.

Tg: Nam chính tiếp theo, Tĩnh Thường Hiền, anh ấy là ai đây???

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cậu nhất định phải hạnh phúc

- Cách... Cách... Cách...

Tiếng gõ bàn phím máy tính vang lên trong một căn hộ sang trọng đắt tiền.

- Rầm... - Bỗng dưng cửa phòng bị xô ra một cách thô bạo. Diệp Tư Tuyết ném một gói đồ to về phía cô gái vẫn dán chặt hai mắt vào màn hình dường như đã quá quen thuộc với tình huống này.

- Cửa cậu đây.

Nếu có Lăng Triệt ở đây khẳng định sẽ nhận ra thứ trong cái túi to dùng kia.

Cô gái kia lúc này mới chịu ngước mặt lên với chiếc kính cận bản to che nửa khuôn mặt thanh tú.

- Năng suất nhanh thật.

Diệp Tư Tuyết lắc đầu ngán ngẩm nhìn Triệu Mẫn, người thứ hai cô nhận là bạn sau Nguyệt Nhi. Lấy hiểu biết của cô cả kiếp trước lẫn kiếp này cũng không sao hiểu được cái sở thích quái dị của cô bạn thân - viết truyện sắc. Ai mà ngờ được Triệu đại tiểu thư của Triệu thị nổi tiếng thùy mị, nét na, ôn hoà nhã nhặn, là nhà phê bình văn học xuất sắc, giảng viên của đại học Offec lại là nhà tiểu thuyết ngôn tình sắc đại danh lừng lẫy Ohena. Đến cô nhiều lúc cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

- Cậu cần những thứ này làm gì?
- Đương nhiên là tìm nguồn cảm hứng. - Triệu Mẫn liếc mắt xem thường cô.
- Sao phải rắc rối như vậy. Nếu cậu muốn tớ sẽ cho cậu xem trực tiếp. Lần sau đừng nhờ tớ mua mấy thứ vớ vẩn này được chứ.
- Tuyết, sao cậu có thể nói như thế. Tớ chỉ nhìn mỗi cơ thể của người tớ yêu thôi. Nói gì đi nữa tớ cũng thuộc dạng phụ nữ truyền thống đấy.
- Đừng đùa. Truyền thống với cái 'niềm vui' biến thái của cậu á.
- Biến thái, cậu nói biến thái sao? No, no, đó là nghệ thuật, là nghệ thuật thuật đó.
- Thôi được rồi, chúng ta không cùng quan điểm.
- Reng...reng...
- Alo...
- "Em rảnh không ? Chúng ta gặp nhau được chứ? "
- Không... À...ý em là em rảnh, rất rảnh. Mình gặp ở đâu vậy anh? - Triệu Mẫn gật đầu rồi lắc đầu, bộ dạng hưng phấn đến quên cả tay chân ở đâu.
- "..."
- Vâng. Em đến ngay.
- Là anh ta à.
- Ừm, Tuyết.
- Mẫn, liệu...
- Tuyết, anh ấy là người tốt. - Triệu Mẫn vội cắt ngang câu nói của cô.
- Mẫn, vì là người tốt nên tớ mới lo. Người tốt nên sẽ không dễ dàng quên đi người anh ta đã yêu.
- Tớ tin mình sẽ làm anh ấy toàn tâm toàn ý đối với tớ. Chẳng phải lúc trước cậu cũng không ngăn cản tớ sao?

Diệp Tư Tuyết hơi cuối đầu che giấu một tia ưu tư. Phải, lúc đó cô đã không ngăn cản bạn mình vì cô biết cảm giác đó, yêu một người, sẵn sàng hy sinh tất cả kể cả khi trong mắt người khác trở thành kẻ ngu ngốc, đáng thương hại. Cô đã từng là một người như thế. Nhưng cô cũng không vui vẻ gì khi Triệu Mẫn đi vào vết xe đổ của mình. Trong tình yêu, hạnh phúc không phải chỉ cần cố gắng là có thể có được, ai yêu nhiều hơn sẽ là kẻ đau hơn. Chỉ mong người bạn này sẽ không như cô. Nghĩ tới đây, cô ngược đầu nghiêm túc nhìn Triệu Mẫn, đặt hai tay lên vai cô ấy như thể là tin tưởng, như thể là cổ vũ:

- Mẫn, cậu nhất định phải hạnh phúc.
 - Cảm ơn cậu, Tuyết. - Triệu Mẫn hốc mắt cay xè, bao năm qua, người khác nhìn vào cô chỉ cô ngơ ngơ một mình ganh tỵ nhưng không ai biết đằng sau sự hoàn mỹ ấy cô cũng chỉ là một cô gái bình thường. Cũng yêu đơn phương một người trong 5 năm, cũng từng thức trắng 3 ngày để vượt qua thi vượt lớp trở thành giảng viên trẻ tuổi nhất, cũng từng phồng cả mười đầu ngón tay chỉ để học một món súp đơn giản và còn nhiều nhiều những thứ khác nữa. Cô sinh ra không phải đã tài giỏi, học một biết mười. Những thứ có được ngày hôm nay đều phải bỏ công sức, chăm chỉ, kiên trì, tất cả chỉ để gần người cô yêu. Trong quá trình đó, người duy nhất biết nhìn thấy, thấu hiểu và giúp đỡ cô cũng chỉ có người bạn thân duy nhất Diệp Tư Tuyết.
 - Đi đi.
- Diệp Tư Tuyết nhìn theo bóng dáng Triệu Mẫn đi khuất 'Tớ sẽ không để cậu có bất kì tổn thương nào, bạn thân'.
- Tiểu thư. - Tử Trạch bước vào lên tiếng.
 - Mấy giờ rồi?
 - 15 giờ 30 rồi ạ.

Như nghĩ đến điều gì, trong mắt Diệp Tư Tuyết có tia cười yếu ớt dễ nhận ra, bước ra ngoài:

- Đi thôi. Đến sân bay.

Sân bay quốc tế thành phố.

Diệp Tư Tuyết lười biếng tựa người, hai tay chống vào rào ngăn cách. Chỉ như vậy thôi cũng đủ trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý chưa kể bốn mỹ nam bên cạnh.

- Tiểu Tuyết Nhi, người ta nhớ em chết đi được.

Một bóng dáng cao lớn bao trọn ôm chặt lấy cô, sau đó nhấc cô đưa lên ngắm nghía như tư thế bố nhấc con gái.

Diệp Tư Tuyết trên trán chảy ba vạch đen, khóe mắt giật giật. 'Thật mắt mặt'

- Ngạch Phi, thả em xuống. Em không còn là trẻ con nữa.

- Tuyết Nhi, em gầy đi đấy. - Thượng Quan Ngạch Phi nhú mày bỏ qua tâm trạng của ai đó.

- Rồi. Anh có thể thả em xuống trước. Được chứ? - Diệp Tư Tuyết đưa hai tay lên làm tư thế đầu hàng thỏa hiệp.

Hình ảnh hai người nam tuấn duật tiêu sái, nữ thanh thuần diễm lệ. Không phải những nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng cũng không phải ánh mắt say đắm chỉ có đôi phương nhưng hài hoà âm áp mang chút tình nghịch khiến bất kỳ một cặp tình nhân nào cũng phải ganh tỵ. Cảnh tượng như vậy chói mắt khiến bốn người Lăng Triệt, Từ Trạch, Hàn Phong, Xích Thiên khó chịu vô cùng. Họ chưa từng thấy bộ dạng như vậy của Diệp Tư Tuyết kể cả với Diệp Thạc, bố cô.

Thượng Quan Ngạch Phi xoay cô tròn ba vòng rồi ôm chặt cô lần nữa, vùi đầu trên vai cô:

- Một năm rồi nhỉ? Anh về rồi, Tuyết Nhi.

- Chào mừng anh trở về, Ngạch Phi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thân thể thương quan ngạch phi

- Đây là ?

Thượng Quan Ngạch Phi nhú mày nghi ngờ nhìn bốn người Lăng Triệt. Hắn biết bọn họ là ai, chỉ là tại sao họ lại ở bên cạnh Tuyết Nhi? Xem ra trong lúc hắn không có mặt ở đây đã xảy ra không ít chuyện nhỉ?

Khi nhìn đến Lăng Triệt và Xích Thiên, ánh mắt hắn tối sầm lại, hắn vẫn chưa quên chuyện hơn một tháng trước đây. Nói đến đây không phải hắn keo kiệt tính toán mỗi món đồ mà đối với hắn 'món đồ' ngay trong nhà của mình như một cái tát thẳng vào mặt muốn quên cũng không được.

Chậc... chậc... tắc lưỡi vài tiếng, Lăng Triệt hẳn có nên cảm thấy vinh dự không nhỉ? Không mấy người có thể khiến vị quan to này chiều cổ như thế đâu. Nhìn Thượng Quan Ngạch Phi một cái rồi đánh mắt sang bạn thân Xích Thiên, "Tôi thật sự không có lỗi gì trong chuyện này cả, là tên mặt đá đó ép nha ~ Đồ cũng đang nằm trong tay hắn. Vậy nên, đừng nhìn như vậy nữa, Tuyết của tôi hiểu lầm thì sao?". Lăng Triệt trong mắt mang ba phần vô tội, ba phần bất đắc dĩ, còn lại là vui vẻ lẫn một tia khiêu khích. Hắn không thích Thượng Quan Ngạch Phi, nói thẳng ra chính là không thích sự thân thiết quá mức của tên này và Diệp Tư Tuyết. Bây giờ nhìn thấy thái độ của tên này cũng cảm thấy khó chịu trong lòng vui đi phần nào.

Đồng dạng với hắn, Xích Thiên mang ánh mắt lạnh nhạt không cảm xúc đối diện với Thượng Quan Ngạch Phi và trong lòng cũng đẩy mọi tội lỗi lên đầu Lăng Triệt "Đồ đúng là ở chỗ tôi không sai, nhưng là Lăng Triệt 'tặng' cho tôi, tôi cũng không cần phải nhận 'quà' mà để ý đến gốc gác của nó phải không? Còn người lấy đồ của anh là tên Triệt. Vậy nên, tội lỗi này hãy nên tính lên đầu cậu ta nhé! "

Lăng Triệt và Xích Thiên, một kẻ đưa ra mục tiêu, một kẻ đi trộm mục tiêu. Cả hai không hẹn mà cùng đổ tội cho người còn lại, biến bản thân mình thành người vô tội. Nếu Diệp Tư Tuyết mà biết ý nghĩ này cả hai người bọn họ hẳn sẽ một lần nữa lắc đầu cảm thán "Vô si. Thật vô si. Lại thêm một cặp đôi' dùng chung đồ lót". "Còn nếu đổi lại là Thượng Quan Ngạch Phi thì hãy chuẩn bị 'Thế chiến ba' đi nhé.

Nói về Thượng Quan Ngạch Phi, hắn có mái tóc đỏ ngả nghề, xen lẫn một ít trắng bạc ở phần mái dung hòa kỳ lạ thêm một tầng ngạo mạn, thêm một tầng băng lãnh, một đôi mắt xanh lơ tuyệt đẹp, sống mũi anh tuấn lạ thường, môi mỏng hoàn mỹ, làn da rậm nắng thao trường càng tôn lên nét nam tính mạnh mẽ. Không khỏi khiến người ta thốt lên bốn chữ "Tuấn mỹ vô ngần".

Thượng Quan Ngạch Phi - nhân vật xuất chúng nhất trong thế hệ này của Thượng Quan gia và cũng có thể là trong lịch sử lâu đời của gia tộc này. Kế thừa truyền thống Quân nhân nhiều đời của tổ tiên. Hãn hiện tại là Đại tướng cấp cao của quân đội quốc gia, thống lĩnh đội quân được đánh giá tinh nhuệ nhất thế giới, thao túng chính trị đất nước này. Nhưng có lẽ ít người biết đến hãn còn là thủ lĩnh của tổ chức S, tổ chức chế tạo vũ khí bậc nhất.

Nhìn chung, hãn và Hãn Phong giống nhau, cùng buôn bán vũ khí. Nếu nói Hãn Phong buôn bán các vũ khí tân tiến hạng nặng với số lượng lớn thì hãn nhận chế tạo các vũ khí 'độc nhất'. Nằm trong tay vũ khí của S, bạn sẽ không bao giờ tìm thấy cái thứ hai như thế trên thế giới này. Dĩ nhiên, giá cả không cần phải nói, 'rất đắt đỏ'. Do đó dù kinh doanh chung 'mặt hàng' nhưng giữa họ từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra xung đột, không thù cũng chẳng thân, chính xác mà nói 'Nước sông không phạm nước giếng'.

- Hộ vệ của em. Làm quen đi. - Diệp Tư Tuyết lên tiếng chấm dứt tình cảnh hiện tại. Ở thì, chuyện Lăng Triệt lấy trộm JN của tổ chức S cô cũng có nghe qua. Lắc đầu ngán ngẩm, thôi kệ đi.

- Xin chào, tôi là Từ Trạch, hộ vệ của Diệp tiểu thư. - Từ Trạch mỉm cười hòa nhã bước lên trước, đưa tay ra chào hỏi lịch sự nhưng vẫn không bị áp đảo bởi khí thế của đối phương dù thân phận hiện tại của hãn là hộ vệ. Sau hãn là ba người còn lại.

- Hãn Phong. - Vẫn một bộ dáng lạnh lùng chớ gần như ngày đầu gặp Diệp Tư Tuyết nhưng trong mắt còn chứa một tia tôn trọng. Không phải tôn trọng cho một tiền bối mà là tôn trọng cho một đối thủ.

- Xích Thiên. Chào.

- Xin chào, tôi là Lăng Triệt. Rất vui được làm quen.

Lăng Triệt và Xích Thiên tỏ ra thân thiện đến không thể thân thiện hơn, hoàn toàn không một tia chột dạ của người trộm đồ người khác.

- Tôi là Thượng Quan Ngạch Phi. - Đưa tay ra đáp lại từng người một, đến lượt hai tên cuối cùng dường như có thể thấy được ngọn lửa nhỏ sâu trong đáy mắt hãn chứng tỏ hãn đang cố áp chế cơn giận của mình. Nếu để cho cấp dưới nhìn thấy bộ dạng này của Thượng Quan tướng chắc chắn sẽ đưa tay lên trán lau mồ hôi lạnh, vừa thán phục người có thể chỉ huy của bọn họ ra bộ dáng này, vừa thầm cầu nguyện cho người đó : Chỉ huy của bọn họ á. Ngài ấy là người kiểm chế rất tốt nhưng lại rất rất thù dai. Đắc tội với ngài ấy, đừng vui mừng vì sẽ sống lâu hơn mà hãy khóc đi. Bởi vì... thù hận của ngài ấy sẽ nhân dần theo thời gian, càng để lâu người sẽ chết càng thảm. Nhưng đó là đối với người khác, còn đối với hai tên vô sỉ nọ, thì kết quả ai thắng ai thua cũng chưa biết được...

Nói đoạn, Thượng Quan Ngạch Phi qua ôm lấy eo nhỏ của Diệp Tư Tuyết, kéo cô sát lại gần mình, cùng cô bước về phía chiếc xe sang trọng đang đậu trước cổng, ôn nhu bên tai cô:

- Tiểu Tuyết Nhi, đi thôi. Đã lâu chưa gặp bác trai, anh muốn đi thăm bác ấy.

Nếu Thượng Quan lão gia mà nghe câu này của cháu đích tôn mình yêu thương nhất chắc chắn sẽ tức đến dựng râu mà mắng "Thằng nghịch tử, vừa trở về không đến thăm lão già này mà lại đi thăm bố vợ tương lai là thế nào. Tức chết ta mà. Thật tức chết ta mà."

Nhìn thấy tia khó chịu trong mắt Xích Thiên và cái nghiêng răng kèn kẹt của Lăng Triệt, khoe môi Thượng Quan Ngạch Phi vẽ lên một đường cong khó nhận ra, cũng nhìn ra ánh mắt không tốt của hai tên còn lại nhưng hãn không quan tâm. Ánh mắt sùng nịch không che dấu nhìn cô gái nhỏ đi bên mình "Tuyết Nhi bảo bối, em thật có bản lĩnh, em làm cách nào có thể thu phục bốn lão đại hắc đạo vậy." Chợt nhớ tới bộ dạng của cô một năm trước, trái tim hãn không khỏi quặn đau, ánh mắt ngưng đọng che dấu thấp thỏm bất an "Hy vọng lần này thành công, Tuyết Nhi. Có như vậy anh mới cảm thấy một năm xa em là đáng giá."

Ta biết là truyện có xu thế nhàm chán. Nhưng hãy tha lỗi cho ta, sai chính tả thì sửa dễ rồi, những dòng của tg xen giữa làm mất cảm xúc ta cũng bỏ được nhưng lỗi viết lằng nhằng dài dòng hình như nó ăn sâu vào máu rồi các nàng ạ. Khó sửa lắm. Buồn aaaa....

Đạo này ta có đọc vài truyện rất hay, nhìn lại truyện mình thì...lại ảo não ... Cũng xin lỗi vì để các nàng đợi lâu.

Chương này chán thật. Chương sau sẽ qua tình tiết mới, các nàng thông cảm nhé!

Khụ, mỹ nam của Diệp Tư Tuyết xuất hiện hết rồi. 11 người, còn có lấy hết không thì còn tùy vào khả năng của ta nữa. Hi hi, mong mọi người tiếp tục ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Yêu đơn phương

- Xoẹt ... Rầm... rầm..

Bầu trời che phủ bởi những đám mây đen khịt, từng tia chót rạch ngang giận dữ như muốn chia cắt bầu trời, tiếng sấm nhức tai đáng sợ bất chợt khiến người ta không khỏi giật mình hoảng sợ.

Mưa. Từng hạt mưa nặng hạt đang rơi. Con phố thênh thang cũng vì thế mà không một bóng người.

Chập chững loạng choạng lê từng bước chân nặng nề trên con đường dài, gió làm cho những hạt mưa thêm hồng hách, đánh vào thân thể người con gái yếu đuối cô độc một cách tàn nhẫn.

Chiếc áo mỏng tanh bị ướt dính bết vào người, đôi môi trắng bệch vì lạnh, hàng mi cong vút xinh đẹp như cánh bướm ướt đầm đẫm lệ mà bi thương. Nâng đôi tay buốt giá che miệng ngăn từng tiếng nấc nghẹn ngào : Khanh, tại sao? Tại sao anh lại giúp em trong lúc em yếu đuối để em phải yêu anh? Tại sao lại đối tốt với em trong thế giới vô tình này? Tại sao cho em hy vọng rồi nhẫn tâm tước đoạt đi? Tại sao em lại dễ rung động như vậy? Tại em yêu anh nhiều đến thế? Tại sao em cố chấp đến vậy? Tại sao...

Mới hôm qua anh còn nói:

- Mẫn, làm bạn gái anh nhé.

- Anh... anh vừa nói cái gì? - Không tin vào tai mình, nghe nhầm chăng?

- Triệu Mẫn, làm bạn gái anh nhé! Anh yêu em. - Tần Khanh dịu dàng nhìn cô gái đang ngạc nhiên che miệng, từng giọt nước mắt như chuỗi châu không dứt rơi tèm lèm trên khuôn mặt xinh đẹp. Anh luống cuống dùng bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng, cẩn trọng lau sạch nước trên má cô, nhưng càng lau, nước mắt không ngừng không rơi đi mà còn có xu hướng tăng thêm khiến anh càng thêm bối rối ôm chặt cô, để cô vùi mặt vào khuôn ngực vững chãi của mình.

- Đồ ngốc, sao lại khóc. Em không muốn sao?

Nghe vậy, Triệu Mẫn đang khóc như mưa từ trong lòng anh ngay lập tức đẩy anh ra, hét lớn với anh:

- Không phải thế. Em đồng ý.

Chợt khuôn mặt đỏ bừng khi nhìn thấy dáng vẻ ngỡ ngàng nhưng đầy vui vẻ của anh. Cô khóc, những là những giọt nước mắt hạnh phúc, cô cuối cùng cũng nhận được tình yêu của anh. Tuyệt, anh ấy yêu tớ rồi! Cô thật muốn hét với cả thế giới rằng ' Người tôi yêu, anh ấy yêu tôi rồi'.

Năm năm..

Yêu đơn phương, đã từng xót xa nhìn anh hạnh phúc bên cô gái khác không phải mình mà vẫn mỉm cười thật tươi chúc phúc họ dù trong lòng quặn đau đến khó thở, để rồi mỗi đêm nước mắt rơi ướt đầm gối chỉ biết gọi tên anh trong đêm tối, chỉ nhắc đến anh trong những trang nhật ký buồn, chỉ dám nhìn vào mắt anh trong những cơn mơ.

Yêu đơn phương, nhìn hai người chia tay lẽ ra nên vui vẻ mới phải nhưng em không làm được. Là do em thiện lương sao? Không phải đâu, là vì anh đau khổ đấy. Anh đau vì cô ấy bỏ đi, còn em, em đau vì anh đau, em đau vì anh đau bởi cô ấy. Anh đau em nhìn thấy đấy, nhưng nỗi đau của em anh có hay, bởi từ trước đến giờ ánh mắt anh chưa bao giờ có em.

Yêu đơn phương, cô tự nguyện đau như điều hiển nhiên, cô âm thầm nhớ như một thói quen, cô đợi mong thấp thỏm dù biết vô vọng, cô âm ức ghen tuông mà không có có tư cách, cô cho đi tất cả chẳng mong nhận lại gì.

Yêu anh, cô tiểu thư hai tay không đụng nước như em vụng về học nấu ăn bởi có người nói ' Con đường ngắn nhất đến trái tim đàn ông là đi qua dạ dày'.

Yêu anh, em ngày đêm chăm đèn học sách để trở thành giảng viên. Là vì em thích thế sao? Ừ, em thích làm giảng viên vì anh thích làm giảng viên, ước mơ của anh trở thành ước mơ của em, vậy chẳng phải gần anh hơn sao?

Yêu anh, em bên cạnh giúp anh quên đi nỗi đau ấy đâu là người thay thế đi chăng nữa. Khi say, anh ôm em gọi tên cô ấy, tìm em ri máu. Đi ăn ngồi đúng vị trí, ăn những món ăn, uống loại thức uống cô ấy đi cùng anh. Mọi người thấy anh dứt khoát gọi tên những món ăn thuộc nằm lòng nhìn em đầy ngưỡng mộ nhưng anh à, thích những gì anh thích, lẽ nào phải thích cả những thứ cô ấy thích nữa sao anh? Cùng anh đến nơi kỷ niệm vui vẻ của hai người, nơi ấy anh vẫn giữ nó chưa từ bỏ. Chỉ một tin nhắn, một cú điện thoại, chỉ cần anh gọi em sẽ bất chấp tất cả mà đến bên anh. Nhận lấy quan tâm của anh em vui mừng dẫu cho ánh mắt kia dường như xuyên qua em nhớ về một ai khác. Yêu... em yêu mù quáng... yêu mãnh liệt... yêu điên cuồng... yêu bất chấp... yêu không hối hận...

Nhiều lần nói với Tuyệt sẽ để anh toàn tâm toàn ý yêu mình, nhưng chỉ trong thâm tâm cô mới biết cô đang an ủi cô ấy mà thôi. Để anh yêu cô sao, thật là một điều xa xỉ. Bên anh không phải để anh yêu cô mà để quan tâm anh, là để giúp đỡ anh, là vì muốn bên anh thôi. Nhưng hôm nay, anh nói anh yêu cô, đó là chuyện trong mơ cô cũng chưa nghĩ tới. Hạnh phúc vỡ òa trong niềm vui, nếu là mơ hãy cho cô đừng tỉnh lại, cô tham luyến giấc mơ này...

Vậy mà hôm nay cô nhìn thấy những gì, cô ấy đã trở lại.

Triệu Mẫn nấp sau thân cây to nhìn cô gái xinh đẹp khóc đến thương tâm nắm tay chàng trai, cất giọng nghẹn ngào:

- Khanh à. Em xin lỗi, em về rồi đây. Chúng ta làm lại từ đầu được không. Anh còn yêu em mà phải không?

- Phải. Anh yêu em ...

Chưa kịp nói xong thì anh đã bị chặn bởi một đôi môi khác. Triệu Mẫn quay đầu bước đi không dám nhìn tiếp, cô sợ, cô sợ mình sẽ ngã khụy ở đây mất. A ha... Triệu Mẫn đang mơ tưởng cái quái gì vậy, Tần Khanh còn yêu cô ấy, hai người họ rồi sẽ quay trở lại như xưa, còn mày ngay từ đầu đã là nữ phụ trong chuyện tình của họ rồi. Chỉ là, thật nhanh. Chỉ là, dù là nữ phụ cũng nên làm một nữ phụ tốt, biết vị trí của mình ở đâu mà buông tay nhường chỗ cho nữ chính chứ nhỉ. Cô không muốn làm nữ phụ xấu đâu, không muốn đâu.

Chỉ là Triệu Mẫn không nhìn thấy ánh mắt vô cảm của Tần Khanh với cô gái kia, chưa nghe anh nói hết câu, không thấy cảnh anh đẩy cô gái đó ra sau khi ngơ ngàng vài giây trước nụ hôn bất ngờ, không thấy ánh mắt toan tính, nụ cười đắc ý của cô gái đó ...

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cô thử đi xem

Khách sạn lớn nhất của thành phố thuộc quyền sở hữu của Diệp Lạc.

Diệp Tư Tuyết bước ra từ phòng ăn sang trọng, cô vừa kí kết một hợp đồng với đối tác. Bước một mình trên hành lang dài vắng vẻ bởi đây là tầng cao nhất, là nơi đắt đỏ nhất, muốn bước chân lên đây ở thành phố này, quả thật không có mấy người. Hôm nay bốn cái tên kia hình như bận gì đó, nhưng thôi kệ, hắc đạo bọn họ, cô cũng không rảnh rồi đi hóng chuyện.

Bước qua một ngã rẽ, cô chợt thấy bóng dáng một người đàn ông cao lớn đang một mình được một cô gái nhỏ khó khăn dìu đi đến một căn phòng lướt qua. Bóng dáng này ... có chút quen mắt.

Oahaha... Nhớ ra rồi. Chẳng phải là tên Ngôn Thần Duật và nữ chính Giang Đình Đình sao. Lắc đầu tặc lưỡi, hai người này tiến triển cũng quá nhanh đi, mới đó đã đưa vào khách sạn rồi sao, đến đoạn nào của truyện rồi nhỉ? Diệp Tư Tuyết xoa cằm hài hước ngẫm nghĩ. Đùa thôi, cái bộ dáng chảy mồ hôi vật vã khó chịu của anh ta và bộ dạng nồn nóng của bạch liên hoa là cô biết mọi chuyện không phải vậy rồi. Đáng đời tên này, dám dùng ánh mắt chán ghét nhìn cô. Nhìn theo bóng dáng của hai người kia trong mắt cô hoàn toàn là một bộ dạng 'vui sướng khi kẻ thù gặp họa', nếu được, lúc này cô thật muốn cười to một tiếng. Vẫn là thôi, nên về a~ cô không nên dính dáng tới họ, cũng không muốn xem cảnh nóng đâu.

Chỉ là trước khi quay đi, cô bắt gặp một ánh mắt. Ánh mắt ngạo nghễ, tàn nhẫn, bộ dáng chật vật nhưng khuôn mặt không một tia cảm xúc dù hẳn đang khôn khéo áp chế chính mình. Không hổ danh là gia chủ Ngôn gia, rất có khí phách, cô chắc chắn sẽ cho hắn điểm cộng nếu như không nhìn thấy miệng hắn mấp máy với cô "Cô thử đi xem". Đen mặt, này ý gì thế, tôi mà phải đi sợ anh sao? Tại sao phải giúp anh chứ, tôi vui mừng còn không kịp nữa là. Nghĩ rồi dứt khoát quay đi.

Chỉ là chưa đi được bao xa, Diệp Tư Tuyết vắng tục:

- Oh sh*t. Con mẹ nó, mảnh đất của Ngôn gia. Tên khốn, Ngôn Thần Duật.

Nói rồi cô chạy theo hướng hai người vừa khuất bóng cuối hành lang rẽ sang một hành lang dài ngoằn ngoèo khác, thầm mắng "Chết tiệt".

- Ám Nhất, gọi điện cho bộ phận tiếp tân, phòng Ngôn gia chủ ở đâu?

- Thưa chủ nhân, toàn bộ tầng này được Ngôn gia thuê toàn bộ nên họ không xác định được phòng của Ngôn gia chủ. - Ám Nhất vừa gọi vừa thông báo, sắc mặt cũng không được tốt.

- Điện chết mất. Tất cả, chia nhau ra tìm, bảo vệ Ngôn gia chủ. Nhanh lên.

- Vâng. - Cát lời bốn ám vệ chia nhau rẽ ra các hướng.

Diệp Tư Tuyết nóng vội mở từng cánh cửa phòng kiểm tra, trong lòng không ngừng mặc niệm "Ngôn Thần Duật, anh phải kiểm chế, nhất định phải kiểm chế. Tôi tới cứu anh, mảnh đất của tôi."

Trong một căn phòng sang trọng.

- Ngôn thiếu, để em giúp anh. - Giang Đình Đình chậm rãi nhìn người đàn ông tuần mỹ trên giường, trong mắt là si mê, là tham lam, là dục vọng.- Cút. - Lạnh lùng một tiếng không lớn nhưng vẫn tỏa ra áp bức đáng sợ. Gật phăng bàn tay bẩn thỉu muốn chạm đến hắn. Thật ghê tởm. Ngôn Thần Duật hẳn mà phải bị một con đàn bà ngu ngốc này sắp đặt sao.

Bị hàn khí cường đại của hắn làm cho sợ hãi lui về sau vài bước. Cô ta hoảng loạn, mình sai rồi sao. Lại nhìn đến người đàn ông bất động trên giường, phải, chỉ cần qua đêm với anh cô có thể có thai với anh, có thể làm Ngôn phu nhân người người ngưỡng mộ, cô sẽ có tất cả. Nghĩ đến, cô ta lại kiên định bước tới cởi áo Ngôn Thần Duật. Nếu biết được suy nghĩ của cô ta, Ngôn Thần Duật chắc hẳn sẽ cười to như thể chưa được cười: "Ngôn phu nhân sao, hoang tưởng, người như hắn sẽ bị mấy thứ ngu ngốc này trói buộc sao?"

- Ngôn Thần D...

Cửa bị đẩy mạnh ra, Diệp Tư Tuyết thờ phào nhẹ nhõm nhưng lại sững người vài giây trước tình cảnh hiện tại.

Giang Đình Đình bị đánh ngã dưới sàn nhà, Ngôn Thần Duật bị cởi hết cúc áo lộ ra vòm ngực rắn chắc, cơ bụng sáu múi khiến nữ nhân điên cuồng. Đột nhiên ý nghĩ trêu đùa nổi lên, cô bước đến bên cạnh Ngôn Thần Duật, khoát lên mình tấm áo hồ ly lẳng lơ, tay đưa lên vuốt ve khuôn mặt góc cạnh nam tính, quyến rũ:

- Ngôn tổng không đụng vào cô ta là chờ em sao? Thật nhìn không ra nha~

- Đừng diễn kịch nữa. Thuốc giải. - Lạnh nhạt cất tiếng, đừng tưởng hắn không biết cô giả vờ. Hay thật, lừa được hắn cơ đấy. Con nhóc này giỏi thật. Nếu không phải sau bữa tiệc này đó, hẳn cho người điều tra lại thì có lẽ đến bây giờ vẫn bị lừa.

- Chắc... chắc... Nghiêm túc thế. - Không vui khi người còn lại không phối hợp, Diệp Tư Tuyết ra vẻ mất hứng bước lại chiếc ghế bành cách gần đó, tự rót cho mình tách trà pha sẵn trên bàn.

- WAV183, thuốc kích dục cấp độ S, chà, kẻ hạ được cũng tốn không ít công sức nhỉ? - Cất giọng trêu chọc, hoàn toàn không để ý đến bộ dạng thống khổ của ai đó.

- Nhưng mà Ngôn tổng này, dù gì cũng là phụ nữ. Anh nên thương hoa tiếc ngọc chứ, sao nỡ đối xử với con gái nhà người ta như vậy. Thịt dằm tẹt miệng rồi còn từ chối, thật không biết thương thụ đi.

- Nói đi cũng phải nói lại, tôi thật khâm phục sức chịu đựng của anh nha~ Lâu như vậy mà vẫn chưa chết.

Cũng không nhìn đến gương mặt ngày càng đen của hắn, cô vẫn tiếp tục nói:

- Anh muốn phụ nữ như thế nào tôi tìm giúp anh, trong sáng thiện lương, thanh thuần tinh khiết, nóng bỏng quyến rũ, lạnh nhạt hồ hững, hay là ...

- Không cần. - Ngôn Thần Duật gần xanh nổi đầy trán, nhìn bộ dạng tiêu sái đến ngứa mắt của cô, nếu có thể hắn thật muốn tới cho cô một trận như xương.

- Hừm? Sao Thế? Sao lại không cần? Thủ thân như ngọc làm cái quái gì? Đừng nói với tôi anh còn là xử nam đấy nhé! - Nói xong nhàn nhã đưa trà lên thưởng thức, tưởng sẽ tiếp tục nói chuyện một mình nhưng nào ngờ ngoài dự đoán, cô nhận được câu trả lời của hắn.

- Phải.

Động tác uống trà của cô hơi dừng lại, nhìn hắn đánh giá một lượt như kiểu "Không có vấn đề gì chứ?" Rồi tiếp tục hành động uống trà của mình.

Đọc ra suy nghĩ từ ánh mắt cô, Ngôn Thần Duật điên tiết. Điên thật rồi, hắn đúng là điên thật rồi mới đi bàn luận vấn đề này với cô nàng trước mắt. Để cứu văn hình tượng của mình, hắn đưa ra một tin tức rúng động trời xanh :

- Không chỉ có tôi. Bảy tên kia cũng thế, đều chưa đụng vào phụ nữ. - Hắn biết cô cũng biết thân phận của bốn người Lăng Triệt và mối quan hệ thân thiết của bọn họ. Nực cười, Diệp gia mà không điều tra được mấy thứ này cũng không khỏi quá mất mặt đi. Chỉ là thấy bốn người kia không có ý định xấu, hơn nữa còn có lợi cho họ nên mới làm ngơ không hay thôi.

- Phụt ... Khụ ... Khụ...

Cái tên này, hẳn có biết sắc nước cũng có thể chết người hay không hả? Ôi mẹ, tin được không, nam chủ truyện sắc mà còn là xử nam á. Không những một tên mà những tám tên. Gần như ngay lập tức cô bật thốt ra ý nghĩ của mình:

- Không phải là các anh không thích phụ nữ chứ. Trời, mấy nam khó kiếm mà các anh lại dành cho nhau hết rồi thì phụ nữ chúng tôi biết sống thế nào. - Đồng thời còn trao cho hắn ánh mắt thông cảm " Tôi hiểu mà. Tôi ủng hộ các anh".

- Diệp Tư Tuyết ... - Ngôn Thần Duật cơ hồ dùng hết sức bình sinh tức giận hét vào mặt cô. Sai rồi, hắn sai thật rồi. Cô gái này, đầu óc không bình thường.

Khó khăn áp chế tức giận trong người, hắn chậm rãi nhả hai chữ:

- Điều kiện.

- Mảnh đất phía Bắc.

- Được.

- Wow. Không hổ danh là Ngón gia cường đại nha, mảnh đất mấy nghìn đô - la mà cũng tùy hứng văng cho tôi - Diệp Tư Tuyết thàn than "Rất quyết đoán cũng rất ... rộng rãi", chỉ là sao cô cứ thấy sai sai ở đâu đó nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Không đề

Khụ *ho sặc sụa* cho tg xin ít chữ. Các nàng cũng thật mạnh động, ta đã nói là không viết H mà mới mập mờ chút xíu đã tưởng đi đâu rồi. Cho dù có viết thì cũng ưu tiên cho Phong Vũ.

À. Nói tôi mới nhớ từ giờ ta sẽ cố gắng đẩy nhanh tình tiết truyện một chút để Phong Vũ xuất hiện sớm một chút. Chắc khoảng hàng năm mấy, sáu mấy, dự là vậy. Ta ra lâu thì sẽ ra nhiều nên yên tâm nhé. Đợt tới chắc phải để các nàng đợi nữa rồi. Ta lại tiếp tục phải ôn thi a~.

Cần nói đã nói hết rồi. Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ. (- . <)

- Ngón Thần Duật. - Diệp Tư Tuyết giận dữ hét lớn, hai mắt tóe lửa nhìn tên nào đó đang thông dong mặc áo vào.

- Diệp tiểu thư. Tôi là Ngón gia chủ, cô chỉ là thiếu chủ Diệp gia, xét về địa vị tôi trên cô một bậc, vậy mà cô lại gọi thẳng tên tôi hình như không phải phép. Nhưng không sao, nể tình cô đã giúp tôi lần này, tôi bỏ qua cho cô đây. - Ngón Thần Duật ra vẻ 'người lớn không chấp nhặt trẻ con' phát tay với cô.

Hành động này trong mắt Diệp Tư Tuyết càng trở nên ngứa mắt. "Con mẹ nó, bà đây 36 tuổi linh hồn rồi đấy con ạ, ta gọi người là cháu còn được nữa là".

- Vậy thế Lãnh Ngao và Âu Dương Thụy cũng là thiếu chủ, họ gặp anh cũng phải một tiếng Ngón gia chủ, hai tiếng Ngón gia chủ à. - Diệp Tư Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Ủm, họ ngang hàng với cô nhĩ? Họ gọi tôi là Duật, cô có thể gọi vậy nếu cô muốn. - Ngón Thần Duật bày ra bộ mặt đáng đánh đòn, khuôn mặt ý nói "Thì ra là cô thích thế".

Diệp Tư Tuyết khóe môi co giật, không ngừng áp chế lửa giận "Diệp Tư Tuyết, mày phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh".

- Cái này không quan trọng, anh nói vậy là ý gì?

- Ý gì rõ thế mà cô còn không hiểu sao? Tôi có nói cho cô mảnh đất đó sao? Tôi là bán nó cho cô a~.

- Anh ... - Phải a~ Diệp Tư Tuyết lúc này có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho xong. Hấn đúng là không có nói cho cô a~ Là cô nghĩ như vậy a~ Là cô chủ quan, mà tên này cũng thật nham hiểm đi, đã trúng xuân dược mà còn đầu óc đi chơi chữ với cô. Quả nhiên, nam chủ không thể khinh thường.

- Cảm ơn cô nhé. - Ngón Thần Duật nói rồi bước đi. Khi đến cửa như nhớ ra điều gì, hấn quay lại nở một nụ cười hút hồn, càng hút hồn bao nhiêu thì cô càng chóng mặt bấy nhiêu.

- À quên. Nghe nói cô rất thân với thủ lĩnh tổ chức S đúng không? Thuốc là do tổ chức S điều chế, thuốc giải cô cũng có từ chỗ họ đi. Tôi tin chắc với quan hệ của hai người hấn không lấy tiền thuốc giải đâu, vậy nên tôi cũng không cần trả cho cô nhé. Lần cuối cùng, cảm ơn vì tất cả. Tôi đi đây. Hẹn gặp lại.

- Tên vô sỉ bần xin keo kiệt kia cút đi. Còn gấp lại làm quái gì nữa. A...a...a... - Diệp Tư Tuyết nổi con tam bành "Ngạch Phi, em xin lỗi. Em không lấy tiền thuốc cho anh được a~"-----

- Chủ thượng... tôi sai rồi... sẽ không có lần sau. Xin người tha mạng.

Một người đàn ông trên mặt là những vết bầm tím, quỳ xuống đập đầu cầu xin tha thứ làm cho sàn nhà vang lên những tiếng 'Cốp... cốp...' Mặc cho máu trên trán không ngừng túa ra, trên khuôn mặt hoàn toàn là hoảng sợ.

- Sai ở đâu? - Một đôi mắt một đôi mắt đen sắc bén áp bức hướng về phía hấn.

- Tôi không nên bỏ thuốc Ngôn gia chủ, lại sợ sót để ngài ấy thoát được mà rơi vào tay Giang Đình Đình. - Người đàn ông run rẩy lên tiếng, hần nghe nói Chủ thượng yêu Ngôn gia chủ cho nên mới nhân cuộc tấn công chiếm một thế lực dưới chướng Ngôn gia, không ngờ Ngôn gia chủ lại tình cờ ở đó, lại nhớ đến những gì mình nghe được nên mới nhất thời bỏ thuốc Ngôn Thần Duật, lấy lòng Chủ thượng, nhưng mọi chuyện lại chệch dự tính ban đầu.

- Đoảng,

- Ta ghét người vô dụng, lại càng ghét kẻ tự mình hành động, thu dọn đi.

- Vâng.

Hai tên thuộc hạ đằng sau đi tới kéo cái xác vẫn còn hơi ấm ra khỏi phòng.

Người được gọi là Chủ thượng bước ra ban công để gió vuốt ve mái tóc mình. Cô yêu gió, yêu cái cảm giác gió thổi bay mọi muộn phiền, âu lo. Cô yêu mưa, thích cảm ô đạo một mình dưới mưa, để mưa gột rửa những dơ bẩn của bản thân. Yêu gió, yêu mưa, yêu người con trai ấy ... chỉ tiếc trái tim người ấy đã đông đầy một bóng hình khác ...

Giọng hát kết thúc, cô gái lướt từng ngón tay trên phím cây dương cầm. Cô không yêu thích âm nhạc lắm nhưng bởi vì anh đàn rất hay nên cô mới học. Nhưng quả nhiên, không có năng khiếu vẫn là không có năng khiếu, cô đàn chỉ ở mức miễn cưỡng nghe được mà thôi. Vừa rơi nước mắt vừa bật cười ngu ngơ. Cô nhớ vì cô đàn kém mà khiến anh phải cầm tay cô chỉ dẫn từ chút một. Đó là lần đầu tiên cô cảm thấy may mắn vì mình học không tốt.

Buông tay thôi, đủ quá rồi.

- Alo. Cho tôi một vé máy đến nước Z vào tối nay.

Phía ngoài cửa, Diệp Tư Tuyết vừa tắt đoạn ghi âm bài hát, vừa lắc đầu.

- Mẫn. Sao cậu phải khổ như vậy a ~

- Ám Nhị, họ đang ở đâu?

- Bar Felix thưa chủ nhân.

- Đến đó. - Vừa nói Diệp Tư Tuyết vừa cất bước ra ngoài.

- Hôm nay ngài không thể thưa chủ nhân. Điều này rất nguy hiểm, Thượng Quan thiếu đã dặn... - Ám Nhất lên tiếng can ngăn.

- Có việc gì để tui thuộc hạ đi làm là được rồi, chủ nhân. - Ám Tam.

- Ta đi đánh ghen, các người làm được không? - Diệp Tư Tuyết nghiêng đầu hỏi.

- Này ...

- Đi thôi. Về trước giờ là được.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đánh ghen

Đột nhiên tiếng nhạc xập xình sôi động tắt ngấm và thay vào đó là tiếng dương cầm du dương, giọng hát không phải ngọt ngào cũng không phải xuất sắc mà lại có chút khản đặc, có chút nghẹn ngào, có chút đượm buồn làm cho người nghe không khỏi bị cuốn hút, cuốn hút bởi tình cảm chân thành cô gái đó gửi gắm.

Người mà tôi yêu thương

Cần một tách cà phê mỗi ngày

Và chụm hoa xương rồng trên cao

Là thứ anh chăm lo rất nhiều
Cười nhiều hơn khi anh buồn
Chỉ khóc khi thật đau
Hãy thay tôi dành tất cả cho người tôi yêu
Niềm hạnh phúc trong lòng em
Vẫn vẹn nguyên mãi như ngày xưa
Lúc anh trao cho em phong thư
Nói anh yêu em nhiều
Và ngày hôm nay đây
Em cầu chúc cho hai người
Một người em yêu
Và một người yêu người em yêu
Điều gì đó cho lòng em nhói
Làm cho khóe mi lệ rơi
Chỉ trong tim em không hề mong anh quay về
Vì rằng yêu anh là hạnh phúc khi anh cười
Cùng một người tốt hơn em.

(Tình yêu cao thượng)

Bài hát kết thúc, không gian rơi vào trầm mặc, một tiếng vỗ tay đầu tiên, rồi hai tiếng, ba tiếng sau đó là những tiếng vỗ tay vang dội.

Tần Khanh cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, bật dậy xô ngã ghế lao ra ngoài, thầm mắng " Triệu Mẫn, cô gái ngốc nghếch này."

- Khanh, đừng đi. - Lạc Na vội đuổi theo, 'Không được, thuốc sắp có tác dụng rồi'. Nhưng chưa đi được mấy bước đã bị Ám Nhất ngăn lại.

- Làm gì vậy. Tránh ra. - Cô ta nôn nóng quát lớn.

- Lạc Na tiểu thư, sao phải vội như vậy ?

Lạc Na quay về phía giọng nói nhìn thấy một cô gái xinh đẹp . Không, không chỉ đơn giản là xinh đẹp. Bình thường nếu nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp hơn mình cô ta sẽ có cảm giác ganh tỵ, nhưng ở cô gái này... không biết phải nói như thế nào, chính là không tầm thường, chính vì vậy cũng không dám lơ đãng- Vị tiểu thư này? Không biết có chuyện gì? Sao lại cản trở tôi?

- Thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn cô ... tránh xa người đàn ông tên Tần Khanh kia ra. - Diệp Tư Tuyết xoay xoay cốc rượu trên tay, cũng không cho cô ta một ánh mắt.

Nghe vậy, sắc mặt Lạc Na xấu đi rất nhiều:

- Tại sao chứ? Tại sao tôi phải tránh xa anh ấy. Tôi nhìn ra được cô cũng đâu có hứng thú với anh ấy.

- Phải. Anh ta không hợp khẩu vị của tôi nhưng lại hợp khẩu vị bạn tôi.

- Cô ... ý cô là Triệu Mẫn? - Lạc Na cất giọng nghi ngờ. Người như Tần Khanh đương nhiên có rất nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ nhưng chưa có một ai thân thiết với anh ấy ngoại trừ cô ta và Triệu Mẫn.

- Tiểu thư thật thông minh. Tôi hy vọng lựa chọn của cô cũng thông minh như vậy. - Diệp Tư Tuyết nghiêng đầu liếc nhìn cô ta.

- Vị tiểu thư này, là bạn thì nên hướng bạn mình theo con đường đúng đắn, ai lại dung túng cho bạn mình như vậy? Rõ ràng, Triệu Mẫn là người đến sau, là kẻ chen ngang giữa tôi và Tần Khanh. Cô ta chính là kẻ thứ ba, người nên tránh xa anh ấy phải là cô ta mới đúng. - Lạc Na, cô ta không thể để mất người như Tần Khanh được.

Xoảng ... Diệp Tư Tuyết ném chiếc cốc trên tay, âm thanh cũng làm mọi người tập trung nhìn về phía này. Ở phía đằng xa cũng có mấy người đàn ông chăm chú quan sát cô bằng ánh mắt mong chờ, họ rất thích nhìn cô trị người.

Diệp Tư Tuyết mất lạnh bước đến cho cô ta một cái bạt tai làm cho cô ta loạng choạng ngã xuống đất. Lạc Na tai ù đi, trên mặt in hằn dấu năm ngón, khóe môi hơi rỉ máu, khóe mắt long lanh rơi lệ chọc người ta thương tiếc. Nói gì thì nói cô ta cũng là đại tiểu thư danh giá, từ nhỏ sống trong nhung lụa, một vết kiến cắn cũng đã nức nở rồi huống chi là cái tát mạnh của Diệp Tư Tuyết.

Diệp Tư Tuyết cúi xuống bóp cằm cô ta, để cô ta nhìn vào mắt mình:

- Xem nào... Thế nào là kẻ thứ ba? Để tôi nói cho cô biết nhé.

- Mẫn chen ngang vào tình cảm của hai người lúc nào? Chẳng phải cô và anh ta chia tay rồi sao? Chính cô ấy dùng tình cảm của mình để có trái tim của Tần Khanh, họ giờ là của nhau rồi, cô hiểu chưa?

- Còn cô ... Chính vì Tần Khanh ban đầu yêu cô, cho nên cô coi nhẹ tình cảm đó. Anh ta chiều chuộng, cô coi như là hiển nhiên; anh ta quan tâm, cô lại thấy phiền phức. Để có nên cô dễ chán, cô thích chinh phục những người đàn ông dám không để mình vào mắt bởi cô không cho phép điều đó xảy ra. Sau khi có được những người đó, cô lại thấy chán và vứt họ đi như một Tần Khanh nữa đúng không? Để coi, mấy năm qua, cô phá bao nhiêu cuộc tình rồi, cô lấy được bao nhiêu trái tim rồi, cô thỏa mãn rồi sao? Đi một vòng Trái Đất vẫn thấy không ai tốt bằng Tần Khanh nên cô muốn quay lại sao? Không phải đâu, đó là lý do cô ngại miệng thôi. Là vì thấy Tần Khanh yêu cô gái khác nên lại muốn giành lại chứ gì? Tin tôi đi, nếu có được anh ta rồi thì cô cũng lại một lần nữa vứt đi thôi.

- Tôi ... tôi... không.. - Lạc Na kinh ngạc lắp bắp, lời Diệp Tư Tuyết hoàn toàn đúng.

- Tôi không muốn nói nhiều. Tôi hỏi lần cuối cùng, tránh xa cuộc sống của họ, cô làm được chứ?

- Không đâu, như vậy thì đã sao? Tần Khanh là của tôi, chỉ một mình tôi thôi. Tôi chỉ biết giờ tôi muốn anh ấy, tôi cứ chen vào cuộc sống của họ đấy. Tôi... - Lạc Na điên cuồng gào thét, cô ta không cam tâm, cứ như vậy mà dễ dàng buông tha.

- Cô hết thuốc chữa con mẹ nó rồi. Thật phí lời.

Nói rồi, Diệp Tư Tuyết dùng một tay túm lấy tóc cô ta lôi ra ngoài ban công.

- Á...á...á...

Nghe tiếng hét đáng sợ mọi người chạy vội theo, nhìn đến cảnh tượng trước mắt không khỏi hít một ngụm khí lạnh, một số người còn mềm nhũn cả chân.

Lúc này, Diệp Tư Tuyết ngồi vắt một chân trên lan can giữ lấy Lạc Na đang lơ lửng giữa không trung, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Đây sẽ là cảnh tượng kinh điển thường thấy nhất trong các vụ cứu người nhảy lầu tự tử của phim truyền hình dài tập nếu như bọn họ nhìn thấy thứ được giữ không phải là cánh tay của Lạc Na mà là mái tóc của cô ta.

Nếu đây là phim, họ sẽ vỗ tay hoan hô Diệp Tư Tuyết " Quá khí phách. Quá đỉnh. Đây đúng là nữ thần của họ". Nhưng làm ơn đi, đây là đời thực, này cũng quá đáng sợ đi.

- Cô ... cô làm gì vậy? M... mau kéo tôi lên. - Lạc Na hoảng sợ vùng vẫy, ra sức khóc to làm phấn son nhem nhuốc, trông rất thảm hại. Nhưng bất kì ai ở trong hoàn cảnh như cô ta cũng vậy thôi, dĩ nhiên trừ vài nhân vật 'không bình thường' ra.

- Ngoan ngoãn đi, cô mà vùng vẫy mạnh, tôi sợ sẽ tuột tay làm cô rơi mất. Ai bảo tóc cô cũng quá mượt đi, chắc dành nhiều công sức lắm nhỉ? Cô đừng tóc ở salon nào giới thiệu cho tôi với?

- Tôi... tôi đồng ý. Tôi sẽ tránh xa cuộc sống của họ.

- Trời ơi, son phấn của cô cũng quá kém đi, bị trôi hết rồi kìa. Cái này thì để tôi chỉ cho cô, cô nên sai ...

- Tôi sai rồi. Xin cô. Cầu xin cô ... Tôi không bao giờ xuất hiện trước mắt hai người họ nữa. À không, nếu cô muốn, tôi sẽ rời khỏi đây và không bao giờ trở lại nữa.

- Hừm có vẻ như cô không thích chủ đề này nhỉ? Hay đổi qua gu thời trang nhé...

- Vâng xin cô, tôi sợ lắm...

- Còn cả phương pháp chăm sóc da nữa. Phụ nữ chúng ta áy mà ...

- Tha cho tôi... Tha cho tôi ...

- ...

- ...

Cứ như vậy một cô gái ra vẻ hưng phấn bàn hết từ vấn đề này sang vấn đề khác cứ như tâm sự cách làm đẹp giữa các quý cô, còn một cô gái hoảng sợ không ngừng nhận sai, van xin, nài nỉ, 'khán giả xung quanh' hồi hộp, không dám thở mạnh. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy thật vi diệu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cuộc nói chuyện giữa những người đàn ông

- Tuyệt quá đúng không? - Thu hết tất cả vào tầm mắt, Lăng Triệt lên tiếng.

- Phải, rất ... khác biệt. - Hàn Phong nhếch môi.

Những người khác gật đầu tán thành. Đúng vậy, là khác biệt, thật sự rất khác biệt. Biết nói thế nào nhỉ? Nếu đổi là bọn họ trong trường hợp của Diệp Tư Tuyết, chỉ cần một phát súng kết liễu cô nàng kia là xong. Với địa vị của Diệp Tư Tuyết cô hoàn toàn có thể làm thế, nhưng cô lại không giết cô ta. Vậy là cô lương thiện sao? Ai sẽ cho là cô nàng lương thiện khi nhìn thấy cảnh tượng kia đây? Thế nên, nếu nói cô là người xấu, họ thật sự không biết cô xấu ở điểm nào? Còn nói cô là người tốt, họ cũng thực sự không nói được. Tóm lại, Diệp Tư Tuyết không thể dùng ngôn từ gì để có thể diễn tả hết con người cô.

- Tớ rất hứng thú với cô nàng. - Ngôn Thần Duật bật cười khi nhớ đến nét mặt thộn ra sau đó là tức giận khi ở khách sạn.

- Đây Duật, tớ thấy cậu không chỉ hứng thú với mỗi vị hôn thê của tớ. - Lãnh Ngạo lên tiếng, đứng 'Phải đánh dấu chủ quyền trước.'

- Ngạo, đó là bạn gái tớ. - Dụ Thiên Minh cũng không chịu lép vế.

- Hôn thế? Bạn gái? Cho dù là vợ các cậu chỉ cần tớ muốn thì các cậu cũng chẳng ngăn được. - Âu Dương Thụy bấy giờ cất tiếng.

- Thụy, 'Quân tử không cướp vợ bạn'. - Dụ Thiên Minh.

- Cậu cũng xứng nói ra câu đó sao? - Xích Thiên châm chọc, khinh bỉ ra mặt.

- Dường như ai cũng muốn cô ấy nhỉ? Không chỉ mỗi chúng ta đâu, còn có cả Thượng Quan Ngạch Phi nữa. Và cũng chưa biết chắc được chỉ mỗi mình hần thôi đâu. - Từ Trạch.

- Vậy nên cạnh tranh nhé. Tớ muốn theo đuổi cô ấy. - Lăng Triệt.

Không ai nói gì, bởi họ quá hiểu nhau, đối với Diệp Tư Tuyết, có lẽ họ chỉ mới thích. Nhưng không phải thích rồi mới yêu sao? Người như họ, chưa bao giờ đem tình cảm ra đùa giỡn bởi đó là thứ họ trân trọng nhất. Vậy nên, đây là một cuộc cạnh tranh nghiêm túc giữa những người đàn ông.

- À mà người cậu ám chỉ là Lâm Nhược Nhu sao, Ngạo? - Dụ Thiên Minh thay đổi đề tài.

- Đâu phải chỉ mỗi mình tớ. Chẳng phải các cậu cũng khá hứng thú với cô ta sao? Hơn nữa các cậu phải biết, Diệp Tư Tuyết tớ hứng thú con người cô ấy, còn Lâm Nhược Nhu là sự thay đổi khác lạ gần đây. - Ngôn Thần Duật nhún vai.

- Ủ. Cái ánh mắt vô cảm, lạnh lùng đó các cậu có thấy quen không? - Xích Thiên.

- Đương nhiên rồi, sao không thấy quen cho được. Đi bên cạnh chúng ta mỗi ngày chẳng phải cũng có mấy cái xác sống đó sao? - Hàn Phong lắc đầu, bật cười nhưng trong mắt lại là thận trọng. Hắn cảm thấy cô gái tên Lâm Nhược Nhu đó không đơn giản.

- Đúng vậy, một thiên kim tiểu thư bình thường không thể chứa ánh mắt đó được. Mà chính xác là Lâm Nhược Nhu không thể có ánh mắt đó được, trước đó cô ta như một con ốc sên vô hại, nhút nhát. - Âu Dương Thụy.

- Cậu cảm thấy thế nào, thanh mai trúc mã của Lâm Nhược Nhu. - Lãnh Ngạo đánh mắt sang cho Ngôn Thần Duật.

- Tớ cũng không khác gì các cậu. Không thấy tối đó tớ cũng ngạc nhiên sao? Từ hôm đó cũng không thấy cô ta bám theo tớ nữa. Cảm giác giống như là ... - Ngôn Thần Duật. - Một người khác. Cô ta có thật sự là Lâm Nhược Nhu không vậy? Có khi nào đa nhân cách không Minh? - Lăng Triệt.

- Tớ thấy cậu xem quá nhiều phim rồi Triệt. - Dụ Thiên Minh đánh mắt xem thường.

Chỉ là bọn hần không biết sự thật còn khó tin hơn điều Lăng Triệt nghi ngờ nhiều.

Tất cả trầm mặc, không phải họ rảnh rỗi đi nghiên cứu sự thay đổi của một người mà cứ có cái gì đó không bình thường ở đây? Nhưng là bất thường chỗ nào họ không biết. Cái cảm giác này thật không tốt.

- Một điều trùng hợp là từ khi cô ta thay đổi thì sóng gió thế giới ngầm bắt đầu nổi lên. Các cậu biết đấy, không phải tớ đa nghi nhưng ... Các cậu không để ý sao? Buổi tiệc ngày hôm đó, lúc cô ta bắt được ly rượu từ tay Diệp Tư Tuyết, phản ứng rất linh hoạt. Hơn nữa, bản lĩnh của Diệp Tư Tuyết hôm nay các cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, không thể có chuyện cô ấy không tránh được cái tát đó mà là cố tình nhận. Cô ấy cũng nghi ngờ Lâm Nhượng Nhu. Chỉ là, Duật, nhờ cậu mà chúng tớ biết cái đuôi ốc sên của cậu, thấy cô ta thay đổi chú ý cũng là bình thường nhưng còn Diệp Tư Tuyết, cô ấy quen Lâm Nhượng Nhu sao? - Lãnh Ngao suy tư.

- Cũng lại nói, tớ cũng không hiểu người như Diệp Tư Tuyết, gia chủ đời tiếp theo của Diệp gia, chủ tịch của Diệp Lạc, thân phận và địa vị ấy, lẽ ra phải giữ gìn danh tiếng mới dễ bề quản lý thuộc hạ chứ. Ai đòi lại tự gây tiếng xấu cho mình. Còn tần tần khổ khổ đi diễn kịch cho chúng ta xem nữa chứ. Nên nói cô ấy rảnh rồi sinh nông nổi, buồn chán kiếm chuyện cho vui; đầu óc bất bình thường; hay là như cách cô ấy nói "Sợ người đến hỏi cưới đến phá sập cửa nhà cô ấy"? Tớ không tin đâu. - Từ Trạch.

- Một điều lạ nữa là cậu không để ý cô ấy chỉ làm vậy với Thụy, Duật, Minh và Ngao thôi sao? Còn bốn người bọn tớ đây, cô ấy chỉ diễn kịch vào ngày đầu đưa Lăng Triệt cho vui, nhưng 'đăng cấp' hoàn toàn khác hẳn. Ít ra không khiến người ta chán ghét. Trong khi đó cô ấy chắc chắn đã biết thân phận bốn người bọn tớ không hề thua kém các cậu. - Nói tới đây, Xích Thiên thâm ý nhìn hai người Âu Dương Thụy và ngôn Thần Duật và được đáp lại bằng hai cái nhìn không thiện cảm.

- Còn gì nữa không nhỉ? Từ hôm sau bữa tiệc, cô ấy không thêm diễn kịch nữa các cậu à. Bằng chứng là hôm nào tớ tới tìm cũng không gặp, gặp được thì cũng lạnh lùng, làm tớ không chiếm được chút tiện nghi nào. - Dụ Thiên Minh vô si lên tiếng.

Đồng thời cũng làm bốn người Từ Trạch, Hàn Phong, Lăng Triệt, Xích Thiên đen mặt. Tiện nghi? Cậu ta dám nhắc đến hai chữ 'tiện nghi' sao? Trong số những người ở đây ai đã được hôn Diệp Tư Tuyết đâu.

- Cô ấy có vẻ có nhiều bí mật. - Ngôn Thần Duật.

- Phụ nữ thật là khó hiểu mà. - Lăng Triệt ảo não.

- Triệt, cậu điều tra Lâm Nhượng Nhu đi. Bọn tớ cũng cố gắng chú ý đến cô ta.

- Ừ.

Quay lại với Diệp Tư Tuyết.

- Chủ nhân. Chúng ta phải đi thôi, chỉ còn một giờ nữa. - Âm Nhất lo lắng cất tiếng.

- Ta biết rồi. Dùng dây từng buộc tóc cô ta treo như thế này suốt đêm cho ta. - Diệp Tư Tuyết lạnh nhạt lên tiếng.

- Không... không... tôi đã hứa tránh xa họ rồi mà. - Lạc Na nghe vậy hoảng sợ lên tiếng. Cả tối trong tình trạng nguy hiểm thế này sao? Ai biết được đây từng bị đứt lúc nào? Chưa nói đến, đây còn là tầng 99 nữa đó, sương đêm rất lạnh. Đây dọa về thể xác và tinh thần thế này cô ta sẽ chết mất.

- Lạc Na tiểu thư có biết tại sao tôi phải làm như vậy không? Bởi vì con người cô đó, dễ có thì dễ chán, nếu tha cho cô dễ dàng như vậy thì cô dễ quên lắm. Đêm nay, thỏa sức mà ngắm cảnh thành phố đi, đẹp lắm. À mà cô là nhiếp ảnh gia đúng không? Lần đầu thế này nhỉ, tin tôi đi, cô sẽ tìm được cảm hứng mới đó.

- Ha... ha... ha... - Lăng Triệt ôm bụng cười sằng sặc.

- Các cậu nghe thấy gì không? Cô ấy bảo cô gái kia ngắm cảnh thành phố, tìm cảm hứng đó. Chết rồi tớ càng lúc càng yêu cô ấy rồi.

Bảy người còn lại, người nhếch môi cười, người trong mắt đầy ý cười, ... dù là thế nào đi nữa cũng cho thấy tâm trạng bọn hắn rất tốt. Có cô vợ thế này trong nhà thật sự không gì tốt hơn. Điều này càng làm tăng thêm quyết tâm của bọn hắn.

Mọi người nghe vậy thật muốn phì cười dù hoàn cảnh không phù hợp lắm. Nói đùa, ngắm cảnh thành phố trong tình trạng lo sợ mình có thể bị rơi xuống bất cứ khi nào á. Lại còn 'Đẹp lắm' nữa chứ. Đây chắc chắn sẽ là đêm khó quên nhất của cô tiểu thư Lạc Na kia. Nếu sau đêm nay mà cô ta không nhớ bài học này họ sẽ hoan hô 'lòng dũng cảm gan trường' của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Phát tác (1)

Triệu Mẫn vừa xách vali mở cửa phòng để đến sân bay thì đã thấy Tần Khanh mặt đầy tức giận đứng ngay trước cửa. Nhìn đến chiếc vali trên tay cô thì

mặt anh càng đáng sợ hơn. Đây cô trở lại phòng rồi đưa tay khóa trái cửa, Tần Khanh giận dữ quát:

- Ngu ngốc. Em định đi đâu hả?

- Em... em... - Triệu Mẫn hoảng sợ lắp bắp, Tần Khanh trước nay luôn là người ôn nhu dịu dàng, cô chưa bao giờ thấy bộ dáng tức giận của anh như vậy trước đây, dù là khi Lạc Na nói lời chia tay đi nữa. Nói không sợ chính là nói dối.

- Nếu tôi không đến kịp thì sao? Em định chơi trò bỏ đi à. Tôi đã nói là tôi yêu em rồi mà. - Anh giận dữ quát, hai tay siết chặt vai cô.

- Em không tin tôi sao?

- Nhưng anh cũng nói anh yêu Lạc Na, mới hôm qua đấy thôi không phải sao? - Triệu Mẫn bật khóc, tất cả uý khuất cô cố che đi gặp anh lại không nhận được phát tán.

Tần Khanh sững sờ, rồi ôm chặt lấy cô.

- Em nhìn thấy à. Anh còn chưa kịp nói hết đã bị... Thực ra anh muốn nói anh yêu cô ấy nhưng là đã từng, người bây giờ anh yêu là em.

- Thật chứ?

- Anh sẽ dùng cả đời để chứng minh cho em thấy.

- Được rồi. Tin anh đấy. Nhưng sao anh nóng quá vậy. - Triệu Mẫn hoảng hốt nhìn gương mặt đỏ bừng của anh, hơn nữa rất còn rất nóng. Sốt sao ?

Nhớ lại ly rượu mình đã uống, Tần Khanh lạnh mặt, hẩn quá xem trọng nhân cách của Lạc Na rồi.

- Là xuân được.

- Để em, em gọi cho Tuyết. Chờ em một lát. - Triệu Mẫn run rẩy cầm điện thoại gọi bạn thân.

- Chủ nhân, có điện thoại của Triệu Mẫn tiểu thư cho ngài. - Ám Tam bước lên giao điện thoại cho Diệp Tư Tuyết, đồng thời liếc mắt xem thường cô gái Lạc Na kia. Cái này đã là gì so với tra tấn của bọn họ, đối với chuyện này chủ nhân đã quá nhân từ rồi.

- Tuyết, thuốc giải... thuốc giải... mau đưa tới cho tớ.

Vừa mới đưa điện thoại lên tai đã nghe tiếng Triệu Mẫn hoảng hốt.

- Thuốc kích thích dục hạng một thôi nhưng dùng với rượu sẽ tăng hoạt tính. Bây giờ anh ta mới phát tác cũng xem như giỏi rồi.

- Tuyết, tớ không hỏi cái đó. Tớ biết cậu có thuốc giải. Mau đưa đến cho tớ.

- Thuốc giải chẳng phải chính là cậu sao? Sao cứ phải phiền phức nhỉ?

- Này, Diệp Tư Tuyết... Ừm... ừm... - Triệu Mẫn bên kia đang quát đột nhiên im bặt, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Diệp Tư Tuyết quăng điện thoại trong tay cho Ám Tam. Trong lòng âm thầm cầu nguyện cho bạn thân, nhìn ly rượu Tần Khanh đã uống cách đó không xa chẹp miệng, cái cô Lạc Na kia không biết vô tình hay cố ý mà cho cả mấy liều thuốc vào rượu, chắc cậu ấy phải ba ngày chưa xuống được giường ý chứ. Triệu Mẫn từ giờ trở đi tớ tin truyện sắc của cậu sẽ phát triển lên một tầm cao mới.

Lắc đầu cười, Diệp Tư Tuyết bước về phía cửa chỉ là chưa được mấy bước đã đau đầu, khổ sở chống tay lên cái bàn gần đó, lòng trùng xuống " Không xong".

- Chủ nhân. - Nhận thấy bất thường ở chủ nhân nhà mình bốn ám vệ lo lắng.

- Cách xa ta ra. - Diệp Tư Tuyết khó khăn mở miệng, cố gắng chạy thật nhanh ra ngoài.

- Không ổn. Nhị, liên lạc cho Thượng Quan thiếu. Còn lại đuổi theo chủ nhân. - Ám Nhất là thủ lĩnh Tứ vệ của Diệp Tư Tuyết lên tiếng.

Tám người đàn ông trong phòng quan sát thấy điều không ổn liền bật dậy đuổi theo Diệp Tư Tuyết.

Vừa ra khỏi tòa nhà, Diệp Tư Tuyết lại bắt gặp ba tên lưu manh.

- Cô em đi đâu vậy? Đi chơi với bọn anh nhé. - Một tên trong số đó cất giọng trêu chọc, đôi mắt dâm dục không che giấu đảo loạn trên người cô.

Hai tên còn lại nghe vậy cũng cất giọng cười kinh tởm. Bộ dáng của bọn chúng dường như đã trêu đùa không ít con gái nhà lành rồi.

- Tránh ra. - Diệp Tư Tuyết phóng ánh mắt như dao găm về phía bọn chúng.

Nhìn ánh mắt của cô bọn chúng sợ sệt lùi hai bước nhưng rồi nhìn Diệp Tư Tuyết xinh đẹp hiếm thấy, lại thấy vẻ loạng choạng của cô chúng tưởng là cô đang say rượu mà bỏ qua sợ hãi trước đó. Bọn chúng không biết đang đối mặt với một 'ác quỷ' thật sự.

- Ta nhắc lại lần cuối. Tránh ra. - Diệp Tư Tuyết gồng từng tiếng một. 'Khốn khiếp, cô phải nhanh chóng trở về'.

Thế nhưng bỏ qua mọi lời cảnh cáo của cô, tên dẫn đầu bước đến gần, đưa bàn tay bẩn thỉu định chạm vào cô.

- Khốn nạn. - Lăng Triệt vừa chạy xuống thì nhìn thấy cảnh này liền tức giận. Đang định đến giết tên đó thì bị Hàn Phong ngăn lại.

- Cậu làm gì thế? - Quay lại chất vấn bạn thân thì thấy bảy người còn lại sững sờ nhìn về phía đó. Hắn cũng tò mò quay đầu và không khác những người còn lại, Lăng Triệt chôn chân tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phát tác (2)

- Pháp ...

- Hự...

Kinh hoàng cúi đầu nhìn bên trái nơi ngực mình có một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn xuyên thủng. Chưa kịp nhận thức thêm bất cứ điều gì thì hắn đã trợn tròn mắt ngã rập người về sau. Biểu cảm cuối cùng trên khuôn mặt được lưu lại cho đến tận lúc chết, nhìn vào đó người ta có thể thấy được trước khi tắt thở hắn ta đã gặp phải chuyện cực kì đáng sợ. Với cái biểu cảm như chưa bao giờ thấy chuyện đáng sợ như vậy họ sẽ chẳng mong được nhìn thấy thứ mà hắn đã thấy trước khi chết dù tò mò là bản tính của con người.

Diệp Tư Tuyết cảm trên tay quả tim vẫn còn đập nỏ nộ cười lạnh, đồng tử không tiêu cự một mảnh yên tĩnh, nghiêng đầu nhìn hai tên còn lại như muốn hỏi "Đã sẵn sàng chưa?".

Hai tên lưu manh thấy cảnh này khiếp sợ tới cùng, bọn chúng muốn chạy nhưng chân lại không thể, cảm giác tử vong bao trùm muốn thoát nhưng không thể thoát nên đến đến không thở nổi, mắt nhìn Diệp Tư Tuyết như ác quỷ khát máu, đó là cảm giác dù chạy cũng không thoát, trong đầu chỉ duy nhất một nỗi sợ hãi khủng khiếp không ngừng lan tỏa, lúc này cầu xin là tia hy vọng cuối cùng của chúng. Quý xuống, đập đầu trước Diệp Tư Tuyết, mồ hôi lạnh nhỏ giọt xuống đất, nước mắt đã chảy như một đứa trẻ, thân thể không ngừng run rẩy, mặc dù cố gắng áp chế nhưng giọng nói xen lẫn những tiếng nấc ngất quãng:

- X...in... tha... cho... tôi..

- Quá muộn.

Giọng nói lạnh lùng cắt đứt tia hy vọng duy nhất, cùng lúc đó, bóp nát quả tim đang cảm trên tay, Diệp Tư Tuyết hai tay móc lấy quả tim của hai người còn lại từ phía lưng khi bọn chúng đang gấp người cuối đầu bóp nát.

Bốn ám vệ nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi sững sờ. Hồi thần đầu tiên, Ám Nhất lấy từ người ra một đoạn dây kim loại dài, kích cỡ như dây thừng. Nói tiếp sau đó, trên tay ba người còn lại cũng có một đoạn dây giống như vậy. Đây là thứ Diệp Tư Tuyết đã trao cho họ nhiều năm trước, để phòng tình cảnh như hiện tại, với vật liệu mới có thể không bị cô phá đứt. Cung kính cúi người:

- Chủ nhân, xin đặc tội.

Nói rồi nhanh như chớp, bốn người dàn bốn góc bao vây Diệp Tư Tuyết ở giữa, trên tay đã đổ một lớp mồ hôi lạnh, chủ nhân mắt không chế ở ngoài là chuyện vô cùng không tốt. Vốn còn một giờ nữa mới đến lúc, tại sao lần này lại nhanh như vậy? Bọn họ vốn không phải đối thủ của Diệp Tư Tuyết nên chỉ có thể hợp sức kéo dài thời gian chờ người kia tới. Để bọn họ bên cạnh cũng chỉ bởi cô lười vận động tay chân và để sai vật thôi, hơn ai hết họ hiểu rõ điều này.

Bốn người văng dây về phía một người khác một cách có quy luật, sau đó đổi dời vị trí cho nhau với mục đích trời Diệp Tư Tuyết ở trung tâm nhưng cô không ngừng tránh được dễ dàng cứ như chơi trò mèo vờn chuột với bọn họ vậy.

Một lúc sau, khi trên trán bốn ám vệ đã có một tầng mồ hôi mỏng và động tác dường như có vẻ chậm hơn một ít và cũng dường như Diệp Tư Tuyết đã chán chê với trò chơi nhảm chán này. Cô bắt chợt xoay người, nhanh như chớp hướng tới ngực trái của Ám Nhất. Quá bất ngờ với hành động này, bốn người không phản ứng kịp chỉ ngây người như vậy.

Khi cánh tay cô chỉ còn vài mm nữa là đụng tới thì bất chợt bị một bàn tay to khác ngăn lại, ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt xanh lạnh lùng nhưng không giấu nổi lo lắng.

- Dừng lại đi, Tiểu Tuyết Nhi, đó không phải em.

Trong mắt vẫn không một tia dao động, Diệp Tư Tuyết lúc này chuyển sang tấn công Thượng Quan Ngạch Phi. Cô lúc này không khác gì một cỗ máy giết người vô tri vô giác, bất cứ kẻ nào cản đường đều trở thành mục tiêu của cô.

Hai người giao thủ, Diệp Tư Tuyết không ngừng tấn công với những chiêu thức nhanh gọn nhắm chính xác vào tử huyệt của đối phương, đặc biệt là tìm Thượng Quan Ngạch Phi thì không ngừng tránh né, phòng thủ, không thể làm cô bị thương cũng không thể đánh ngất cô, hẳn đang tìm cơ hội chế trụ Diệp Tư Tuyết.

Bốn ám vệ lúc này đã lui về phía sau quan sát, trong lòng lo lắng cho chủ nhân nhà mình nhưng ít ra cũng có thể an tâm hơn lúc đầu vì Thượng Quan thiếu là người bọn hắn tin có thể khắc chế được chủ nhân.

Phía xa tám người đàn ông cũng không ngừng dõi theo với đôi mắt cũng thấp thỏm tia bất an, lòng bàn tay nắm chặt. Họ không biết nên làm gì bởi không biết chuyện gì đang xảy ra, can thiệp không khéo lại 'chữa lợn lành thành lợn què' nên chỉ có thể bắt lực quan sát mọi thứ.

Vào lúc hai người bên kia vẫn đang giao đấu một công một thủ. Thượng Quan Ngạch Phi bất ngờ đứng im không phản kháng chờ cô đang đưa tay về phía ngực trái hắn. Hẳn đây là đang đánh cược, cược mạng sống của hắn với vị trí của hắn trong lòng cô liệu có đủ để mang Tiểu Tuyết Nhi của hắn về không.

Trong khi đó khoảng cách của Diệp Tư Tuyết đến hắn càng lúc càng gần mà trong mắt cô vẫn chưa có một tia tình cảm nào. Ván cược này, anh sẽ thắng chứ Tiểu Tuyết Nhi?

Hiện tại ta đang ôn thi qua 7/1 sẽ ra chương mới. Đừng thôi thúc, ta mà tạch môn thì sẽ biến mất mãi mãi đấy.

Phần này giải đáp một vài thắc mắc, ai siêng thì đọc:

Ta thấy ở phần bình luận ở mấy chương đầu có vài câu hỏi của các bạn nhưng vẫn chưa trả lời vì ta nghĩ nếu theo dõi mấy chương sau (đã đăng) các bạn sẽ có câu trả lời cho mình.

1. Bao nhiêu nam chính? Ta thích hết nhưng còn tùy khả năng nên đến giờ vẫn chưa rõ.
2. Nhiều nhân tài quá! - Ta đã nói mình theo chủ nghĩa hoàn hảo, truyện ta cái gì cũng phóng đại lên thật sự, bởi ta thích thế. Truyện của mình ta cũng thấy rất hoang tưởng. Ai thích cái gì đó thật hơn thì ta khuyên nên tìm truyện khác. Không phải không thích các bạn đâu mà sợ các bạn tốn thời gian vô ích thôi, mỗi người mỗi sở thích mà.
3. Ít đầu tư cho 'nữ chính'. - Như ta đã nói trước đó, nữ chính Giang Đình Đình chỉ được mỗi cái tính cách và được nam chính bảo vệ. Trong truyện của ta cái tính cách đó mất rồi => nam chính không thích => vô dụng vậy đó. Nữ chính này ta ném ra sau đầu từ lúc nào rồi, từ giờ có thể không xuất hiện nữa đâu do kém quá mà. Truyện này là nữ phụ lên ngôi nhé! Còn tại sao lại mất tính cách đó, yên tâm ta sẽ giải thích sau.
4. Tại sao gặp được Phong Vũ? - Hình như lúc trước ta có nói xuyên với đời thực nhỉ? Chỉ có điều ta nghĩ nát óc vẫn không giải thích được nên sẽ tìm cách khác tốt hơn. Chờ nhé!
5. Truyện đã chậm mà ta lại cứ nghỉ phép nhỉ! Biết sao được, đồ lỗi cho hoàn cảnh thôi. Rất nhiều truyện hay khác để đọc mà. Thông cảm cho ta nhé, còn nếu nản và chán thì cứ nói, ta drop truyện.

Truyện không phức tạp lắm, khá đơn giản và nếu chú ý một chút các bạn có thể đoán ra nhiều thứ rất bất ngờ đấy.

Ai còn thắc mắc gì cứ viết ở phần bình luận, tối nay ta sẽ trả lời hết. Mấy nay đóng cửa ở nhà không ai nói chuyện nên nói hơi nhiều rồi.

Cuối cùng xin chào các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Phát tác (3)

- Chủ nhân. - Bốn ám vệ kinh hoàng. Thượng Quan thiếu có mệnh hệ gì, chưa nói đến Thượng Quan gia là một mối phiền hà, chỉ riêng lúc chủ nhân tỉnh lại mà biết sự thật thì ... hậu quả thật không dám tưởng tượng nổi. Nghĩ đến đây, tim bốn người muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

- Diệp Tư Tuyết ...

- Tuyết ...

- Tiểu Tuyết ...

Tám nam nhân từ đằng xa vọt tới, nhìn sự liêu lĩnh của tên kia cũng chấn động một phen, rốt cuộc thì tình cảm phải đến mức nào mà hắn phải ... Tên kia ứng nào rồi sao? Hắn nghĩ đây là phim chắc? Nữ chính sẽ vì tình yêu với nam chính mà thức tỉnh hả? Mẹ kiếp, tên điên này. Tuy nói bọn họ thích cô là thật nhưng họ sẽ không bao giờ hành động như tên kia, đem tính mạng vào một ván cược nguy hiểm như vậy chỉ vì một người phụ nữ. Trước đây là vậy, hiện tại cũng vậy và tương lai chẳng sai.

Lãnh tình ? Làm ơn đi, hãy tự hỏi xem người sẽ chết vì một cô gái mình có cảm tình sau vài lần gặp hay sau hơn một tháng chung đụng ư ? Gật đầu thử xem, người chắc chắn là tên điên. Họ không phải thánh nhân, cũng chẳng phải gã si tình.

Sợ chết? Nực cười, họ sống tới ngày hôm nay đã trải qua biết bao lần thập tử nhất sinh, bao mưu toan âm toán . Đã từ lâu đối với họ chết có gì đáng sợ. Tuy nhiên, mạng sống của họ phải giẫm lên bao nhiêu người mới giữ được, phải hy sinh bao nhiêu người mới có được. Chết, cũng được nhưng chết kiểu này thật là ... lãng xẹt.

Hơn nữa không phải còn nhiều cách khác để giải quyết sao?

Cho nên ... hành động này của Thượng Quan Ngạch Phi trong mắt tám đại nam nhân chỉ gói gọn trong hai chữ “Ngu ngốc” để rồi ... một ngày trong tương lai không xa họ nhận ra hai chữ 'ngu ngốc' kia lập lại trên chính mình mới ngó người ra... Chuyện này dĩ nhiên phải nói là sau này... Còn hiện tại, họ ngăn không cho tên kia chết. Là vì cảm thấy đáng tiếc cho một đại nhân vật như họ hay sợ cô gái kia đau lòng khi tỉnh lại? Họ không biết hay đúng hơn là không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy. Chỉ biết là phải ngăn cản nhưng ... khoảng cách thực sự quá xa. Không kịp rồi!

Chỉ còn vài giây trước khi cánh tay kia đến ngực của Thượng Quan Ngạch Phi, hắn vẫn đứng đó, nhìn về phía cô.

3s...

2s...

1s...

Ngay khi tất cả nghĩ rằng không còn kịp nữa thì lúc này trong mắt Diệp Tư Tuyết xuất hiện tia do dự, tay chuyển hướng lên trên đâm vào bả vai Thượng Quan Ngạch Phi. Khóe môi hắn cong lên, mắt có tia vui mừng được che giấu rất kỹ, quả nhiên, Tiểu Tuyết Nhi vẫn là Tiểu Tuyết Nhi, lòng em có anh rồi phải không? Nhưng rồi lại không khỏi ảo não, không phải hắn sợ bị thương nhưng hắn vẫn muốn cô ngừng tay trước khi đâm hẳn cơ. Lấy lại tinh thần, ngay lúc này, Thượng Quan Ngạch Phi bắt lấy cánh tay chưa rút ra khỏi vai mình bẻ ngược ra sau rồi không chừa Diệp Tư Tuyết. Hắn quát:

- Dật.

Một người đàn ông trẻ tuổi bị xem nhẹ bước về phía họ, trên tay là một ống tiêm chứa chất lỏng màu xanh lục, cung kính với Thượng Quan Ngạch Phi:

- Thủ lĩnh.

- Làm đi.

- Đợi đã, Thượng Quan thiếu ... - Bốn người Ám Nhất bước lên ngăn cản.

- Anh tính làm gì? - Lăng Triệt cất tiếng truy vấn cùng với tám đôi mắt sắc bén chưa từng rời khỏi Diệp Tư Tuyết.

- Các người cảm thấy tôi có khả năng hại cô ấy sao? - Bỏ lại một câu với họ rồi liếc mắt sang người đàn ông tên Dật kia.

- Tiếp tục đi.

- Vâng.

Dật đưa tiêm chất lỏng kia vào người Diệp Tư Tuyết mặc kệ cô phản kháng vùng vẫy cố thoát ra khỏi gọng kìm vững chãi của Thượng Quan Ngạch Phi.

Khi chất lỏng đã được tiêm vào hết, Ánh mắt Diệp Tư Tuyết trở lại có tiêu cự, nhận thấy cô thôi không chống đối nữa, Thượng Quan Ngạch Phi nhẹ nhàng xoay người cô lại đối diện với hắn.

- Tiểu Tuyết Nhi.

Diệp Tư Tuyết giật mình đưa mắt nhìn Thượng Quan Ngạch Phi rồi ánh mắt chậm rãi lướt qua từng người một ở đây cho đến khi nhìn thấy ba cái xác bị móc tim, người cô không khỏi chột lạnh. Từng bước từng bước thụt lùi ra sau, một mảnh hoang mang lan tràn trong đôi con ngươi xanh dương tuyệt đẹp để rồi dần thay thế là đau thương nồng đậm. Trong mắt cô giờ là cảnh tượng kia, cô thấy họ, ba cô gục trên bàn, mẹ cô nằm trong vũng máu, đôi mắt tan rã của Nguyệt Nhi, cả ánh mắt hận thù của Phong Vũ nữa. Tất cả, tất cả, cô thấy tất cả. Ngồi thụp dưới đất, vẫn như cô bé 12 tuổi năm đó, từng giọt nước mắt rơi ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp kia, lắc đầu nguây nguẩy, không ngừng đưa hai tay lên đắp ngực mình như thể làm vậy trái tim cô sẽ bớt đau hơn hay chính cô đang làm mình ... đau hơn.

- Không phải như vậy... không phải như vậy ... Ba ... Mẹ ... Nguyệt Nhi ...

Mọi thứ xung quanh như tang thương vì cô gái đó khiến mấy người đàn ông không khỏi quặn lòng.

- Chuyện này là sao hả? - Từ Trạch tức giận bước đến túm cổ Dật.

Thượng Quan Ngạch Phi chạy tới ôm cô từ sau lưng giữa lấy hai cánh tay đang tra tấn bản thân của cô, nếu nhìn kỹ người ta sẽ thấy Thượng Quan tướng chưa bao giờ lung lay trước bất cứ ai đang run nhè nhẹ cùng cô gái hân ôm trong lòng.

- Đừng làm tổn thương mình ... Xin em đấy. - Thượng Quan Ngạch Phi bắt lực khẩn cầu bên tai cô.

- Tuyệt, tỉnh lại đi.

Lăng Triệt đi đến trước mặt lấy tay nâng khuôn mặt của cô để cô nhìn vào mình nhưng hân thấy mắt cô không có hân, không có bất cứ ai ở đây, đó là một mảnh xa xăm vô định, tang thương, đau đớn, thống hận... khiến người ta chìm sâu trong đó. Từng giọt nước mắt ấm nóng chảy trên khuôn mặt tái nhợt lạnh băng kia rơi trên tay hân khiến lòng hân chợt thất lại. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cô gái kia đi đâu rồi?

- Tiểu Tuyệt, chúng tôi ngồi đây với em. - Lãnh Ngao bước đến ngồi bên cạnh họ, theo sau hân là mấy tên bạn còn lại.

Bốn ám vệ và Dật đứng bên cạnh nhìn cô gái nhỏ ở giữa chín người đàn ông cường đại.

Trong con hẻm nhỏ bóng tối bao trùm lộ ra một đôi mắt vàng chăm chú nhìn cô gái kia, sau đó hân cất bước rời đi không một ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Biệt thự Diệp gia.

Trong phòng khách, sau khi đưa Diệp Tư Tuyệt về, chín nam nhân ngồi lại với nhau, đã một lúc lâu không ai lên tiếng nói chuyện, cuối cùng vẫn là Từ Trạch phá vỡ trầm mặc, hân ngược mắt nhìn Thượng Quan Ngạch Phi:

- Chúng tôi muốn biết tình hình của cô ấy.

- Tại sao tôi phải nói cho các người biết, hơn nữa... cô ấy cũng không muốn để ai biết. - Thượng Quan Ngạch Phi đảo mắt qua từng người một trả lời, đôi mắt không để lộ bất kỳ tia cảm xúc dư thừa nào.

- Cô ấy chắc chắn không muốn cho ai biết, kể cả anh cũng vậy phải không? - Hàn Phong mắt tím tràn ngập mỉa mai không chút che đậy.

- Có chúng tôi giúp cô ấy sẽ tốt hơn không phải một chút đâu. Không tính là bạn nhưng tin tưởng Thượng Quan thiếu gia cũng biết tác phong làm việc và con người chúng tôi. Việc này không liên quan đến lợi ích gia tộc hay bất cứ âm mưu nào khác, giúp đỡ chỉ xuất phát từ sự yêu thích đơn thuần dành cho cô ấy mà thôi. - Xích Thiên tiếp lời Hàn Phong, vừa dấm vừa xoa.

Thượng Quan Ngạch Phi neho mắt nguy hiểm, đúng như lời Hàn Phong, bệnh tình của cô cũng là do hân tình cờ phát hiện cách đây một năm và những người ở đây sẽ không làm hại cô hay lợi dụng việc này bởi vì trên thực tế họ không cần và cũng khinh thường việc này.

- Tôi đoán không nhầm thì cô ấy mắc chứng Kalyue - biến chứng của bệnh tâm thần phân liệt thể nặng đi (tg: cái này ta bịa đấy!). - Dự Thiên Minh từ trước đến giờ lần đầu lên tiếng, gương mặt âm trầm xen lẫn tức giận hoàn toàn khác xa bộ dáng tươi cười vô lại hi hi thường ngày, cũng làm cho bảy người bạn hơi ngẩn người "Bộ dáng này... chỉ sợ tên tiểu tử này đã đem tâm bán người rồi".

- Anh thừa biết biết tâm bệnh không có thuốc chữa, bệnh của cô ấy càng không có thuốc chữa, cách duy nhất là tìm hiểu nguyên nhân và phá vỡ nút thắt ấy. Thứ thuốc hôm nay anh tiêm cho cô ấy chẳng phải là mình chứng tốt nhất cho sự thất bại sao? Anh định biến cô ấy thành chuột bạch dùng mấy cái thử thử vớ vẩn ấy hả? - Dự Thiên Minh càng nói càng tức giận, là một nhà tâm lý học, hơn ai hết hân hiểu rõ căn bệnh này rất hiếm gặp, càng khó chữa trị.

- Anh nghĩ tôi muốn sao? Tìm hiểu nguyên nhân? Làm sao được khi cô ấy không muốn cho anh biết. Cho dù biết được anh tin chắc mình sẽ gỡ được nút thắt ấy sao? Phải mất bao lâu thời gian hả? Thuốc tôi tiêm vào người cô ấy sẽ không gây tổn hại gì, chúng tôi đã nghiên cứu một năm nay. Lần này đúng là không thành công nhưng cũng không tính là thất bại, ít ra cô ấy... - Nói đến đây Thượng Quan Ngạch Phi bắt lực thở dài. - Chẳng lẽ tôi cứ phải đứng nhìn cô ấy chịu dày vò mà không làm gì?

Không khí lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

- Vậy thử thôi miễn đi, dùng cách này để tìm hiểu nguyên nhân. Tôi có một chuyên gia... - Lăng Triệt nói đến đây thì chợt dừng, hần quên mất Diệp Tư Tuyết là ai. Cô là thiếu chủ của Diệp gia, gia tộc hàng trăm năm lịch sử, cũng giống như bọn hần, bài học đầu tiên là nắm vững tinh thần, không để bản thân chịu khống chế và sai khiến trong vô thức bởi đó sẽ là con đường diệt tộc.

- Trước tiên cho chúng tôi biết tình hình hiện tại của cô ấy. - Âu Dương Thụy.

Thượng Quan Ngạch Phi hơi gật đầu, biểu tình nghiêm túc nói ra những gì hần biết từ một năm trước sau khi truy hỏi Âm Nhất:

- Tôi không biết nguyên nhân là gì nhưng chắc chắn đó là một chấn động tâm lý nặng nề, cũng không biết cô ấy bắt đầu phát bệnh từ khi nào nếu không hần là có thể suy đoán ra nguyên nhân. (tg: Hợp lý nha~ Chỉ tiếc ca không quen biết Cổ Thiên Lam, nếu không hần đã biết nguyên nhân đi.)

- Cô ấy mắc bệnh từ rất lâu, đến cả bọn Âm Nhất đi theo cô ấy hơn mười năm thì lúc ấy cô ấy đã bị bệnh rồi. Mỗi năm một lần vào cùng một ngày, một giờ, nhưng bệnh mỗi năm một nặng. Trước đây đến giờ đó, Tiểu Tuyết sẽ nhốt mình trong phòng, đập phá đồ đạc, cũng có xu hướng tự làm đau bản thân, bên ngoài có bốn người Âm Nhất canh cửa suốt đêm. Hôm qua là lần đầu tiên cô ấy phát bệnh ở bên ngoài, tôi không ngờ lại nhìn thấy cảnh cô ấy giết người theo cách đó...

Nói đến đây như phát hiện ra điều gì, hần giật mình. Tám người bên kia cũng như nhớ tới điều gì đó.

- Dùng tay móc tìm ra khối lồng ngực, sau đó bóp nát nó... Cách giết người này làm tôi nhớ đến một người. - Âu Dương Thụy lên tiếng.

- "Quý moi tim người". - Lãnh Ngao.

- Thuộc hạ của Phong lão đại Phong Vũ, là kẻ nguy hiểm. - Xích Thiên.

- Nguy hiểm? Ý cậu là ai? Là Phong Vũ hay vẫn là "Quý moi tim người" đi. - Ngôn Thần Duật bông đùa trong lời nói nhưng biểu tình nghiêm trọng cho thấy hần đã hiểu ý của bạn thân.

- Cả hai, các cậu biết đấy bảy năm trước tôi đã từng nhận nhiệm vụ ám sát Phong Vũ của Phong gia, đó là lần đầu tiên, à không, là duy nhất cho tới bây giờ tôi thất bại. - Xích Thiên trầm giọng.

Bọn họ đương nhiên biết việc này, lần đó cả hai bên thương vong nặng nề mất đi không ít tinh anh. Nếu trong mắt kẻ khác việc sống sót trở ra hoàn hảo từ tay Phong Vũ và "Quý moi tim người" là một kì tích, một may mắn thì đối với Xích Thiên mà nói đó là vết nhơ trong cuộc đời sát thủ của hần. Tuổi trẻ nông nổi thích thử thách với những đối thủ mạnh, trừ những tên bạn hần ra thì Phong Vũ là một trong số ít người như vậy. Vì thế hần đã không do dự khi nhận lời ám sát tên kia chỉ là không thành công nhưng hần cũng thật thương tiếc hai người họ.

- Nếu "Quý moi tim người" mang một ánh mắt lạnh băng không cảm xúc nhưng thủ đoạn giết người moi tim khát máu tàn nhẫn kinh sợ lòng người thì Phong Vũ lại ngược lại, hần mang một vẻ mặt không cảm xúc vĩnh viễn như chính bản chất hần từ trong ra ngoài đều là một khối băng chứ không phải mặt nạ giả trang như Hần Phong nhưng trong mắt lại là khát máu địa ngục nhấn chìm người khác. Khác nhau mà lại giống nhau, họ như là hai mảnh ghép hoàn hảo duy nhất của nhau vậy. - Lăng Triệt nhanh chóng đọc được những tin tức vừa được thuộc hạ gửi tới, đọc tới câu cuối thì mặt của hần hóa màu gan heo "Con mẹ nó, hần đang đọc cái gì thế này."

- Cái gì mà "Hai mảnh ghép hoàn hảo duy nhất của nhau", Triệt thuộc hạ của cậu đang viết tiểu thuyết à. - Ngôn Thần Duật không bỏ sót cơ hội miệt thị bạn thân.

- Lúc nhìn cảnh Diệp Tư Tuyết móc tim tên kia tớ như thấy lại bóng dáng của "Quý moi tim người" bảy năm trước. Họ như là cùng một người vậy nhưng lại không thể có liên hệ với nhau, khuôn mặt cũng không đồng dạng, hơn nữa "Quý moi tim người" đã chết cách đây năm năm trước rồi. - Xích Thiên.

- Muốn biết rõ về "Quý moi tim người" thì cần biết rõ Phong Vũ, mà người rõ nhất về Phong thiếu gia chẳng phải đang ở đây sao? - Lãnh Ngao ghé mắt nhìn Thượng Quan Ngạch Phi đang suy tư một bên nghĩ vẩn.

- "Quý moi tim người" tên thật là Cổ Thiên Lam, bạn thanh mai trúc mã và cũng là thuộc hạ trung thành nhất của Phong Vũ. Chuyện tình của họ tôi cũng biết được chút ít nhưng cũng không muốn đem chuyện riêng của họ ra bàn tán. Nhưng đích thực, Cổ Thiên Lam đã chết cách đây năm năm trước. Tôi nghĩ Tiểu Tuyết và Cổ Thiên Lam không thể quen biết nhau. Trước năm mười tám tuổi, Tiểu Tuyết không hề rời khỏi Diệp gia và trước khi chết Cổ Thiên Lam cũng chưa hề rời khỏi Phong Vũ. Hơn nữa, lúc Cổ Thiên Lam chết Tiểu Tuyết mới có mười ba tuổi. - Thượng Quan Ngạch Phi.

Cuộc bàn luận vẫn tiếp tục xung quanh vấn đề bệnh tình của Diệp Tư Tuyết...

Bàn luận kết thúc cũng là lúc trời hừng đông, một đêm này họ không ngủ, Thượng Quan Ngạch Phi ra khỏi gian phòng bước về phía góc cuối hành lang bấm một cuộc điện thoại cho một người ở nửa kia Trái Đất. Từng hồi chuông dài đi qua đến khi hần định cúp máy thì người bên kia cất tiếng mệt mỏi:

- Ngạch Phi.

- Vũ, cậu... lại say rồi sao? - Thượng Quan Ngạch Phi bất đắc dĩ lên tiếng dường như đã quá quen thuộc với tình trạng này của Phong Vũ, muốn ngăn cản nhưng hần cũng không có biện pháp.

- Say? Giá mà tớ có thể say? Giá mà tớ có thể quên cô ấy trong chốc lát thì tốt biết mấy.

- Cậu làm sao quên được khi mà chính bản thân cậu không muốn quên hà tên ngốc kia. - Thượng Quan Ngạch Phi mất kiên nhẫn gào thét vào điện thoại, nếu có Phong Vũ ở đây hẳn đã dằn cho tên kia một trận nên thân.
- Hôm nay là ngày giỗ của Nguyệt Nhi, là ngày ba mẹ cô ấy qua đời, cũng là khoảnh khắc tởn dờn ép cả hai trên một con đường không lối thoát. Tởn hỏi hận. (tg: Cách nửa vòng Trái Đất nên thời điểm cả nhà Lam tỷ bị giết là lúc tỷ phát bệnh và vẫn là cùng một ngày ở chỗ Phong Vũ nha.)
- Hối hận? Cậu đã hối hận năm năm rồi đó. Tỉnh lại đi Phong Vũ. - Thượng Quan Ngạch Phi ngày một có xu hướng bạo phát.
- Tở sẽ hối hận cả đời. - Bên kia, Phong Vũ bình thản đáp.
- Vậy cậu con mẹ nó ôm cái hối hận đó đi chết đi. - Thượng Quan Ngạch Phi tức giận bóp nát điện thoại. Hẳn định hỏi tên kia về Cố Thiên Lam một chút nhưng mà theo tình hình này mà đi hỏi tên kia không biết hẳn sẽ hành hạ bản thân đến mức nào nữa. Năm năm qua, Cố Thiên Lam là cái tên cổ kị của toàn bộ Phong gia, của những người biết đến Phong Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Diệp Tư Tuyết đứng ngẩn người nhìn về phía cánh cổng biệt thự Diệp gia cao lớn đằng kia, đây là nhà cô, là nơi cô gắn bó suốt 18 năm qua. Cô luôn tự dặn lòng mình là Diệp Tư Tuyết, cha cô là Diệp Thạc, rằng nhiệm vụ của cô là phát triển Diệp Lạc, là bảo vệ gia tộc này, là kế thừa và làm lớn mạnh thành quả cả đời của cha mình để đáp lại thương yêu ông đã dành cho cô, đó là lý do cô không ngừng học tập trong môi trường khắc nghiệt để đảm đương trọng trách lớn lao ấy.

Thế nhưng quá khứ trước kia không phải muốn xóa là có thể xóa được, nơi kia cũng chiếm 18 năm cuộc sống của cô, ở đó cũng đã từng có những kỷ ức đẹp để không thể xóa nhòa, có những nỗi đau không thể nguôi ngoai. Cô cũng đã từng là Cố Thiên Lam, có một người cha hiền từ tên gọi là Cố Nhậm Kỳ, nhận lấy hết thảy yêu thương ảm áp.

Nhiều khi ngẫm lại tại sao không cho cô quên đi miền ký ức kia? Nếu vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Cũng có đôi khi cô tự ép bản thân mình quên đi, tự nói rằng Cố Thiên Lam đã chết, chuyện gì đã qua thì cho nó qua đi. Cô không còn cha mẹ, không ai đau lòng cho cô, cô không có bạn, không ai khóc cho cô, Phong Vũ không yêu, như thế cũng tốt, anh ấy không phải thương tâm, ra đi như vậy chẳng phải rất thanh thản sao? Mạng cô cứ coi như đèn Nguyệt Nhi, 6 năm phục vụ Phong gia coi như trả nợ cho họ, tiếc nuối lớn nhất kiếp trước của cô chính là chưa tìm ra kẻ giết người năm ấy. Cái chết của cha mẹ cô chỉ đơn giản là một vụ giết người cướp của đơn giản thôi sao? Tại sao Phong gia cũng chỉ điều tra một cách qua loa? Rốt cuộc cái gì đã chôn giấu sự thật kia?

Đến thế giới này không còn những cơn ác mộng râm rì hằng đêm nhưng thay vào đó là hố đen địa ngục mỗi năm một lần. Càng lúc nó càng lan rộng, cắn nuốt lý trí cô, nhấn chìm cô trong đau khổ, dằn vặt và hận thù thấu xương. Đó có lẽ là tâm ma trong lòng cô đi, có lẽ đến khi trả được mỗi thù kia thì cơn quái vật kia mới chịu buông tha cô. Nhưng cô làm được sao? Thế giới này...

Bỗng dưng cô rơi vào một vòng tay ảm áp, lồng ngực phía sau rộng lớn vững chãi kia thật an toàn, hơi thở quen thuộc tại, hẳn dùng mũi cọ cọ vào gáy cô cất giọng trầm trầm:

- Em đang nghĩ gì vậy?
 - Sao anh không hỏi em? - Diệp tư Tuyết nghiêng đầu nhàn nhạt hỏi hắn.
 - Em muốn nói sẽ tự nói.
 - Vậy còn hành động tới qua thì sao?
- Người kia không nói, đôi tay hắn càng siết chặt lấy cô như muốn dùng hành động thay câu trả lời của mình.
- Ngạch Phi... Chúng ta không thể nào, em chỉ coi anh là bạn, rồi sẽ có một cô gái khác tốt hơn đến với anh.
 - Em coi anh là bạn thì chúng ta là bạn sao? Vậy nếu anh coi em là vợ thì chúng ta là vợ chồng chẳng?
 - Sẽ không có cô gái nào khác cả, em là duy nhất và vĩnh viễn. - Thượng Quan Ngạch Phi kiên định nói.
 - Anh... đã từng yêu ai chưa? - Diệp Tư Tuyết ngẩng đầu nhìn những tia nắng yếu ớt bình minh nơi phương xa yếu ớt cười.
 - Anh không biết thế nào là yêu? Nhưng nếu nói yêu thì người đó là em.

- Vậy em là người đầu tiên anh yêu đi?

- Ân. - Hấn gật đầu.

- Ngạch Phi! Anh yêu em đến mức có thể hy sinh tính mạng vì em sao?

- Ân.

- Vậy nếu bây giờ không được gặp em nữa thì mất bao lâu để anh quên em.

- Em nói vậy là có ý gì? - Thượng Quan Ngạch Phi xoay người cô lại, hai tay gắt gao siết chặt vai cô, tức giận hét lớn, ngọn lửa hừng hực trong mắt chiếu thẳng vào đôi con ngươi là cả một đại dương tĩnh lặng kia.

Diệp Tư Tuyết mỉm cười lắc đầu nhưng mắt nhàn nhạt bị thương khiến lòng hấn run lên.

- Em không ngại thờ tới mức chơi trò mất tích với anh đâu. Đừng đánh đồng em với mấy cô nữ chính trong truyện ngôn tình sến súa chứ. 'Diệp gia còn ở đây thì cô có thể đi đâu được chứ? Nếu như có thể đi thì ngay từ đầu đã cao chạy xa bay rồi'.

- Em cũng đã yêu một người đến mức có thể hy sinh tính mạng vì người đó. - Diệp Tư Tuyết cười khổ trong lòng ' Không phải có thể mà cô chính là đã làm vậy'.

- Dù đã rất rất lâu không gặp nhưng lòng em vẫn ần ần đau khi nhớ về người đó. 'Phải, cô nhớ ánh mắt dịu dàng, nụ cười ấm áp của cậu bé năm ấy, cô đau ánh mắt khát máu vô tình kia. Biến cố cuộc đời khiến anh và cô trở nên tàn nhẫn nhưng tình cảm kia chỉ còn mình cô giữ lấy.' (tg: Hiểu lầm tỷ ơi, một cái đại hiểu lầm a~).

Nói đến đây cô chỉ vào ngực trái của mình.

- Tình cảm ấy có lẽ đã không còn nguyên vẹn như xưa nhưng trái tim này của em chắc chắn sẽ mang hình bóng người kia đến cuối đời. Em không thể mang một trái tim không toàn vẹn giao cho anh, nó không công bằng với anh, Ngạch Phi.

Thượng Quan Ngạch Phi khó tin nhìn cô.

- Em nói gì vậy Tuyết Nhi? Anh và em quen nhau 5 năm rồi. Trong khoảng thời gian đó nếu em yêu người nào không có lý nào anh lại không biết. Còn nếu là trước đó? Em chỉ mới 13 tuổi.

- Anh nhìn em giống nói dối sao? Mặc kệ anh tin hay không nhưng điều em nói là sự thật. Em là người... có nhiều bí mật. - Diệp Tư Tuyết xoay lưng bước ra ngoài.' Đúng là trước đó, nhưng trước đó 18 năm, em khi đó 18 tuổi rồi'.

- Cho dù thật là như vậy thì đã sao? Anh không quan tâm, chỉ cần bên em, thương em, bảo vệ em là đủ. Cho đi mà không nghĩ nhận lại, Yêu, không phải như vậy sao? - Tiếng hấn từ sau lưng truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Lãng Triệt (1)

Diệp Tư Tuyết ánh mắt bất lực nhìn kẻ đã từng là hộ vệ của mình hay nói cách khác là hộ vệ cũ đi, phải, họ đã kết thúc hợp đồng hộ vệ của mình. Chưa kịp thở phào thoát khỏi bốn cái đuôi phiền phức thì sau đó cô lại bị tám người bọn hấn Âu Dương Thụy, Ngôn Thần Duật, Dụ Thiên Minh, Lãnh Ngạo, Từ Trạch, Hàn Phong, Lãng Triệt, Xích Thiên dính chặt như kẹo cao su. Đúng! Không nghe nhầm đâu, không phải bốn như trước mà có hấn tám, là tám đây, nhiều khi cô không khỏi liên tưởng chẳng lẽ mình trúng khuyến mãi mua một tặng một, mua bốn tặng bốn sao trời? Ông trời còn chê cô chưa đủ bận hay là sợ cô làm việc căng thẳng quá mức mà đưa bọn hấn tới chơi với Diệp Tư Tuyết cô đây. Bây giờ cô cứ đinh ninh trong lòng chẳng lẽ cô đã được nâng cấp lên vai nữ chính rồi sao, chẳng lẽ cô lại giống mấy nữ phụ xuyên không kia hốt hết mỹ nam về nhà rồi vật lộn cùng nhau trên giường à? Xin nhờ đi, cô không biến thái như vậy, không đủ mạnh mẽ như vậy có được không a~

Quay về với hiện tại.

Lãng Triệt tiến lên cầm bàn tay xinh đẹp của Diệp Tư Tuyết lên, hít một hơi thật sâu, thâm tình nhìn vào mắt cô, cất giọng ôn nhu.

- Tuyết, em có biết vì sao giữa các ngón tay lại có kẻ hở không?

Nói đến đây, hấn cười nhẹ, lấy tay đan những ngón tay của mình vào tay cô:

- Đó là để những khoảng trống trên tay em được lấp đầy bởi những ngón tay của người khác. Hãy để anh...

Còn chưa nói xong, Diệp Tư Tuyết đã bật cười, rút tay của mình ra, quơ quơ ngón trỏ trước mặt hắn, lại lắc lắc đầu, bộ dáng này nhìn sao cũng giống như chế nhạo hắn.

- Không phải nhé. Đó là vì trong quá trình tiến hóa của loài người, chọn lọc tự nhiên đã lấy những đặc điểm cấu tạo có lợi nhất. Kề hở giữa những ngón tay giúp tôi cầm nắm thuận tiện và dễ dàng hơn. Hãy thử tưởng tượng giữa những ngón tay của anh không có khoảng trống thử xem, như vậy sẽ bất tiện lắm! Vậy tôi sẽ đại gì mà đi làm cho mình bất tiện đây.

Lăng Triệt co quắp khoe miệng, gân xanh trên trán vui sướng nhảy nhót cho thấy tâm tình của hắn lúc này, bàn tay vẫn để giữa không trung một mình như lúc trước. Diệp Tư Tuyết, sao em không lãng mạn gì vậy? Em có biết anh đã mất ba ngày mới tìm ra được một câu để tỏ tình không quá khô khan cũng không quá sến súa này không hả? Anh đã đứng trước gương để tự nói hàng trăm lần để có thể tự tin trôi chảy nói như vậy trước em không hả? Đây là lần đầu anh tỏ tình đây, có biết không hả? Há?

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi thấy anh nói cũng có lý. Anh cần lấp đầy những khoảng trống trên bàn tay mình, vậy thì hãy... – Diệp Tư Tuyết một tay xoa cằm, có chút suy ngẫm chăm chăm nhìn hắn. Sau đó cầm lấy hai tay Lăng Triệt đưa lên trước mặt mình.

Thấy vậy, trong mắt hắn là một mảnh mừng như điên.

- Tuyết, chẳng lẽ em thật sự...

- Lấy tay phải đan vào tay trái, chẳng phải sẽ không còn khoảng trống sao?

Vừa nói cô vừa lấy hai tay hắn đan lại với nhau, sau đó không quan tâm đến sắc mặt của người nọ, vòng qua người hắn đi về phía trước. 'Diệp Tư Tuyết, nếu lời đầu em ném tôi xuống đất thì đoạn sau lại đưa tôi lên trời nhưng sao, tại vì sao cuối cùng em lại nhân tâm vút tôi xuống đáy vực vậy?' Không biết qua bao lâu, người ta giật mình nghe một tiếng hét thảm thiết vang vọng tận trời cao hù dọa không ít chim chóc ở gần đó.

- Diệp! Tư! Tuyết!

Sau đó, người qua đường ánh mắt quái dị nhìn thấy một đại mỹ nam tóc đỏ hung, ăn mặc sang trọng mắt hình tượng ngồi chồm hổm bên một gốc cây gặm nhấm nỗi buồn, hai bàn tay biểu tượng LIKE trước mặt, ngón cái thỉnh thoảng động đậy, mất hết nhìn tay trái rồi lại nhìn sang tay phải, miệng lầm bầm những câu trong màn tỏ tình thất bại vừa rồi của hắn. Họ - những nhân vật qua đường chính hiệu không khỏi đưa ánh mắt sùng bái nhìn trời hoan hô 'Thiên a~ Ngài thật công bằng.'

Lăng gia.

Lăng lão gia rung đùi vui vẻ nhìn bộ dạng ủ rũ của con trai không khỏi một trận sáng khoái thật to trong lòng.

- Tiểu tử, thất tình à?

Lăng Triệt lười liếc mắt, một bộ dáng 'biết rõ còn hỏi'.

- Tiểu tử nguoi thật làm ta mất mặt, hoàn toàn không có một bộ dáng phong lưu lãng tử của ta năm xưa, biết bao thiếu nữ đổ rạp dưới chân... (lược bỏ n chữ). Đến mẹ con năm ấy cũng theo đuổi ta rất lâu mới... - Lăng lão gia nói không ngừng nghỉ, hai mắt lấp lánh tựa như thấy ngày ấy huy hoàng của mình.

- Dừng... - Lăng Triệt không chịu được nữa lên tiếng cắt ngang giai thoại ngày càng có yếu tố liên tưởng hoang đường của cha mình. Đối với lão gia hóa này lòng tin và sự ngưỡng mộ của hắn lúc nhỏ giờ đã rơi xuống âm vô cùng.

- Dừng tưởng con không biết, coi như 'bao thiếu nữ nữ đổ rạp dưới chân' là đúng đi nhưng còn chuyện mẹ theo đuổi ba? Thế ai là người suốt ba năm trời cun cút dính lấy mẹ như keo dính chuột? Ai là người hùng hồn tuyên bố không phải mẹ không lấy? Ai là người đứng trên tầng 65 cao ốc đe dọa mẹ 'Lấy anh anh sống, bỏ anh anh chết'. Dừng tưởng con không biết, ba quên con trai ba là ai à. Chỉ cần con muốn biết, chút chuyện vặt vãnh này có đáng là gì.

- Con... con... con... - Lăng lão gia run run ngón tay chỉ vào con trai mình.

Lăng Triệt chế nhạo cha mình, nhìn bộ mặt then quá hóa giận của lão ba tâm trạng vui đi không ít, tưởng hắn là quả hồng mềm muốn bóp thế nào cũng được à.

- Nhưng con cũng thắc mắc một điều cha à? - Lăng Triệt xoa xoa cằm suy tư nhìn cha mình.

- Nói.

- Nếu mẹ không đồng ý, ba tính đi chết thật sao?

Lăng lão gia khoe môi giật giật, trợn mắt nhìn hắn quát:

- Con nghĩ ta ngu ngốc vậy à. Mỹ nam anh tuấn tràn trề sức sống, tiền sài mầy đòi không hết mà đi chết để mẹ con lấy người đàn ông khác sinh con để cái sống hạnh phúc sao? Năm ấy trên tòa cao ốc đó ta đã chuẩn bị sẵn tầng tầng lớp lớp bảo vệ, cứ cho là ta nhảy xuống thật thì lấy bản lĩnh năm đó ta có thể bám vào bất cứ tầng nào phía dưới rồi chui lại vào tòa nhà. Hơn nữa để phòng trường hợp bất trắc ta còn sắp xếp mệm dày phía dưới, xe cấp cứu túc trực sẵn. Muốn chết cũng không chết được.

- Thì ra cái gen ngu ngốc trong tình yêu của con là thừa hưởng từ ba, cách ngớ ngẩn như vậy mà cũng nghĩ ra được. - Lăng Triệt gật gật đầu, tự cảm thấy bị ai cho chính mình.

- Tiểu tử thúì, con nói cái gì đó, đừng quên cái mặt đẹp của con là thừa hưởng từ ai. - Lăng lão gia cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm ghê gớm.

Trong khi đó, Lăng Triệt lại không cho là đúng.

- Nếu có bản lĩnh thì sao ba không cho con cái nhan sắc vượt bậc hơn bảy tên kia đi, ngang tầm với họ, con trong mắt Tiểu Tuyết cũng chỉ có hai chữ "Tạm tạm" mà thôi.

Lăng lão gia tức giận đến phồng phồng lồng ngực, cúi người lấy chiếc dép lê trong chân ném vào đầu con trai mình.

- Lăng Triệt!!! Lão tử càn mệ lời với mì!!!

Tg: Phần về Lăng Triệt dài quá nên ta cắt bớt đăng trước, bây giờ đang tiếp tục viết cho xong phần của Triệt ca rồi nhảy sang các anh khác. Lát nữa đang tiếp nhé!

Ta đã đọc bình luận của các nàng. Ta cũng đã nói trước là ta rất bận nhưng nếu có thời gian thì cũng cố hết sức để viết. Cảm ơn ủng hộ:)))

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Lăng Triệt (2)

Lăng Triệt nghiêng đầu né tránh, sợ lão ba giận đến tăng xông vào viện thì khổ nên xuống nước dỗ dành.

- Ba à, khí chất... khí chất. Bình tĩnh... bình tĩnh... con cũng là tâm trạng không tốt nên mới lỡ lời, con rất coi trọng ba nên mới tới đây hỏi ba có cách nào để theo đuổi Diệp Tư Tuyết không? (tg: Lạy ca, mới chề người ta ngốc giờ lại đi nhờ người ta chỉ cách.)

Thực ra thì Lăng Triệt cũng là hết cách, hết đường mới tới tìm cha mình, hẳn không có kinh nghiệm tình trường, vẫn lần đầu tiên theo đuổi người ta, luôn áp dụng quan điểm của hán "Tiên nhờ ki, hậu nhờ nhân" (câu này tg chế theo câu 'Tiên trách ki, hậu trách nhân', có sai sót mong bỏ qua).

Ba ngày trước hẳn cho thu mua toàn bộ các quyển sách hướng dẫn tỏ tình trên thị trường làm một găm nhảm. Ngoài ra còn cho thuộc hạ đi điều tra các cách thức tỏ tình đã thực nghiệm thành công trong thực tế, thuộc hạ nhận nhiệm vụ này âm thầm roi lệ trong lòng 'Từ lúc nào Âm Các của bọn hán lại đi làm cái việc như phóng viên báo lá cải thế này?'

Nhưng sau đó hẳn lại âm thầm vuốt ngực cảm thấy mình chưa phải là kẻ xui xẻo nhất khi chứng kiến cảnh hai tên bạn diễn lại các màn tỏ tình đó cho Các chủ xem, hai nam nhân cắn răng trao cho nhau ánh mắt thâm tình chảy ra nước khiến hẳn kiềm nén con buồn nôn không ngừng dâng lên "Mẹ nó, đam mê, đam mê là đây chứ còn gì?" Liếc mắt nhìn gương mặt không cảm xúc của ông chủ nhà mình không khỏi cảm thán "Định lực quá cao". Nếu không phải biết được người kia là Diệp tiểu thư thì hẳn thật sự nghĩ chủ nhân có vấn đề về giới tính đó.

Thực ra chuyện này cũng chẳng có gì, nguyên nhân không phải là Âm Các không có thuộc hạ nữ mà là đa số họ đều được huấn luyện là tình báo, gián điệp cho tổ chức nên luôn luôn công tác ở bên ngoài, ông chủ lại ghét ánh mắt say mê của nữ nhân khi nhìn ngài ấy như 'mèo thấy chuột' nên không cho phép thuộc hạ nữ xuất hiện trong tầm mắt hán (Lăng Triệt).

Cuối cùng với sự giúp đỡ tận tụy và hết mình của các thuộc hạ thân yêu Lăng Triệt đã có một màn tỏ tình... thất bại. Tiếp đó, hẳn xóc lại tinh thần, tìm người giúp đỡ nhưng tìm ai đây? Thuộc hạ sao? Mấy tên vô dụng đó làm hán tỏ tình bất thành chứ ai. BẠN? Hẳn chỉ có 7 tên kia là bạn nhưng... mấy tên đó cũng đang theo đuổi Tuyết của hán, bọn hán giờ là tình địch của nhau rồi, mà tình địch sẽ giúp đỡ tình địch đi tán người bạn hán cùng thích sao? Câu trả lời đương nhiên là "không" rồi. Cho nên lựa chọn cuối cùng là cha già nhà hán, dù sao lão ba cũng theo đuổi mẹ mà, có kinh nghiệm là tốt rồi.

Quay lại với Lăng gia.

Lăng lão gia từ trong lúc con trai mình xuất thân thì bản thân cũng giật bắn mình. Không phải ngẫu nhiên mà 8 người Lăng Triệt thân thiết như vậy, có được điều đó là do lão cha của bọn hán cũng có mối quan hệ bạn bè vô cùng tốt như họ bây giờ, thêm cả Diệp Thạc nữa. Chỉ tiếc đời sau là Diệp Tư Tuyết là con gái duy nhất, tám tên kia từ nhỏ đã không thích con gái, thêm vào đó Diệp Thạc từ đó đến giờ chưa bao giờ cho con gái mình tiếp xúc với mấy đứa con trai nhà các ông, lớn lên tin đồn Diệp Tư Tuyết lẳng lơ, háo sắc càng khiến bọn nhỏ không thích tiếp xúc nhau. Nhưng mấy cái trên không

liên quan, cái khiến Lăng lão gia từ giạt mình là đột nhiên nghĩ đến nếu năm ấy theo đuổi bà nhà mình mà có thêm một tên nào đó cạnh tranh thì ông cũng không chắc cưới được vợ chứ đừng nói cạnh tranh một lúc với cả 7 người như con trai ông hiện giờ. Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Lăng Triệt có thêm mấy phần đồng cảm đồng thời cũng thở phào may mắn năm đó mọi tình địch đều yếu hơn mình rất nhiều.

Nhiều năm về trước khi Lãnh Hạo đề cập với Diệp Thạc về chuyện hôn ước của hai đứa nhỏ các ông đều có ở đó, chỉ trừ tên họ Dụ kia. Khi ấy, Lãnh Hạo lo lắng Ngao tiểu tử bị ảnh hưởng bởi cuộc hôn nhân không hạnh phúc của cha mẹ hắn mà không yêu ai, cưới ai cũng được. Lãnh Hạo lúc đó có nói nếu nó nghĩ cưới ai cũng được thì không bằng để tôi tìm cho nó một mối hôn sự tốt, Diệp Thạc năm đó cũng nhận lời bởi ông thấy đứa nhỏ Lãnh Ngao cũng không tệ.

Lăng lão gia nhớ có một lần sau đó khi mà xấu danh của đứa bé Tiểu Tuyết lan tràn khắp nơi ông đã hỏi Lãnh Hạo cảm thấy thế nào, tên kia chỉ neho mặt cười "Con bé đó là con dâu tôi đã định". Ông không biết Lãnh Hạo khi đó lấy đầu ra tự tin như thế, nhưng tình cảnh hôm nay đã khác xưa, Lãnh Ngao lại trở thành đứa có ưu thế nhất trong tất cả. Nếu biết sẽ có ngày hôm nay ông đã đi trước cáo già Họ Lãnh kia một bước rồi. Càng nghĩ Lăng lão càng thấy hối hận, càng nghĩ càng thấy áy náy với con trai mình. Tình phụ tử dâng lên mãnh liệt trong ông, ông nhất định phải rước con gái Diệp Thạc về làm dâu, con trai ông không thể thua con trai của bọn hắn được. Vâng, người nào đó hiển nhiên đã quên đi con tức giận vừa rồi mà ra sức nghĩ cách giúp con trai mình.

- Từ giờ trước mặt Tiểu Tuyết con cứ làm ra dáng vẻ đáng thương bám theo con bé đi, đặc biệt nếu có mấy đứa trẻ kia thì con làm ra dáng vẻ càng đáng thương hơn, dễ bắt nạt hơn núp sau lưng con bé. - Lăng lão gia biết con trai trước mặt Tiểu Tuyết và 7 đứa bạn thân của nó luôn là kẻ ngốc nhất, luôn ăn thiệt bởi đó là những người nó đặt vào lòng, thật lòng đối đãi chứ không bao giờ sử dụng tâm cơ lên người bọn họ nên đáng thương kia hẳn là cũng không cần phải diễn đi.

- Ba nói gì vậy? - Lăng Triệt ngạc nhiên thốt lên.

- Khí phách đàn ông đâu mà ba lại bảo con đi núp sau lưng cô ấy, con phải là bờ vai, là điểm tựa bảo vệ...

Chiếc dép còn lại trên chân lão gia từ bay về phía Lăng Triệt, lần này... nó nằm yên vị trên mái tóc đỏ kia. "Trúng đích rồi" tâm trạng Lăng lão cũng dễ nói chuyện hơn nhiều.

- Khí phách, đứng trước bọn chúng con làm gì có khí phách. Bảo vệ? Lúc Tiểu Tuyết gặp nguy hiểm con phải bảo vệ nó không sai nhưng trước mặt tình địch phải đặt mình rơi vào thế yếu. Phụ nữ ấy biết không luôn có tình mẫu tử là bản năng, chỉ cần con cho Tiểu Tuyết cái cảm giác này nó sẽ bảo vệ con trước 7 tên nhóc kia.

- Tình... tình mẫu tử nhưng con muốn tình yêu. - Lăng Triệt run run nói.

- Với khả năng của con chỉ có thể làm theo cách này, ta chỉ giải thích thôi, nếu con thành công đương nhiên thứ nhận được là tình yêu rồi. Hôn nữa, được người phụ nữ mình yêu bảo vệ con trước những người đàn ông khác không phải là một loại hạnh phúc ngọt ngào sao? - Lăng lão đắc ý nói.

Lăng Triệt không để ý tới vật thể bốc mùi trên đầu mình, nghiêm túc suy nghĩ 'được người phụ nữ mình yêu bảo vệ con trước những người đàn ông khác không phải là một loại hạnh phúc ngọt ngào sao?' Câu này hình như có gì đó sai sai, 'được người đàn ông mình yêu bảo vệ con trước những người phụ nữ khác không phải là một loại hạnh phúc ngọt ngào sao?' có vẻ như hợp lý hơn thì phải nhưng đầu óc Lăng Triệt lúc này đã bị cụm từ "hạnh phúc ngọt ngào" vây lấy, tâm trí hắn như được khai sáng dùng ánh mắt cảm kích về phía cha mình "Con sẽ không làm ba thất vọng!".

Nhưng rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu? Cái này không ai biết được, nhưng chắc chắn một điều con đường truy thê không chỉ có mình Lăng Triệt này sẽ là đoạn đường khó đi nhất từ trước đến nay đối với hắn cũng như mấy kẻ kia.

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dụ Thiên Minh

Trong một căn phòng tối đen như mực, yên tĩnh đến đáng sợ, không gian quái dị làm cho người ta 'mao cốt tưng nhiên', ánh sáng yếu ớt le le duy nhất từ cây đèn bàn nhỏ rọi sáng chỉ vừa đủ lên một tấm bảng trắng.

Cách đó không xa, một nam nhân hai tay khoanh ngực bất động như tượng gần như chìm hẳn trong bóng tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bên sườn mặt hoàn mỹ của hắn. Đôi con ngươi màu trà không động đậy nhìn tám cái tên và những dòng chữ nhỏ tương ứng với những cái tên đó trên tấm bảng.

Không biết đã đứng đó bao lâu, lúc này hắn mới chậm rãi cất bước về phía tấm bảng, đi từ trái sang phải nhìn từng cái tên rồi dừng lại trước cái tên cuối cùng hơi hơi nhiều mây suy nghĩ.

Nếu như thắc mắc trên tấm bảng kia viết những gì thì câu trả lời là đây:

1. Lăng Triệt:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Đẹp trai.

Ưu điểm: xx

Nhược điểm: xx

2. Hàn Phong:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Đẹp trai.

Ưu điểm: xx

Nhược điểm: xx

3. Tử Trạch:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Đẹp trai.

Ưu điểm: xx

Nhược điểm: xx

4. Xích Thiên:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Đẹp trai.

Ưu điểm: xx

Nhược điểm: xx

5. Âu Dương Thụy:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Đẹp trai.

Ưu điểm: xx

Nhược điểm: xx

6. Ngôn Thần Duật:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Đẹp trai.

Ưu điểm: xx

Nhược điểm: xx

7. Lãnh Ngạo:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Đẹp trai.

Ưu điểm: xx

Nhược điểm: xx

Và hiển nhiên cái tên cuối cùng đang làm cho ai đó suy nghĩ là:

8. Dự Thiên Minh:

Giới tính: Nam - Tuổi: xx - Ngoại hình: Cực kỳ đẹp trai.

Ưu điểm: xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Nhược điểm:

Dự Thiên Minh đưa tay vò rối mái tóc 'bảo bối' của mình, lẩm bẩm:

- Không thể nghĩ ra rốt cuộc nhược điểm của mình là gì nhỉ? Con người ai cũng có ưu điểm và nhược điểm? Đến Lăng Triệt mình còn tìm ra được ưu điểm nữa là... (tg: Xin lỗi Triệt ca, lại để ca chịu thiệt rồi!!!)

Thế nhưng hắn đã đứng đây hai tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không nghĩ ra, lắc đầu bắt đầu đi thờ dài " Có lẽ mình thực sự không có nhược điểm đi! Hazzz..." Biểu hiện này của hắn không phải giả vờ vì trên thực tế, ở đây hắn giả vờ cho ai xem. Nếu 7 người còn lại biết được tên của mình được vinh hạnh có trên tấm bảng kia, nơi trước nay chỉ đề tên và phân tích các nạn nhân bị sát hại trong các vụ giết người hàng loạt của chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm quốc tế đại danh鼎鼎 Dụ Thiên Minh không biết sẽ có cảm nghĩ gì đây. Và quan trọng hơn, nếu để họ thấy được hành động điên cuồng tự luyện kia của Dụ tổng chắc chắn sẽ không những không tức giận mà còn thương tâm cảm thông cho ai đó:

'Cậu ấy bệnh nặng quá rồi! Ai bảo cứ thích nhập vai mấy tên tội phạm biến thái để tìm ra suy nghĩ của bọn chúng làm chi. Tập đoàn Thừa Hy không nuôi nổi cậu sao mà còn kiếm việc làm thêm bên ngoài. Đáng tiếc cậu ta có thể chữa bệnh cho người khác nhưng không thể tự chữa cho chính mình. Hazzz... hảo đáng thương'.

(tg: Minh ca! Dù là ta viết nhưng ta không thể không... xấu hổ dùm ca.)

Nếu có ai đó muốn biết Dụ Thiên Minh đang làm gì thì xin thưa hắn đang phân tích từng tình địch của mình, dù sao thì "biết địch biết ta trăm trận trăm thắng" mà. Khó khăn lắm mới tìm được người khiến hắn động tâm thì làm sao mà buông tha được, bạn bè cũng không được.

Nhìn lại tấm bảng phân tích mang đậm tính chủ quan của mình Dụ Thiên Minh hài lòng ra khỏi phòng 'Aiii...aii... ngày mai đi gặp Tiểu Tuyết của hắn nha~ Đi ngủ thôi, không nên thức khuya, da mặt nhăn nhoe thì biết làm sao.'

- Tiểu Tuyết!

Diệp Tư Tuyết đen mặt xoay người tức giận nhìn cái tên cười hi hi lải nhải không ngừng bên tai cô suốt cả buổi sáng nay.

- Dụ tổng, tôi đang rất! bạn! - 'Vậy nên anh mau về đi cho tôi nhờ'. Diệp Tư Tuyết nghiêng răng kèn kẹt. Tên này phiền chết đi được, bám còn dai hơn đĩa, mặt hắn 'dày' có khi kim cương rạch cũng không rách ý chứ.

- Ủ, tôi không ngại. - Dụ Thiên Minh tủm tỉm cười, xua tay ra bộ cao thượng.

- Tôi không quan tâm anh có ngại hay không, tôi ngại, tôi muốn anh đi về.

- Tiểu Tuyết là bạn gái anh, em không phải ngại gì hết, cứ thoải mái đi.

- Đã nói bao nhiêu lần rồi tôi không! phải! bạn! gái! anh!

- Thấy chưa... thấy chưa... vậy mà bảo không ngại. - Dụ Thiên Minh ánh mắt đang nói 'Em rõ ràng là đang ngại mà.'

Diệp Tư Tuyết ngửa đầu hít sâu 'Trời ơi trời! Trời trời ơi! Con phải làm sao với tên này đây. Ngại mau trả đĩa bay cho hắn về hành tinh của mình đi, hắn không hiểu ngôn ngữ loài người'.

- Dụ Thiên Minh, tôi không thích anh. - Diệp Tư Tuyết nghiêm túc nhìn hắn, giải quyết nhanh gọn một lần luôn đi.

- Tiểu Tuyết! Em không thích anh điểm nào anh sửa.

- Thế anh thích tôi chỗ nào tôi sửa.

- Anh biết ngay là em không tìm ra chỗ nào không thích ở anh mà. - Dụ Thiên Minh đắc ý, sau đó hắn nắm lấy tay cô néo néo không buông tha.

Diệp Tư Tuyết trở ngược lại tay đang bị hắn nắm, tay còn lại công kích mặt hắn nhưng tên kia nhanh hơn tóm gọn hai tay cô bẻ ra sau ôm chặt cô. Bị ngoài khóa chặt tay, một chân cô giẫm lên chân hắn, chân còn lại hướng về phía hạ thân hắn mà dùng lực.

Dụ Thiên Minh nhìn đau đẽ cô giẫm lên chân mình, hai chân phản ứng nhanh kẹp chặt cái chân đang hướng về cái kia của hắn càng làm cho tư thế giữa hai người muốn có bao nhiêu ám muội thì có bấy nhiêu.

Bốn ám vệ nhìn chủ nhân nhà mình bị bắt nạt muốn tới giúp nhưng lực bất tòng tâm, bọn hắn cũng đang bị thuộc hạ của người kia cản trở.

Dụ Thiên Minh hai mắt lấp lánh chăm chú nhìn gương mặt đỏ bừng vừa thẹn vừa giận của cô cười càng vui vẻ. Sau đó hắn hôn nhẹ trên môi cô, sau đó là một trận mưa hôn trên khuôn mặt cô, nhẹ nhàng rồi nhanh chóng rồi đi nhưng không bỏ sót chỗ nào. Sau mỗi nụ hôn nhỏ, hắn lại nói "Chỗ này"

- Chỗ này... chỗ này... chỗ này... chỗ này... chỗ... Anh đều thích, anh thích tất cả mọi thứ thuộc về em.

Những nụ hôn như thể hiện sự yêu thích đơn thuần của hắn đối với món đồ vô cùng quý giá hoàn toàn không mang theo một tia dục vọng, dâm tà nào. Có lẽ vì thế Diệp Tư Tuyết không có chút cảm giác nhục nhã hay chán ghét mà thay vào đó là ngỡ ngàng "Tên này, hắn thích cô thật sao?" rồi sau đó là tức giận quát lớn vào mặt hắn:

- Mẹ nó Dụ Thiên Minh, anh dám ăn 'đậu hũ' của tôi.

tg: Nói về cái kết. Ta cam đoan không OE, không SE, không ai chết cả, tất cả đều hạnh phúc nha. Ta cũng hốt hết mỹ nam cho Tuyết tỷ nhưng có chút khác biệt đa số kết np.

Truyện này ta sẽ không rập khuôn theo mô típ nữ phụ văn, np thường thấy, ít nhất là cái kết.

Sắp tới mọi người muốn anh nào lên sàn?

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Xích Thiên

"Diệp Tư Tuyết."

"Xích Thiên." - Diệp Tư Tuyết quay đầu nhìn người đàn ông điếm trai đang từng bước tới gần cô. Áo sơ mi trắng, quần tây đen bọc lấy hai chân thon dài hữu lực, áo bành tô dài quá gối không che được vóc người hoàn mỹ, vài sợi tóc lòa xòa trước trán theo gió lay động, thỉnh thoảng phớt nhẹ qua hàng mi dài đẹp cũng không làm cho cặp mắt kia gọn sóng.

Xích Thiên bỗng dừng tay đánh về phía trước, Diệp Tư Tuyết nghiêng người tránh đi, một trận gió lùa qua má trái cô. Diệp Tư Tuyết nhướng mày, nhìn lực đạo này nếu cô không tránh kịp thì đốt sống cô có còn nguyên vẹn không chưa nói trước được, không cho Diệp Tư Tuyết cơ hội nghĩ nhiều, cánh tay kia lại chuyển hướng về phía cô. Hai người nhanh chóng đánh nhau một đoàn, chiêu chiêu trùng điệp, lấy tốc độ mắt thường không thể phân rõ tấn công đối phương.

Năm phút sau, hai người tách ra, đứng cách nhau vài mét, Diệp Tư Tuyết hai tay khoanh ngực. - "Có người thuê anh giết tôi?"

"Không phải." - Xích Thiên làm bộ vuốt vuốt tà áo dù nó chẳng có nếp nhăn nào, tùy ý trả lời.

Lại thêm năm phút...

Mười phút...

Mười lăm phút sau...

Hai người vẫn đứng đó không nói một lời, mắt to trừng mắt nhỏ, ta nhìn người người nhìn ta xem ai nháy mắt trước nha.

Nhưng từ xa họ giống như một cặp đôi yêu nhau lâu ngày gặp lại, muốn nhìn rõ đối phương sau thời gian dài xa cách, muốn nói thật nhiều nói thật nhiều nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, muốn nói một câu "Đã lâu không gặp, em rất nhớ anh" nhưng lại sợ phát ra chỉ là tiếng nấc nghẹn ngào.

Một cặp đôi trẻ còn mặc đồng phục học sinh cấp ba đi ngang qua, cô gái níu tay chàng trai, hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Tư Tuyết và Xích Thiên, mang theo ngưỡng mộ, nói với chàng trai đi bên cạnh. - "Cậu xem, hai anh chị kia hình như đã xa nhau một thời gian rất dài, giờ gặp lại không biết nói gì nhưng trong mắt là tình yêu say đắm dành cho người kia. Sau này nếu lỡ chúng ta cũng cách xa nhau, cậu vẫn đợi tớ như anh trai kia đợi chị gái kia chứ?"

"Đương nhiên, tớ vẫn luôn đợi cậu, dù thế nào đi chăng nữa nên không cần hâm mộ đâu." - Chàng trai sùng nịnh xoa đầu cô gái.

"Cậu nói tại sao họ lại xa nhau, vì hiểu lầm hay gia đình ngăn cản, có khi nào là người thứ ba xen vào không hay chị gái kia bị bệnh nặng phải ra nước ngoài chữa trị gì đó đó..."

Cặp đôi trẻ đi càng lúc càng xa, tiếng nói nhỏ dần rồi biến mất cùng bóng dáng của họ nhưng cũng đủ để Diệp Tư Tuyết và Xích Thiên nghe đoạn đối thoại đáng sợ kia.

Diệp Tư Tuyết mí mắt giật giật, bọn họ hai người nơi nào giống người yêu, nơi nào, nơi nào a~ Cho nên em trai, em gái, hai đứa có phải thường xuyên hẹn hò xem phim tình cảm Hàn Quốc không? Nghe câu "Tớ vẫn luôn đợi cậu" là biết thanh xuân vườn trường con mọt nó rồi, phiên bản tổng tài bá đạo "Chúng ta không bao giờ xa nhau, tớ không cho phép" hay lời thoại của phong lưu công tử "Nếu cậu ra đi, tớ sẽ cưới ngay người con gái khác" hoặc phong cách của nam chính biến thái "Tớ sẽ bẻ gãy chân cậu, nhốt cậu vào phòng tối, khi đó tớ sẽ là ánh sáng của cậu, trong mắt cậu sẽ chỉ có tớ và cậu sẽ mãi mãi bên tớ.".... Nghĩ đến đây, Diệp Tư Tuyết lại cảm khái một thời gặm tiếu thuyết ngôn tình a~

Xích Thiên vẫn đứng đó nhìn bóng dáng đã khuất phía cuối con đường của Diệp Tư Tuyết, bấm một dây điện thoại, đợi đã lâu cho đến khi hân nghĩ không có nghe máy thì bên kia mới chậm rì rì lên tiếng:

- "Thiên?"

- "Triệt, giúp tớ điều tra..."

- "Àn, được, nhưng chẳng phải tên "Diệp Phi" kia đã nói không phải rồi sao?"

- "Diệp Phi?"

Xích Thiên theo bản năng hỏi lại, lại nghĩ nghĩ mới biết "Diệp Phi" trong miệng Lăng Triệt là ai không khỏi kéo kéo khóe miệng.

Thượng Quan Ngạch Phi khi nào đổi tên, hắn có biết không?

Hắn khi nào thì đổi sang họ Diệp, Thượng Quan gia có biết không? Diệp gia có biết không?

Làm như nghe thấy tiếng lòng bạn thân, bên kia Lăng Triệt nổi giận:

- "Hắn không họ Diệp? Hắn không họ Diệp thì làm cái quái gì mà ngày nào cũng đến Diệp gia." - "Bình đảm chưa" Lăng Triệt lên sóng.

Xích Thiên đợi bên kia "dùng kiếm trung hòa axit" xong, lại nghe đã đâu ra đấy lăng Triệt lên tiếng:

- "30 vạn."

- "30 vạn? Cậu sao không ăn cướp luôn đi ăn trộm chi cho mệt?"

- "No, no, no ~ Tớ đây là kiếm tiền bằng sức lao động chính đáng đáng của mình, mà tớ tầm thường tới mức phải đi ăn trộm tiền sao?" - Bên kia, Lăng Triệt lười biếng ngã soái người mềm nhũn như con chi chi trên sofa dài, hai chân kiêu kiêu gác lên bàn trà trả lời. Một bên thuộc hạ trong lòng kháng nghị "Sức lao động là bọn họ bỏ ra hảo sao? hảo sao? hảo sao? Bây giờ đòi chủ còn kịp sao?"

- "Nghe nói cậu dạo này đang tăng giá?"

- "Biết sao được? Tớ giờ nghèo quá mà, phải kiếm tiền cưới vợ nuôi con, Tiểu Tuyết còn chờ đâu. Cậu mỗi ngày giết thêm vài người cũng chẳng là thay đổi dân số thế giới mà tớ đâu? Lương mỗi tháng ba cọc ba đồng, bấp bập bênh bênh lênh đả lênh thênh, còn phải hành nghề trộm đạo cảnh giác cao độ với mấy chú cảnh sát như hồ rình mồi. Ôi trời, giờ nghĩ đến mới thấy sợ. Tớ phải tìm về vòng tay của Tiểu Tuyết để được vỗ về đây."

Tít... tít... tít....

"....." - Xích Thiên, "lương mỗi tháng ba cọc ba đồng" hay chất đầy ba tầng ba lầu, cậu chắc chắn sẽ bị tiền đè chết nên không phải sợ "bấp bập bênh bênh lênh đả lênh thênh" đâu, "cảnh giác cao độ với mấy chú cảnh sát như hồ rình mồi", họ còn chưa thấy nổi góc áo của cậu hảo sao? Mà quy về tội, cậu chỉ ăn trộm còn tớ thì giết người, rốt cuộc thì ai nên lo lắng hơn đây?

Bạn đang đọc truyện *Sống Kiếp Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.